

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
49**

ŠEJN

**CENA
40 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ZLATO CRNIH PLANINA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

ZLATO CRNIH PLANINA

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj 49

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE GOLD OF BLACK MOUNTAINS

Recenzija:
Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija FEHER MAJER
Agota VIRAG BOGNAR

Stampa: 6. VI 1983.
Tržište: 16. VI 1983.

Izdaje i štampa NISKO FORUM — COUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišica 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE GOLD OF BLACK MOUNTAINS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn zaustavi konja, a zatim galopom odjaha prema kanjonu. Iza njega praskali su pucnji, a olovo zviždalo pored njegovih ušiju. Zapadnjak se priljubi uz vrat životinje i potera konja još brže. Pre nego što je ušao u kanjon pred njim se, kao da su iz zemlje iznikli pojaviše tri čoveka. Bili su udaljeni jedva dvadesetak koraka. Jedan od njih dreknu.

— Dole sa konja, mister!

Zapadnjak skliznu iz sedla. Ali, prethodno je „vinčesterku“ povukao sa sobom.

— Drago mi je što imam priliku da se upoznam s vama, momci — osmehivao se Šejn.

— Ja se zovem Keli — reče prvi od momaka. Bio je onizak, snažno građen, s brkovima. — A, ovo ovde su Hol, Osborn i Kuk, amigo.

Zapadnjak ih pažljivo pogleda jednog za drugim. Nisu mu se dopali po izgledu, ali, bio je srećan što su se pojavili.

— Hajde, momci, palite! — naredi Keli. — Pokazaćemo mi vama već, bando prokleta.

Odjeknuše pucnji. Indijanci su brzo shvatili da od plena, koji im je malopre izgledao siguran, nema ništa. Okrenuše konje i odmagliše u daljinu.

— Pa, drugar ti nisi pucao? — upita Keli.

— Čemu to, mister? — upita Šejn osmehnuvši se. — Borba je završena i bez mene.

Ostali momci prekidoše pucnjavu. Tek sada im se pružila prilika da dobro odmere Zapadnjaka.

— Čini mi se nepoznat u ovoj okolini? — mrmljao je Hol, mršav smrknut momak s uskim očima.

— A, gde vam je alat? — hteo je da sazna Osborn. Njegovo lice puno ožiljaka delovalo je odbojno.

— O kakvom alatu vi govorite? — upita Šejn.

— A o čemu bi drugom? — zareža Kuk, kršan momak sa kovrdžavom kosom. Pokaza rukom iza sebe. Zapadnjak je pratio pogledom njegovu ruku i primetio mazge natovarene opremom.

— Ja nisam u potrazi za zlatom, džentlmeni, ako to mislite.

— Nije u potrazi za zlatom? — smeja se Keli zlorado,

kao da je sumnjao u zdrav razum Zapadnjaka. — A šta onda, ako se sme pitati, do đavola tržite u ovom rezervatu?

— Hteo sam da pređem u Taunsvil, a u Vilbruku mi rekoše da je ovo najkraći put.

Četvorica momaka vrteli su glavom cereći se. Piljili su u Zapadnjaka kao u nekog ludaka.

Keli reče.

— Najkraća staza, svakako, hombre, ali pre svega za samoubice. Da vi niste jedan od takvih?

Šejn ostade hladnokrvan. Nijedna crta na njegovom licu se nije pomerila. Upita bezazleno.

— Zašto Apači na svojoj koži imaju ratne boje? Mislio sam da su oni za mir.

— A ko je vama to došapnuo? — insistirao je Kel. Njegove uske oči ševale su đavolski. Izgleda, zabavljala ga je pri-
vidna neobaveštenost Zapadnjaka.

— Ništa, samo sam tako pitao — odgovori. Naravno da je Šejn dobro znao šta se dešava u Crnim planinama.

— Neko je sa vama terao šegu, mister — dobaci Kuk s podsmehom. — Jer, svako ovde na stotine milja unaokolo zna da je Crne planine đavo uzeo pod svoje. Crvenokošci su se, naime, rastali od razuma.

— Zar, tako nešto? — Zapadnjak se pravio da je iznenađen.

— Ni izdaleka ne liči na Grinhorn, ali, tu je negde u komšiluku — zagrgtao je rošavi Osborn zajedljivo.

— Izvinjavam se — osmehnulo se Šejn. — Da li su Apači iskopali ratnu sekiru samo zato što su ti nevaljalci počeli da kopaju zlato u njihovom rezervatu? — pokaza rukom na mazge natovarene opremom.

Za trenutak četvorica su ukočeno buljili u Zapadnjaka neprijateljski, bez reči. Zatim Keli zabrunda promuklo.

— A, zar vi imate nešto protiv?

Šejn razazna otvorenu pretnju u tom pitanju. Ali, kao da se malo brinuo o tome. Dodirnu vrh svoga nosa prstom, kao da razmišlja. Zatim odbrusi kratko.

— Ne znam, mister, ali ako me već pitate tako direktno — da, imao bih nešto protiv.

Buljili su u njega kao da su sada bili potpuno sigurni u to da Zapadnjaku nedostaje većina dasaka u glavi. Keli se iscerio, a zatim zagrme.

— Šta time hoćete da kažete, mister?

— Pa, džentlmeni, tja, mislim, da je Vašington pre tri godine predao Apačima ovaj rezervat. Na žalost, moram da dodam, to nije lep predeo. Ništa osim stena i peska unaokolo i, sasvim sigurno, vrlo malo lovne divljači.

— Nastavite, jako smo zainteresovani — prekide ga Osborn osmehujućise mrzovoljno.

— Nema nastavka — odvrati Šejn hladno. — Ova zemlja pripada Apačima. Njih su prinudili da svoje divne predele bogate lovom divljači zamene za ove koji su mnogo nepovoljniji. I, sada su došli takvi kao što ste vi, koji crvenokošcima hoće da otmu i ono malo što im je preostalo.

Keli odbojno razvuče lice. Izusti otrovno.

— Primećujete li nešto, mladići? Ovo je prijatelj Indijanaca.

— Možda je bilo bolje da smo ga maločas prepustili njegovim ljubimcima — zareža Kuk i zatrese svojom dugom kosom.

Holove sužene oči su sevale preteći. — Gubi se, amigo, i to što te brže noge nose, jer, možda ćemo se drukčije odlučiti.

Ali, za to je već bilo kasno. Apači su već bili tu. Prišli su pešice i bili su jako blizu. Čuli su se galama i povici i pojavili su se iza stena. Kiša strela sručila se na ljude koji su bili na ulazu u kanjon. Kuk jauknu bolno i uhvati dršku strele koja se zabola u njegovu mišicu leve ruke.

II

— Siroti gospodin Vesli. On je bio kao otac ovim pasjim sinovima. A šta su Apači učinili s njim...

Džon Osvel isprazni čašu, i lupi njom o sto ispred kapetana Kartera.

Džeri Karter, vitak onizak čovek, lica opaljenog suncem, reče oštro.

— Arona Veslija su skalpirali.

Džon Osvel klimnu glavom ljutito.

— Upravo to, kapetane. Negde neki crveni nitkov nosi njegovu kosu na svom koplju koja se leluja na vetru.

Za trenutak su nemo zurili jedan u drugog. Zatim debeli Osvel progundā.

— I, šta mislite da preduzmete, Kartere? — upita. Njegove žučkaste oči pakosno su sevale.

— Njega na svojoj savesti imaju ti prokleti momci koji su pronašli zlato u Crnim planinama — odvrati kapetan mršno.

— Nemojte da vređate, Kartere — reče Osvel ledeno. — Ja sam pitao jasno i glasno, šta ćete vi preduzeti?

— Morao bih sprečiti kopače zlata da uđu u rezervat.

— Ne, za ime boga! A, kako to mislite da uradite, kapetane? — upita vlasnik hotela podrugljivo.

Džeri Karter imao je četrdeset i četiri godine, a od toga je punih davdeset imao posla sa raznim indijanskim plemenima, kao vojnik. Iz tog vremena na njegovom licu ostavile su traga tri indijanske strele u vidu dubokih ožiljaka, a, i strašnu alergiju na sve ono što je vezano za crvenu kožu. Za

njega je ona predstavljala isto to što i crvena marama biku u areni.

— Zar stvarno niste odavno trebali da postanete major?
— upita Osvel pakosno. Znao je ranu na kapetanovom srcu.
I. primetio je kako se Karter zgrčio kao posle udarca bičem.
— Možda bi vam ovo bila životna šansa, kapetane?

Džeri Karter stisnu pesnice, okrete se i pođe ka geografskoj karti koja je visila na zidu i prikazivala Crne planine do najsitnijih detalja. Osvel je napućio usne i kružio oko kapetana kao mačka oko miša, pre nego što će ga proždereati.

— Imam tačno osamdeset i sedam momaka. Poglavica Crveno pero raspolaže sa najmanje devetsto ratnika. Iskusne lopuže sa kojima smo se još pre nekoliko godina kod Snejk rivera tukli. Ali, tada je general Flener imao na raspolaganju četiri ratne čete u punom sastavu, mister Osvele.

— Ne verujem da me ti argumenti interesuju — odvrati Osvel suvo. — Koliko se ja razumem, vi imate dve mogućnosti kapetane. Jedna bi bila da silom sprečite ljude da jašu do Crnih planina. — Procenjujem u svojoj glavi da u tome nećete uspeti — dodao je namrštivši se. — Dakle, ostaje vam još samo druga mogućnost. Uzmite plave uniforme i te crvene protuve naučite da poštuju bledolike. Budite sto posto sigurni da će vas ceo narod slaviti, Kartere. A osim toga, skrenućete pažnju na sebe u Vašingtonu, i najzad ćete biti unapređeni.

Karter je upravo hteo da odgovori kad se na vratima šatora pojavila senka. Ipak, to su bile dve senke. U stvari, jedna je pripadala naredniku Adamsu, a druga nekoj mlađoj upadljivoj, lepoj ženi.

Adams stade mirno i pozdravi. Karter primeti ispitivački pogled plavih očiju, dok je žena odmeravala.

— Gospođa Vesli, ser — obavestio je narednik odsečno. Slegao je ramenima kao da se izvinjava. — Nije htela da odstupi kapetane.

Karter i Osvel su zapanjeno posmatrali udovicu zastupnika Indijanaca. Iznenada je nastala mrtva tišina. Kapetan laganim kocarima krenu prema gospođi Vesli i ispruži svoju ruku. Reče tiho.

— Mogu li da vam izrazim svoje najiskrenije saučešće...

Ona ga pogleda leđeno. Isto tako hladno zvučao je i njen glas kad je rekla.

— Nisam ovde došla da me sažaljevate, kapetane. Hoću da znam šta nameravate da preduzmete kako biste istrgli moju mlađu sestru iz ruku Apača.

III

Navaljivali su kao talasi razbesnelog mora koji jure prema obali. Šejn prelomi dršku strele koja se zabila u Kukovoj levoj nadlaktici i brzinom munje sunovrati se iza jedne ogromne stene.

Keli i ostala dvojica pucali su kao pomahitali na Apače koji su jurišali, ali, talasi napada nisu prestajali. Delili su se, razdvajali i vraćali se ponovo. Ubrzo je na vidiku ostao samo jedan jedini Indijanac. Ležao je nepomično na tlu. Ostali su iščezli iza gromada stena i u udubljenjima u zemlji. Ali, oni su ipak bili tu. To su primetili kad se Keli oprezno uspravi i kad je u istom trenutku bio obasut kišom strela. Brzo se sagao psujući. Zatim nastade tišina. Samo se Kuk čuo kako se od bola. On je netremice zurio u ostatak strele koji se zabio u njegovo meso. Zapadnjak kroči prema njemu i promrmlja.

— To se mora izvući — reče — ali, sada nemamo vremena.

Stavio je ranjeniku zavoj prve pomoći.

— Uskoro će napasti ponovo — čuo je Šejn iza sebe lju-titi Kelijev glas. Zapadnjak se okreće i pogleda ga.

— Moramo ući u kanjon. Ovde nemamo nikakve šanse protiv tako velike rulje.

Keli razvuče usta i napravi grimasu.

— U redu, generale — zabrunda. — Kako vi kažete. Ostani da ležiš i drži nam odstupnicu — reče okrenuvši se prema Holu.

Hol se namršti kiselo. Odmah je počeo da puca. Šejn, zaklonjen stenama koraknu dalje u kanjon. Njegov konj je prišao ostalima. Mazge su stajale nešto po strani.

— Uхватите узду једне од животиња — naredi Keli.

Zapadnjak nemo klimnu glavom. Kanjon je vijugao kao zmija. Nešto dalje, toliko se suzio da su jedva mogla da prođu četiri jahača. Šejn pokaza to mesto rukom.

— Baš tako nam nešto treba.

Dok su konje i mazge vodili dalje u kanjon, čuli su kako na ulazu kanjona odjekuju pucnji. Zajedno su navukli veće komade kamenja i zatvorili ulaz u uski deo klanca.

— Ovo će biti dovoljno — brundao je Keli. Podigao je pušku i opalio tri hica jedan za drugim u vazduh. Bio je to znak da Hol treba da im se pridruži.

Kad se Hol pojavio na vidiku, već izdaleka je zaurlao.

— Prokletstvo! Nalazimo se u klopci. Zar niste primetili dimne signale?

Šejn pogleda uvis i primeti ih. Dimni signali bili su znak da se nalaze stvarno u smrtnoj klopci. Stubovi dima i levo i desno penjali su se ka nebu. Ubrzo Zapadnjak otkri još dva mesta sa kojih se dimilo. Tamo mora da je bio kraj kanjona.

— Prokleti pasji sinovi — siktao je Osborn, i na njegovom licu se pojavi bledilo.

— Evo ti, prijatelju Indijanaca! — zareža Keli besno, gledajući Zapadnjaka. Vrh cevi njegove puške bio je uperen u Šejnove grudi. Stajali su tako nepomično, a njihove oči bacale su otrovne strele iz sebe.

— Šta čekaš? — upita Zapadnjak prezrivo. — Opali već jednom. Ili misliš da je to potrebno da i ja uzmem pušku, za ovu neravnopravnu borbu?

— Ako je ovaj momak učesnik Grinhorna, kako smo u početku mislili, onda ću ja ga progutam metlu — režao je. Kuk koji se bio naslonio na jednu stenu lica izobličienog od bola.

— Neka ga đavo nosi — Osbornove oči sevnuše ljutito. — Zašto si, do đavola, morao da bežiš u našem pravcu?

— Zato što nisam imao drugog izbora — odvrati Zapadnjak suvo. Pogledao je Keli. — Šta ćete učiniti?

U istom trenutku odjeknuše pucnji. Pali su tamo gde se morao nalaziti drugi kraj kanjona i gde su se dva stuba dima dizala u nebo.

— Hej! — uzviknu Hol. — Izgleda da dobijamo pomoć.

Keli kao da nije verovao u to. Otpljunu u stranu i zabrunda.

— Zar ti veruješ u Deda Mraza? U ovim prokletim predelima ima uzduž i popreko...

— Zatvorite već jednom tu poganu njušku — prekide ga Šejn oštro. Okrenuo je glavu u stranu i osluškivao. Keli je prestao da govori.

— Sigurno sluša kako trava raste — podsmevao se Kuk prigušenim glasom.

Zapadnjak je odjednom počeo da se ceri.

— Vojničke puške, poznajem ih po zvuku. Izgleda da su naši crveni prijatelji nabasali na konjičku patrolu. Smešno, nisam znao da plave uniforme smeju da se usude da uđu u rezervat. Jeli vama nešto od toga poznato? — posmatrao je ispitivački četvoricu momaka.

— Do đavola! — uzviknu Keli i počeo da se smeje glasno. — To mora da je poručnik Volf sa svojim momcima. Sreća kad imate rasejane prijatelje.

Pucnjava se približavala. A, zatim je odjednom prestala. Uskora su čuli topot kopita. Kad su se prvi vojnici pojavili, Šejn se uverio da nije pogrešio. To su stvarno bile vojničke puške. Ali, on je znao još nešto: taj poručnik koji je vodio patrolu i Keli, duvali su u istu tikvu.

IV

„Vi ćete sasvim sigurno upasti u jedno đavolje osinje gnezdo, mister Šejne” rekao mu je čovek za vezu iz SEDME BRIGADE opominjući ga. A zatim je dodao uz zagonetan osmeh. „Ne dajte da vas te životinjice izbockaju, jer to može biti jako bolno, a za vas čak i smrtonosno, amigo”.

Sada se Zapadnjak ovde u Blek Hilsu pitao, da možda te ose ne nose plave uniforme.

Poručnik je jahao na čelu svojih vojnika. Činilo se da je vrlo mlad, u svakom slučaju, tako je izgledao. Mlad i samopouzdan. Dojahao je u galopu do njih i skočio sa konja.

— Došli ste u poslednji čas. Robi — Keli je prilazio s osmehom oficiru.

Šejn je izbrojao dvadeset vojnika. Neki su se cerili drugi su samo pokazivali bezizrazna lica. Zapadnjaku je posebno zapao za oko jedan kaplar. Njegove crte lica pokazivale su jasno neodobranje.

Poručnik je primetio Šejna i pogleda ga ispitivački.

— Da li je on tvoj. Bile? — upita. — Ne sećam se da sam ga ikad video.

Keli namignu desnim okom. — Banuo, poručniče. Čak mu ni ime ne znam. Jedino sam saznao da je prijatelj Indijanaca. Ako mi ne veruješ pitaj ga sam.

Poručnik Robi Volf bio je krupan stasit momak. Sa njegovog četvrtastog lica prema Zapadnjaku su sevala dva oštra čeličnosiva oka.

— Zovem se Šejn, poručniče — reče Zapadnjak mirno — I, ja sam prijatelj svih ljudi na ovom svetu, bez obzira na njihovu boju kože, na čak i na karakter.

— Vidi, vidi, filozof! — Volf priđe s ironičnim osmehom na usnama Šejnu.

— Interesuje me otkad konjičke patrole Američke armije jašu kroz rezervate Apača, ser?

— A šta se to vas tiče? — obrusi poručnik oštro.

— Ako vam je moje pitanje neprijatno, onda ga jednostavno zaboravite — odvrati Zapadnjak hladno.

Poručnik Volf mu uputi mračan pogled, a zatim se okrete prema Keliju i zabrunda.

— U pravu si, Bile, neko retko smešna ptica. Izgleda da si u pravu, ono o prijatelju Indijanaca.

— Da li su se ti crveni lupeži razišli? — raspitivao se Keli.

Poručnik je nabrao čelo. Potvrдно klimnuvši glavom reče.

— Tako izgleda. Ali ne mogu da garantujem.

— Hoće li neko najzad da izvadi ovu prokletu strelu iz moga tela — zaurla Kuk i pokaza na svoju ruku.

— To ćete vi učiniti, Sanderse — naredi poručnik Volf i dade znak kaplaru.

Postupak je trajao petnaestak minuta i bio je prilično bolan, ali, Kuk je stegao zube i nije pustio ni glasa.

— Ne smete nikako da se naprežete, mister, morate se štedeti — posavetova ga kaplar Sanders dok je čistio svoj okrvavljeni nož i stavljao u bisage stvari koje je upotrebljavao pri operaciji.

— U redu, kaplar je u pravu. Džime, Mister Šejn je ionako hteo u Taunshil. Ti ćeš mu praviti društvo, jer će naš prijatelj da zaluta i uleti svojim crvenim prijateljima pravo u naručje.

Keli je bio ledima okrenut Zapadnjaku, tako da ovaj nije mogao da vidi, kako je Keli namignuo Džimu Kuku.

Kuk nije bio oduševljen što će odjahati u Taunshil, ali, Keli je izgleda posedovao neku čudnu moć nad Holom, Osbornom i Kukom.

— Slažem se, Bile — osmehnu se Kuk kiselo. — Ja ću našeg prijatelja čuvati kao oči u glavi, to ti obećavam.

Šejn je sada bio sasvim siguran šta Keli i njegovi drugovi nameravaju, a i šta je poručnika Volfu vuklo da tako duboko prodre u rezervat. Izgleda da je patrola jahala kao zaštita kopačima zlata. Samo je još ostalo otvoreno pitanje: da li poručnik Volf postupa po nečijoj naredbi ili to radi samovoljno? Zapadnjak je čvrsto odlučio da reši tu zagonetku. Možda će baš time da dirne u osinje gnezdo na koje su mu ukazivali i opominjali ga. U svakom slučaju, niko nije umeo da ga posavetuje kako će rešiti svoj zadatak, a da pri tom ne upadne u osinje gnezdo. Svakako Šejn se čuvao toga da postavlja pitanja koja bi u nekim ušima izazvala sumnju, bez obzira što on nije očekivao iskrene odgovore.

Dok je o tome razmišljao, Zapadnjak je čuo kaplarov glas.

— Gospodine poručniče! Mogu li da vas podsetim da nam je strogo zabranjeno jahanje kroz rezervat.

Poručnik Volf se ledeno osmehnu. Izraz njegovog lica delovao je kao šamar, na kaplara.

— Hvala na pouci, Sanderse — reče ironično. — Ali, da niste nešto zaboravili?

Kaplar stade mirno. Nije ustuknuo pred ljutitim pogledom svoga pretpostavljenog, koji je očigledno hteo Sandersa da napravi majmunom pred ovim ljudima.

— Mi imamo naređenje da uđemo u rezervat u slučaju da je život belaca, muškaraca, žena ili dece ugrožen od strane tih prokletih crvenokožaca, ili se ja varam, kaplare?

— Znam tu naredbu, gospodine — kaplar nije gubio svoju hladnokrvnost. Što je više Šejn posmatrao Sandersa, utoliko više mu se dopadao ovaj čovek od oko tridesetak godina. Sada je čuo njegov miran glas.

— Imamo naređenje da napadamo, ako Apači napuste rezervat i napadnu usamljene farmere ili putnike. Nisam siguran da će se kapetan Karter obradovati, ako sazna da smo bez ikakvog povoda...

— Zavežite, kaplare! Postepeno me dovodite do besa — prodera se poručnik. Sanders nije ni okom trepnuo. Ali, Volf-ove reči protutnjale su kao ledene kugle pored kaplarove glave.

— Imate li još nešto da kažete, kaplare? — bilo je to otvoreno ismejavanje, pošto je prethodno Sandersu zabranio da govori.

Izraz lica kaplara ostao je nepromenjen. — Ne, gospodine,

— Onda komandujte da se uzjaše.

Dok su se plave uniforme penjale na konje, Šejn šapnu kaplaru na uvo.

— Imate finog gazdu, amigo.

Sanders pogleda mrko Zapadnjaka. Bilo je očigledno da ne želi da ga civili sažaljevaju.

— Gledajte svoja posla, mister.

— Dobro, dobro — Zapadnjak podiže ruku dobroćudno. Osmehnulo se pri tom. — Ako vam vaša vojnička pravila ne zabranjuju da od jednog prokletog civila prihvatite da vas časti jednim pićem, onda se setite mene kad stignete u Taunshil, amigo.

V

Džim Kuk je odgovarao samo sa „da” i „ne”. Kad su došli do kraja kanjona, pred njima je pukla široka ravnica, blago zatalasana i prošarana peščanim dinama. Od Apača nije bilo ni traga ni glasa.

Kratko pre nego što se spustila noć, ugledaše pred sobom Taunshil. U kućama su već gorele svetiljke, a naselje je pružalo sliku dubokog mira. Da to nije bilo tako, znao je Šejn dobro, jer inače ga noge ne bi ni nanele ovamo.

Dok su koračali glavnom ulicom, Kuk je posle mnogih časova ćutanja otvorio usta

— Šta vi zapravo tražite ovde u Taunshilu, ako stvarno nije u pitanju zlato?

Zapadnjaku nije promaklo nepoverenje koje je vrebalo iz Kukovih očiju. Šejnu su bile poznate mnoge stvari, jer pripremili su ga što je bolje bilo moguće kad su ga slali ovamo. Ali, upravo ovih zadnjih časova je saznao koliko malo zna. I, đavo mu ne dade mira.

— Tražim svoju verenicu, hombre.

Kuk je buljio u njega iznenađeno. Očito mu nije verovalo.

— Vašu verenicu? U ovom osinjaku?

Zapadnjak se osmehnu zagonetno. — Ona nije osa, gospodine Kuk.

— Okej, nisam tako ni mislio — odvrati Kuk brzo. — Samo, ovde svakako ima malo mladih žena i kladim se u svoj skalp da je ja moram poznavati.

— Nema nikakvih tajni, prijatelju — Šejn se osmehnu srdačno. A zatim je odjeknula bomba. — Ja tražim Elsi Prajs, mlađu sestru Suzane Vesli.

Džim Kuk razrogači oči. Zapadnjak se cerio u sebi, jer, bomba je pogodila u srce, to je primetio jasno.

— Elsi Vesli? — upita Kuk. Njegov glas je drhtao od iz-

nenadena, a možda i od uzbuđenja. — Nisam pojma imao da je njeno porodično prezime Frajs. Ovde je nju svako zvao jednostavno Vesli, kao i Suzanu.

Šejn nemarno odmahnu rukom. — U redu, onda Elsi Vesli. Mora da je poznajete, Kuk? To je svastika Arona Veslija, zastupnika Indijanaca. Pošto Kuk nije ništa rekao, već ga samo posmatrao mračno, Zapadnjak je zabrundao.

— Zašto me tako čudno gledate, mister Kuk?

— Zato smo, znači, mi gore u rezervatu natrapali na vas — mrmlija je Kuk sebi u bradu.

— Da, zato. Vesli postaja mora da se nalazi negde gore u Crnim planinama. Tamo sam hitao, ali, došli su Apači i to je bio kraj. Ostali deo priče vam je poznat.

— O, gospode! — ote se Kuku.

— Čoveče, otvorite jednom već usta. Zar, možda, tu nešto nije u redu...? — Zapadnjak se pravio da je zaprepašćen, mada je znao sve.

— I vi stvarno niste imali pojma ni o čemu? — zapita Kuk oklevajući.

Šejn ga zgrabi za zdravu ruku i prosikta ljutito.

— Napolje već jednom sa mačkom u džaku, Kuk. Čitam vam na licu da se nešto dogodilo, zar ne?

— Vaš nesuđeni pašenog nije među živima.

— Aron je mrtav.

— Tri prokleti crveni pasji sinovi su mu oduzeli život i skalpirali ga. A mi smo mislili da ste vi prijatelj Indijanaca.

— To ne može biti tačno! — kriknu Zapadnjak piskavo. I sam je bio iznenađen koliko se uživeo u tu ulogu. — Apači, ma šta mi rekoste? Pa, on je bio njihov prijatelj i...

— Prijatelj Indijancu — osmehnuo se Kuk podmuklo i pakosno. — Onda bi se isto tako moglo reći da je neko prijatelj kojotu.

— A — a, Elsi? — Šejnov glas kao da je podrhtavao.

Kuk je gledao negde pored Zapadnjaka.

— Suzana Vesli je u to vreme bila u Taunshilu. Kad je stigla u Vesli postaju, našla je mrtvog muža. A, Elsi je nestala, kao da je u zemlju propala, amigo.

— Dakle, ipak Apači? — upita Zapadnjak zamišljeno.

— Da, ti crveni nitkovi, hombre. Žao mi je. Mislim da je najbolje da sada potegnemo po jedan gutljaj. Čini mi se da je tebi to sada u ovom trenutku neophodno.

Salun, prostrana krčma sa dosta stolova i ostalim prostorijama za kartanje i bilijar, bio je sastavni deo hotela koji je pripadao nekom Džonu Osvelu. To je kazivala firma koja je stajala iznad ulaznih vrata. Uostalom, ovo mesto gde se tražilo zadovoljstvo i koje je delovalo tako otrcano, zvali su „Srećan put”. Pa, natovarilo je sebi na vrat verenicu, mada je ona u ovom trenutku, kako se činilo, bilo daleko od domašaja nje-

govih ruku. I. da li će putovanje u Taunshil i Crne planine biti uspešan. u to je Šejn duboko sumnjao. Ali, izbegavao je da te svoje misli otkrije svom pratiocu.

VI

Šejn je noćio u jednoj prohladnoj sobi nazovi hotela Džona Osvela. Platio je pet dolara. Kada je stavio primedbu da je to bestidno velika cena, odbrusili su mu.

— Čoveče, budite srećni što ste vašu glavu smestili pod krov. Otkako su gore u Crnim planinama otkrivena nalazišta zlata, ovde u gradu jedva možete naći prenočište i u džaku za spavanje.

— Ali, meni ste dali celu jednu sobu, zar ne? — zadirkivao je Šejn.

Momak koji je brinuo o iznajmljivanju soba ošinio ga je pogledom, a zatim promrmljao.

— Imali ste neverovatnu sreću, mister. Dosadašnji gost u toj sobi progutao je toliko olova pre pola sata da se ugušio od toga.

Izgleda da je u Taunshilu đavo umešao svoje prste. Ali, Zapadnjak je, ipak, bio pripremljen za to. Tamo gde se oseća miris zlata, tamo su smrt i ubistva.

Rano ujutro, Šejn odgurnu pokretna krila vrata na ulazu i stupi pod nadstrešnicu zgrade. Njegov pogled zaustavio se na koloni od sedam kočija ša mnogim jahačima pored nje. Upravo su krenuli. Zapadnjak je primetio mazge i opremu za kopanje zlata, kojima su bile natovarene. Bilo je očigledno da je cilj njihovog putovanja rezervat. Zapadnjak stisnu usne. Znači, situacija je bila napunjena barutom, daleko gora nego što se u Vašingtonu pretpostavljalo.

Četa kapetana Kartera bila je stacionirana oko dve milje od Taunshila, ako se moglo verovati onome što je Šejn saznao od Kuka. Vojska je boravila u šatorima. Najbliža kasarna zvala se Fort Igl. Pre dolaska u Vilbruk Zapadnjak je prošao pored nje. Razdaljina je svakako bila velika, sigurno preko stotinu milja. Izgleda da je kapetan Karter sa svojom četom prekomandovan iz Fort Igla da u korenu uništi narastajući bes Apača na granici rezervata. Ali, kao da to kapetanu nije pošlo za rukom. Šejn je znao da je njemu neobično važno da sazna razloge tome.

Šatori su stajali u četiri reda između dva mala uzvišenja. Zapadnjak je to mogao jasno da vidi sa južnog grebena dina.

Upravo kada je Šejn pokrenuo svoga konja kako bi sišao niz dinu, začu se pucanj. Zapadnjak je osetio metak koji je pogodio njegovu lobanju i pomisli: Gotov si stari druže!

Iznenađeno je primetio sledećeg trenutka da još uvek sedi u sedlu i da nije pao s konja mrtav. Znači, nije uspeo.

Zapadnjak se stropošta kao vreća brašna sa konja u duboki pesak i ostade nepokretan. Konj je galopirao dalje, a zatim stao. Okrenuo se unatrag i zanjistao, kao da je hteo da kaže: „Mladiću, pa gde si ti“?

Šejnu je bilo jasno da bi sledeće zrno označilo njegovu smrt. Jedina šansa bila je u tome da se pravi da je mrtav, i da se nada, momci će nasesti ovom triku. Dok je padao s konja povuče sa sobom jedan svoj „kolt“ i sakri ga uz svoje telo. Da bi to neko primetio, morao je da se primakne sasvim blizu njemu.

Potrajalo je dugo, i Zapadnjak je morao da se savlada i bude miran. Ali, tada iznenada u pesku se začuše koraci i neki njemu nepoznat glas odjeknu.

— Ostavi ga neka trune ovde. Džonson. Bolje je da odmašimo odavde, jer, možda su čuli pucanj onamo preko puta u kampu i mogu da krenu da vide šta se desilo.

Sledio je kreštavi smeh, a zatim se razlegao duboki preteći glas.

— Pretresi mu džepove, Mek Gile. Možda taj prokleti momak sa sobom nosi čitavo bogatstvo. Zar da to propadne?

Približili su se. Zapadnjak je to osetio po njihovim koracima koji su odjekivali od pritiska u dubokom pesku. Prisetio se da je pre toga prošao pored nekih stena. Mora da su tamo bili u zasedi, a on ih nije primetio.

— Fantastičan pogodak, Džonsone, u glavu — reče jedan. Ja sam ga sigurno promašio.

— Niko to ne može da tvrdi sasvim — rečao je drugi.

Dakle, njih dvojica su ga gađali, a on je čuo samo jedan jedini pucanj. Tek sada je Zapadnjak osetio kako mu krv udara u lice. Mora da ga je jedan metak pogodio u levu slepoočnicu. Ali, sigurno nije bilo opasno, jer, osim jakih bolova u glavi. Šejn se osećao dobro.

Pričekao je da se ta dvojica približe na dva-tri koraka, a zatim se odjednom okrenuo i skočio. Uperio je cev revolvera prema njima. Obojica su iznenađeno buljili u njega. Nisu se usudili da se maknu, jer ih je Zapadnjakov revolver držao u šahu.

Šejn ovu dvojicu nikada dosad nije u životu video. Pomislio je da to nisu neki obični, sitni lopovi koji vrebaju iza grma. Ali, onda se setio toga kako su tako jednostavno hteli da odu i da ga ostave ovde na poljani da istrune. Znači, nije to bio slučajan napad na njega. Trebalo je da ga smaknu pre nego što dobiđe priliku da razgovara sa kapetanom Karterom. Ali, jedan jedini čovek je znao da on jaše prema vojničkom kampu, to je Džim Kuk.

— Zašto tako glupo buljite u mene? Zar nikad dosad niste u vašem životu videli mrtvaca? — upita Zapadnjak cereći se.

Onaj sa dubokim glasom morao je biti Džonson. Besno je grizao svoju donju usnu. Onaj drugi, koji je tako prebiedeo to je znači Mek Gil.

Džonson je bio kršan momak neurednih brkova i spuštanih ramena, srednje visine, ali nabijen mišićima.

Šejnove oči se suziše.

— Ko vas je poslao da me smaknete? — upita.

Buljili su nemo u njega. Oštar odsjaj u njihovim očima govorio je jasno Zapadnjaku da će ostati nemi kao ribe.

— U redu, kako vam drago. Možda će vam pasti na pamet neki odgovor kad vam šerif bude stavljao omče oko vrata.

Šejn je razoružao momke i vezao im ruke. Zviznuo je i njegov konj mu priđe.

— Napred, idemo! Vaši konji su sigurno sakriveni tamo negde iza stena, kladim se u to.

I, naravno, konji su stvarno bili tamo. Zapadnjak naredi da uzjašu. Za svaki slučaj, vezao im je noge ispod trbuha životinja.

Stržar, koji je sa puškom preko ramena, stajao na ulazu u kamp razrogačio je oči.

— Želeo bih da razgovaram sa kapetanom Karterom, amigo.

— A, ova dvojica? — vojnik pokaza rukom na dvojicu zavezanih.

Zapadnjak se osmehnu zagonetno. — Oni ne idu, hombre. Ali, za svaki slučaj ja ću ih povesti sa sobom, jer ne želim ove lešinare da gubim iz vida.

VI

Kapetan Karter stupi iz svog šatora. Posle dva koraka stade, pogleda najpre svezane momke, a zatim je svoj pogled uperio prema Šejnu, koji je oholo buljio u kapetana.

Zapadnjak se predstavi i podnese izveštaj o napadu koji je neposredno pre toga izvršen na njega. Kapetan ga je gledao prodorno. Zatim reče ravnodušno.

— Žalim, mister, ali, to je nadležnost šerifa iz Taunshila.

Šejn se osmehnu ljubazno. — Znam, gospodine. Nisam želeo da vas uznemiravam dovodeći vam ove dve protuve.

Zapadnjak je primetio da je u kapetanovim očima sevnula vatra.

— Razgovaraću s vama, gospodine. Pobrinućemo se da ova dva lešinara u međuvremenu ne odlepršaju.

— Naredniče Adamse!

Jedan snažno građen krupan momak prišao je i stao pred kapetana.

— Pobrinite se da ovi momci budu ovde kad se ja vratim, jasno?

— Da, gospodine! — salutirao je narednik.

Kapetan Šejnu dade znak i uđe ispred njega u šator. Nije Zapadnjak ni ponudio da sedne. Upitao je kratko.

— Šta vas je upravo dovelo kod mene, mister Šejne?

— Elsi Prajs, amigo. Nju svi ovde zovu kratko Vesli kao i njenu sestru. Elsi je moja verenica.

Zapadnjaku nije promakla kapetanova skoro neprimetna grimasa. Ali, Karter se pribrao neverovatno brzo.

— Žao mi je zbog svega toga što se desilo, mister Šejne.

— Znači, vi ste u toku stvari, kapetane?

— Svakako. Apači su Elsi Vesli odvucli u brda.

— Možda ste nešto preduzeli da se ona oslobodi? — upita Zapadnjak namršteno.

— Da vas pitam, mister, da li Suzana Vesli zna da ste vi došli kod mene? — kapetan je nervozno zapalio cigaretu. Izgleda da mu je bilo jasno da ne želi odgovor, jer je nastavio brzo. Suzana Vesli je kod mene bila juče, mister. Moj odgovor je još uvek isti.

— I, kako on glasi?

Lice kapetana Kartera se smračilo.

— Prokletstvo. Ja imam suviše malo ljudi da bih mogao nešto da preduzmem protiv Crvenog Pera i njegove bande. U svakom slučaju ne, pre nego što mi pukovnik Vord iz Fort Igla pošalje pojačanje.

— Zanimljivo — reče Zapadnjak mračno se osmehnuvši. — Da li to treba da znači da vi u ovom rezervatu nemate poverenja u svoje vojnike?

— Kako mogu ja s osamdeset vojnika da zaratim s Apačima? — riknuo je kapetan besno.

— Niste odgovorili na moje pitanje. Dakle, ponoviću ga još jednom. Vi imate naredbu da ne ulazite u rezervate, je li tako?

— Da, i to će ostati tako sve dok ne budem imao dovoljno ljudi na raspolaganju — odvrati Karter.

— Neverovatno. Krajnje besmisleno.

— Šta vam, do đavola, znači to „krajnje”? — namrštio se kapetan.

— Šta? Juče sam u Blek Hilsu naišao na konjanike pod komandom nekog mladog poručnika. Čini mi se da mu je ime Robi, Robi Volf. I, dok sam ja jahao prema Taunshilu, ti momci, njih dvadesetak, odjahaše još dalje prema brdima.

Kapetan je ćutao kao zaliven. Buljio je u Zapadnjaka hladno.

— Ne verujem u tu vašu priču, mister.

— Kapetane, ja još uvek mogu da čitam bez naočara i, kad sam nešto video svojim rođenim očima, onda sam to sigurno i video.

— I, šta vi onda mislite u vašoj glavi, kakva je namera tog odlaska poručnika Volfa u brda? — hteo je da zna kapetan.

— Štiti kopače zlata, gospodine.

— To nije moguće — obrecnu se Karter ljutito. — Vi sanjate, mister.

— Sigurno ne sanjam — grmnu Zapadnjak ljutito. — Vi se varate, mister, a ne ja.

— Vođa tih kopača zlata zove se Bil Keli. Možda vam to ime nešto znači, kapetane?

Za trenutak, Šejnu se učinilo da kapetan đavolski dobro zna šta to ime znači. Ali, zatim je do njegovog uha dopro kapetanov osoran glas.

— Nikad nisam čuo to ime, mister Šejne. Ali, ja ću tu stvar ispitati naravno, budite sasvim sigurni u to.

Zapadnjak se rastade kratkim dodirom šešira. Ali, osorno držanje i nervozni pokreti kapetana, ličili su na neku vrstu izbacivanja iz šatora. Šejn sleže ramenima, okrete se i pođe prema izlazu. Neočekivano, čuo je iza sebe oštar Karterov glas.

— Hej, mister Šejne, da ne zaboravim. Ulazak u rezervat Apača je zabranjeno. To važi i za vas. To moram izričito da naglasim, jer ste malopre tvrdili da ste bili u Crnim planinama.

Zapadnjak se okrete i prostreli pogledom kapetana ljutito.

— A ona rulja kopača zlata koja se kotrlja prema Crnim planinama, šta je s njima, gospodine? Jutros sam video jednu ogromnu kolonu koja se kretala prema brdima.

— Zaustaviću ja tu rulju, budite sigurni u to. Do viđenja, mister Šejne!

Na straži su bili Džonson i Mek Gil. Adams je stajao pored njih. Iscerio se na Zapadnjaka i zabrundao.

— Šta nameravate s ovom dvojicom, mister?

— Šta? Predaću ih šerifu?

— Dobra ideja — osmehnu se Adams nadmeno. — Već sam bio pomislio da nameravate da im priredite neki kratak proces.

— To bi bilo protivzakonito.

— Tačno — odvrati Adams suvo. — Ali, vi ćete imati dosta problema sa Džonom Osvelom zbog toga.

Zapadnjak je pozeleo da o tome nešto više sazna, ali iz kapetanovog šatra bio je pozvan narednik Adams. Kršni podoficir je zabrundao.

— Bič je zviznuo i jedan tako isluženi vojnički konj kao što sam ja, mora da se da u galop — pogledao je Šejna kratko i upozoravajuće. — Raspitajte se kod Džona Osvela, amigo... — požurio je u šator kapetana.

VII

Šerif Paund bio je jedan snažan čovek srednjih godina. Njegovo lice ličilo je na masku. Strogi ukočeni pogled nije dozvoljavao da se nasluti šta taj stari lisac smišlja, a njegov osmeh bio je potvrda da to nikad u svom životu nije uspeo da nauči.

Šerifov pomoćnik zvao se Singer. On je bio nešto niži od svog šefa i mršav kao đavo.

Njih dvojica su mračnim pogledima odmerili Džonsona i Mek Gila, koji su svezani stajali pred njima.

— Kažete da su ova dva nitkova malopre htela da vas smaknu u blizini vojničkog kampa, mister Šejne? — reče šerif okrenuvši se prema Zapadnjaku. Posmatrao je Zapadnjaka isto tako mrkim pogledom kao i dvojicu zavezanih koje mu je Šejn doveo.

— Da, šerife, to sam rekao. I tako je i bilo — reče Zapadnjak mirno. Nijedna crta na njegovom licu nije se pokrenula.

Mek Gil je počeo da se ceri. — Nemojte mu verovati ni jednu jedinu reč, šerife. Sve je to laž. Mi smo se odmarali i zadremali. I, ova lopuža se odjednom pojavila pred nama, i uperila pištolje u nas. To je prava istina. A, ako ne verujete, pitajte Džonsona.

Zapadnjak se seti opomene narednika Adamsa. Ali, zašto ga taj momak nije opomenuo da se čuva šerifa Paunda?

Šerif ih je posmatrao bezizrazno.

— Šta kažete nato, mister Šejne? — upita.

— A, kakvog bih ja razloga imao da ove protuve dovedem ovamo kod vas, šerife? — upita Šejn ledeno.

— Kakav razlog? — zabruna Paund. Izgleda da je razmišljao grčevito.

— Šta da vam kažem? Jedna ptičica je cvrkutala i rekla da će ova dvojica biti razlog da me Džon Osvel uzme na zub i da ću imati gadnih neprilika — prošaputa Zapadnjak. Pri tom je njegovo oko oštro gledalo u šerifa Paunda. — A, ako se sme znati, šerife, šta vi mislite: Da li biste i vi zapali u nemilost, ako ovu dvojicu protuva zatvorite i odvedete ih na vešala?

Maska sa Paundsovog lica nije se spuštala. Klimnu glavom.

— Dobro pitanje, mister.

— Dakle vi biste...?

Paund je bio nem. Rukom je pokazao na svežanj ključeva koji se nalazio na otrcanom, jedinom stolu u kancelariji. Njegov pomoćnik je odmah shvatio šta šef želi i uze ključeve. Obratio se Mek Gilu koji je stajao pored njega i zabruna.

— Napred, polazi!

— Mislim da ste napravili fatalnu grešku, šerife — režao je Mek Gil.

— Možda! Ali, to je onda moja greška, ti smrdljivi pacove — siktao je Paund besno.

Kad je zamenik šerifa otišao sa dvojicom razbojnika, šerif pogleda Zapadnjaka. U njegovom pogledu raspoznavala se neka čudna prigušena svetlost, nešto što je ličilo na svetlucanje starih panjeva u noći.

— Ta dvojica su htela da vas smaknu. Zašto se vi niste

branili i učinili isto ono što su oni vama hteli da učine? To se zove samoodbrana, hombre.

— Ali, ne ako su oni već podigli ruke uvis.

— Svakako ne — zvučalo je to prilično prekorno. — Ali, nije mi jasno zašto ste tako dugo čekali?

Zapadnjak se trže. Shvatio je. Pogledao je ispitivački šerifa.

— Njima se ništa neće dogoditi, zar ne, šerife?

Paund je potvrdno klimnuo glavom.

— Baš tako, mister! — reče.

— Zar vi meni ne verujete, šerife?

— Kakve koristi od toga ako vam ja verujem. Šejne? Ja sam samo jedan izvršni organ. Jeste, ja kažnjavam, ali, ja ne donosim presudu.

— Znači, tako stvari stoje ovde u Taunshilu?

— Tačno, mister. I, ni vi ni ja ne možemo ništa ovde da promenimo. Je li vam sada sinulo pred očima?

— A, zar u ovom gradu nema nijednog poštenog čoveka?

— Ima ih. Ali, oni su se zavukli u mišje rupe, otkako su Džon Osvel i njegova banda, naravno, preuzeli svu vlast u Taunshilu.

— A, zašto vi još uvek nosite tu značku, šerife na svojim grudima? — upita Zapadnjak zajedljivo.

Paund je nemo slegao ramenima. Zatim reče.

— Zato što se još uvek nisam predao. Ali, nemojte se zavaravati. Ja sam ovde jedan jedini čovek koji misli i nada se da ovakvo stanje neće trajati večito.

— A, zašto onda niste pustili da Džonson i Mek Gil odmah budu slobodni i odu svojim putem? — mrmljao je Zapadnjak.

— Zato što to nisam niti želeo, niti smeo.

— Zvuči nekako glupo, zar ne?

Paund nije odgovorio. Zamenik se pojavio na vratima. Pogledao je zbunjeno svoga šefa i promućao.

— Čemu ta cela parada, Bene? Osvel će tu dvojicu lešinara ponovo izvući odavde. Ili ipak imaš neku posebnu porotu koja će te proklete momke Mek Gila i Džonsona oterati na vešala?

Paund je pogledao nemo Zapadnjaka i klimnuo glavom. Sada je Šejn iz usta zamenika šerifa čuo potvrdu onoga što je pretpostavljao.

— Želim da vam se ostvari vaša želja, šerife — reče Zapadnjak i uputi se prema vratima.

— A, zašto su ta dvojica hteli da vas smaknu? — čuo je on pitanje šerifa Paunda iza sebe.

— Šta da vam odgovorim? U početku sam mislio da je te zato što sam hteo da saopštim kapetanu Karteru šta se dešava u Crnim planinama i šta sam tamo doživeo.

— I? — upita šerif radoznalo

Šejn se osmehnuo ljutito. — Sada više nisam sasvim siguran u to, šerife. Pošto u ovom trenutku ne mogu da zamislim neki razuman razlog, odustao sam od svega.

VIII

Suzana Vesli stajala je pred ogledalom i u njemu posmatrala svoju lepo izvajanu figuru. Lagano, obema rukama pređe preko slepoočnica. Na rumenim usnama pojavi se umoran osmeh. Da, bila je još uvek neobično lepa i privlačna. Niko ni u snu ne bi pomislio da ona ima trideset i četiri godine. Prohujale su, pomisli Suzana, ali nisu donele ono što sam očekivala od života.

Aron Vesli, to je bio strašan promašaj u njenom životu. Kad je Suzana to primetila, već je bilo kasno. Kao mlada devojka okružena udvaračima i obožavana od muškaraca, ona je sanjala o divnom princu iz bajke koji će se jednog dana pojaviti i odvesti je u svoj dvorac. A ko je naleteo na nju? Aron, čovek koji je imao malo novca i koji je bio skoro dvadeset godina stariji od nje!

Suzana se otrže od ogledala i priđe stolu sa bocom „šerija“. Nasula je sebi punu čašu i prinela je ustima.

Bio je to brak iz nužde, da, baš tako. Ali, ne zato što je ona očekivala vanbračno dete. Ne, sigurno nije bilo to u pitanju. Njeno lice razvuče se u neku fatalističke grimase. Nikako, uz to Aron nikada nije ni mogao da bude pravi suprug. Suprug! Da li je on ikad i bio nekakav suprug, taj dobroćudni Aron? Nije imala prilike da se uveri u to, niti pre njihove svadbe, niti pak kasnije. Njeni roditelji nastradali su prilikom jednog napada Indijanaca. Ona i njena mlađa sestra Elsi ostale su bez sredstava za život i bez ikakve pomoći. Aron se Suzani učinio kao poslednja luka spasa na vidiku, i bez imalo razmišljanja rekla je „da“ kad je on zaprosio njenu ruku.

U glavi lepe Suzane u to doba vrvele su raznorazne bubice. Aron je bio imenovan za zastupnika Indijanaca, koji je bio jedini odgovoran čovek za novi rezervat Apača. Suzana je već bila čula kako se priča da to mesto zastupnika donosi ogromne pare i da se taj čovek može brzo i lako obogatiti.

— Ali, Aron nije bio pravi čovek za to mesto. Čak i da mu se pružila prilika, on je ne bi iskoristio, ta matora budala!

Pakosno se nasmejala. U istom trenutku, neko je kucao na vratima. Bio je to Džon Osvel koji je brzo ušao unutra. Zastao je i njegov pogled žutih mačjih očiju gutao je s divljenjem Suzaninu fantastičnu figuru. Suzani je bilo jasno da je zavrtila glavu ovom čoveku i da on žudi za njom, i ona je već bila dobro odmerila sve, kao na apotekarskoj vagi. Ne, ovoga puta neće napraviti istu grešku. Nikako! Ako Osvel želi samo to da spava

s njom, onda samo pod uslovom koje ona postavi, jer, nije želela da bude odbačena i završi u nekom mizernom burdelju.

— Šeri, već tako rano, srce? — punački Osvel joj se približi i ispruži ruku, kao da je Suzana njegova svojina. Munjevito se izmakla iz prostora koji je bio nadohvat njegovih nezgrapnih ruku. Osvel se osmehnu blago.

— Još uvek kolebanje, dušo?

— Bojim se da me stavljate pod istu kapu s onim devojkama dole u salunu — odvrati Suzana oštro.

Džon Osvel razvuče usne.

— Pa, ni Rim nije podignut za jedan dan — isceri se on. — Možda lik sirotog Arona još uvek lebdi između nas, je li to, madam?

Suzana je uporno gledala Osvela, bez ijedne reči. Ali, osećala je da joj neće biti lako s ovom protivom. On sigurno misli da ima sve adute u svojim rukama, a u suštini, to je i bilo tačno. Ali, ona mora uspeti uprkos svemu.

Osvel primeti vatru u Suzaninim očima i poče razneženo da se osmehuje. Bio je siguran u to šta ona misli i šta želi. Ali, nije bio spreman da plati tako skupu cenu o kojoj je ona maštala. On je, ipak, imao sve adute u svojim rukama i Suzana će svakako imati prilike da se jako brzo uveri u to.

— Dobro, draga, onda da razgovaramo o poslovima — reče i zapali cigaretu ne pitajući da li sme. — Juče ste bili kod kaptana Kartera, ako me ne vara sećanje?

— Pa, vi ste me tamo poslali — odgovori Suzana skoro ledenim glasom. Osvel je naravno osetio to, ali ga to ni najmanje nije zabrinulo. Ledi je svakako bila svojeglava, i ona ima bubice u glavi, ali, on će joj ih lako isterati iz te lepe glavice.

— I? — upita Osvel otegnuto.

— Karter neće preduzeti ništa.

— Jeste li sasvim sigurni u to?

Suzana Vesli potvrdno klimnu glavom.

— Pa, dobro je — Osvel je, čini se, bio zadovoljan, čak se i smirio i krenu prema vratima. Ali, okrete se još jednom i, kao uzgred, upita. — Ah, setio sam se baš ovog trenutka, u gradu se iznenada pojavio verenik vaše sestre.

Suzana se zbunila.

— Ko se pojavio? — upita zabezeknuto.

— Taj Šejn, verenik vaše sestre Elsi.

— Je li to neka šala, ili neko šegaćenje sa mnom? Pa, Elsi uopšte nema verenika.

Sada je na Osvela bio red da bude iznenađen. Grickao je svoju donju usnu zamišljeno. A zatim upita.

— Jeste li sigurni u to sasvim, Suzana?

— Nego šta! Da se moja rođena sestra verila s nekim, onda bih ja morala to da znam.

Osvel je koraćao tamo-amo zamišljeno kroz sobu i pušio.

Suzana priđe prozoru i otvori ga. Kad se okrenula, primeti namrgođeno lice Osvelovo. Zabrundao je.

— A zašto taj momak tvrdi da je on verenik vaše sestre Elsi? Možete li to da mi objasnite?

— Ma, to je neki ludak. Šta tu drugo može da se kaže.

— Čudno — Osvel je mahao glavom. — Prokleta komično. Tu se meni nešto ne dopada.

Okrenuo se i otišao, ne rekavši više ni jednu jedinu reč.

Suzana Vesli napući nos. Mada je prozor bio otvoren, smetao joj je dim cigarete. Taj prostak Džon Osvel neće nikada biti džentlmen i takav će ostati zauvek. Ali, zato je bogat. I, uskoro će biti još bogatiji, svakako.

Suzana se osvrte unaokolo i pogleda puste zidove jeftine sobe. Osvel je nju doveo ovde u svoj hotel i nije još naplaćivao ništa, jer, ona nije ni imala ništa. Ne, trgla se ona. Stvarno nemam želju da do kraja svoga života tako jadno i bedno životarim u ovakvim uslovima. Na njenom licu pojavio se odlučan, skoro mračan osmeh.

Da nema tog protivnika koji se kao neki crni oblak nadneo nad njenom sudbinom! Osvel je pokušao da je ucenjuje, ali, to mu nije uspelo. Tako će i ostati zauvek. Suzana dohvati bocu „šerija” i otpi iz flaše. Ne treba čaša, čemu?

Dosad je uvek imala obzira prema nečemu, ili prema nekom. To se briše. Gotovo. Ipak, morala je da pomisli na sebe, i na to kakve koristi iz toga može izvući!

Suzana Vesli tresnu bocu o sto i nasmeja se glasno i pakosno. Promrmljala je pritom:

— Slažem se, Džone Osvele. Ali, ako pokušaš da me ucenjuješ doživćeš pravo čudo romantike...!

IX

Šejn je od šerifa Paunda saznao da udovica Arona Veslija stanuje u istom hotelu gde i on.

— Jedan tako velikodušan gest Osvela — reče šerif Paund besno. — Pre svega, ako pomislimo zašto je on toliko velikodušan, kad se pomisli na to koliko bi novca za tu sobu zaradio, a znamo da gospođa Vesli, posle smrti njenog supruga, nema nikakvih prihoda. Čudno?

— A, ima li on razloga zašto to tako radi? — upita Zapadnjak zadubljen u misli.

— E, zato sam i ja dugo vremena lupao svoju glavu, mister Šejne.

— Je li gospođa Vesli lepa žena? — upita.

Paund odmeri Zapadnjaka mračnim pogledom i potvrdno klimnu glavom.

— Da. Zgodna je. I lepa. Već sam ja pomislio na to. Ali, Osvel se sigurno prevario. To je jedna pristojna i poštena žena.

Šejn je imao svoje sopstveno mišljenje, ali, ono ostade u njemu, kako ne bi još više razljutio Paunda. Ali, odlučio je da tu ptičicu, gospođu Vesli, vidi lično. Osim toga, imao je jak razlog za to. Morao je nešto da preduzme, jer će uskoro ceo grad znati, a naravno i kapetan Karter da Elsi nije njegova verenica. A, Šejn je toliko želeo da ta bajka kruži unaokolo.

Kada je nešto kasnije stupio pred tu ženu, mladu udovicu, Zapadnjaku je skoro zastao dah. Stvarno, koliko je lepa ta žena? Doduše, na sebi je imala crnu odeću, ali, na njenom licu nije bilo ni traga tuge.

— Ko ste vi? — htela je da sazna Suzana kad je Šejn ušao u njenu sobu. Njene plave oči klizile su polako preko krupnog tela Zapadnjaka. Šejn je instinktivno osetio da ovu ženu ne treba potcenjivati. Možda će moći Suzanu Vesli da pridobije za saradnika, naravno bez ikakvih obaveza.

— Ja sam Šejn, madam. Smešten sam ovde u istom hodniku gde i vi.

— I samo zato ste došli kod mene?

U njenom glasu osetio je odbijanje. Ali, nije mu promaklo da su njene oči sevnule kad je čula njegovo ime. Dakle, znala je ko je on, sigurno. To je bilo čudno. A ipak, Zapadnjak je morao da nastavi ovu započetu igru hladnokrvno.

— Madam, došao sam da se ispovedim pred vama.

— Ne razumem ni jednu jedinu reč od svega što ste rekli — odvrati Suzana hladno. Zapadnjak je ostao miran. Nije dozvolio da ga ona izvede iz takta.

— Razglasio sam u gradu da sam ja verenik vaše sestre Elsi — reče mirno.

Pravila se da je iznenađena, ali, Šejn je primetio lažni sjaj u njenim očima. Znači, njoj je to već bilo poznato. Ali, ko je već stigao da je obavesti o tome?

— Elsi nije verena, sigurno.

— Ja imam razloga da tvrdim, jeste!

— Nekakvi čudni razlozi. A, koji su to?

— Ovog trenutka ne bih pričao o njima, madam, ako mi vi to dozvolite. Zamolio bih vas samo za jednu uslugu, da čutite i u slučaju opasnosti da potvrdite ovo što sam ja rekao.

— Jedan čovek, hiljadu zagonetki — Suzana se osmehnula i pokazala svoje lepe zube. — A, zašto bi trebalo da ja podržavam te očigledne laži?

Zapadnjak sleže ramenima. — Ja ću pokušati da vam vašu sestru Elsi vratim živu i zdravu, madam. Nije li to jedan najvažniji momenat u vašem životu?

Lice Suzane Vesli se uozbiljilo.

— Kako da ne — odvrati kratko.

— Hvala vam, gospođo — dobaci brzo. — Samo jedno kratko pitanje, ako vam ne smeta: Vi ste se za vreme napada Indijanaca nalazili ovde u gradu, zar ne?

— Mislite kad su ubili moga supruga i kad su moju sestru odvukli sa sobom?

Zapadnjak nemo potvrdi glavom.

Suzana nabra čelo.

— Nalazila sam se u Taunshilu. Kad je počeo napad, nisam bila tako daleko od postaje. Čak sam mogla da čujem pucnjavu i uzvike. Ali, kad sam stigla tamo, sve je već bilo gotovo.

— Znači, čuli ste pucnje? — Zapadnjak se namrštio. — Mislilo sam da je vaš suprug zadavljen, zar ne?

— Tačno, zadavljen i skalpiran — odvrati Suzana Vesli tiho.

— Pa, kad ste čuli pucnje, da li je bilo još mrtvih? — bio je uporan Zapadnjak.

— Ne, samo moj suprug.

— Raspitao sam se kod šerifa Paunda. On tvrdi da je vaš suprug bio jedan veoma miran čovek, koji nikad nije nosio oružje. Je li to tačno?

Suzana Vesli se narogušila.

— Prokletstvo. Ali, ja sam ipak čula pucnje, sigurno.

— Slažem se, možda su Apači pucali — slegao je Zapadnjak ramenima. — Uostalom, to više i nije važno.

— Šta vi nameravate zapravo, mister Šejne?

— Hoću da pronađem Elsi i da vam je vratim, gospodo.

— Zaboga! Kad biste to učinili... — Suzana je zajecala i pokrila maramicom oči, ali, Šejn jasno primeti da tu nema suza.

— Neka vam se ta namera ostvari, i od srca vam želim uspeh, mister Šejne.

— Hvala vam na lepim željama — reče Zapadnjak hladno.

X

Kada je Šejn uveče ušao u salun, iznenada se pred njim stvori za šankom Kuk i isceri se.

— Hej, kako ruka? — upita Zapadnjak veselo.

— Super, amigo. Onaj kaplar Sanders je majstor svoga zanata zaista. Bio sam i kod doktora, zadovoljan je.

— Drago mi je, Kuk.

— A, vi, bili ste napolju kod plavih uniformi u kampu?

— Da.

Kuk srknu iz svoje čaše viski. Odjednom, podidže nos i pogleda Zapadnjaka čudno.

— Mister Osvel bi rado razgovarao sa vama — pokaza na jedna vrata iznad kojih je stajalo „KANCELARIJA”.

Šejn podiže pogled ravnodušno, kao da se ništa nije desilo. Ali, on je celo popodne čekao na taj poziv. Prišao je vratima kancelarije. Kuk krenu za njim. Zapadnjak otvori vrata i uđe unutra. Osvel je čučao kraj jednog ogromnog pisaćeg stola,

levo i desno muvalo se nekoliko momaka od kojih je Šejn mnoge već video u salunu. Svi su buljili u njega kao vukovi sigurni da im plen neće umaći.

— Ovo je on, mister Osvele — reče Kuk.

— Kako vam je u mom hotelu, mister Šejne? — Slon iza pisaćeg stola namesti izveštačeni osmeh.

Da su hteli da ga smaknu, niko im u tome ne bi sprečio, pogotovu ne on, Šejn je bio siguran u to.

— Sve prvoklasno, čak i stenice u krevetu i naravno cena — reče Zapadnjak mirno.

— Odlično, to nekakav šaljivdžija, gazda! — dobaci jedan od momaka.

Osvel ne obrati pažnju na to. Posmatrao je Zapadnjaka uporno, kao kad se kupuje konj. Možda je i imao nameru da učini nešto slično sa Šejnom.

— Momci, trk na po jedno piće. Tata časti sve! — Osvel ispruži ruku prema vratima.

Iznenadeno i bezvoljno, tipovi glavoseče koraknuše prema vratima. Kad je i poslednji iščezao iza vrata, Osvel se osmehnuto i pokaza Zapadnjaku stolicu. Šejn sede. Napregnuto je čekao šta će se dogoditi sada.

— Čuo sam da tražite svoju verenicu, mister?

— Pokušao sam da nagovorim kapetana Kartera da on nešto preduzme, ali, bez uspeha.

Osvel mahnu rukom u stranu.

— Ah, taj Karter. Ja sam lično s njim razgovarao zbog Elsi. Ali, on neće ni prstom da mrdne. Da li mislite da je to ispravno, mister Šejne?

Zapadnjak sleže ramenima. Osvel je vrebao raširenih očiju, kao zmija plen.

— Kad čovek samo pomisli šta su ti crveni lupeži uradili sa jadnom Elsi... — Osvel je prestao da govori, a na njegovom licu pojavi se izraz duboke tuge, kao kad nekog sahranjuju.

— Drago mi je što nisam jedini koji je zabrinut za Elsi — reče Zapadnjak mirno.

— Posle te strašne smrti sirotog Arona, gospođa Vesli stanuje ovde u hotelu. Je li vam to poznato.

— Jeste. Danas sam razgovarao s njom.

Osvelovo lice se smračilo.

— Nameravate li da preduzmete nešto zbog jadne Elsi?

— Verujem da hoću.

— Ali, sami nećete uraditi ništa, mister. Zar ne mislite i vi tako?

— Možda ste u pravu — odvrati Šejn. Čekao je da sazna šta smeru ovaj slon iza pisaćeg stola.

— Vama su potrebni prijatelji koji će vam pomoći. A, ja znam gde takve možete naći.

Zapadnjak pogleda Osvela radoznalo. Ovaj se osmehivao zadovoljno.

— Vama nije poznat ovaj predeo. Možda zapravo i ne znate o tome šta se ovde u poslednje vreme dešava. Otkako je otkriveno zlato u Crnim planinama, mislim.

— U rezervatu sve vrvi od kopača zlata, što se sigurno ne dopada Apačima — zaključí Zapadnjak.

— Ta crvena gamad, šta ja marim za njih.

Šejn primeti opreznost i ispitivački pogled Osvela.

— Tačno, briga nekog momka koji je osetio miris zlata za to šta Apači misle — isceri se Zapadnjak.

— Nisam načisto s vama, Šejne.

— Kako to mislite?

Osvel ponovo mahnu rukom kao da briše neku nevidljivu prašinu.

— Ništa, zaboravite to. — Nastala je kratka pauza, a zatim se Osvel oglasio ponovo. — Ako je vama stvarno toliko stalo do toga, amigo, ja ću se postarati da već sutra sa povorkom pouzdanih ljudi krenete u Crne planine. Ljudi koji će vam u tražanju za vašom verenicom biti od koristi sigurno.

Šta namerava ova bitanga? Možda će se ti momci postarati da Šejn zauvek ostane tamo gore?

— Bio bih vam veoma zahvalan, mister — odvrati Zapadnjak.

— U redu. Dogovoreno. Ja ću se postarati o svemu.

Zapadnjak ustade. Osvel podiže ruku i osmehnu se.

— Samo još trenutak. Pade mi na pamet upravo ovog trenutka da se nedavno desilo nešto jako glupo.

Aha! Pomisli Šejn. Dolazi i neki drugi grm u kome leži zec. I zaista, nije se prevario.

— Dva moja čoveka su nedavno gore u dinamama lovili zečeve.

— Mislite da Džonsona i Mek Gila?

— Baš na njih, mister Šejne. Tek maločas sam to saznao. To su mi dragi gosti i zato sam prešao preko puta u šerifovu kancelariju i razgovarao s njima i sa šerifom Paundom.

— I?

— Paund je istog mišljenja kao i ja. Strašna greška. Obofica su tako bezazleni momci. Pripucali su, a vi ste to shvatili pogrešno.

Prokleta svinjo! Najradije bi Zapadnjak ovom debeljku bacio istinu u oči, ali, pomislio je da to ničemu ne bi koristilo, naprotiv, bilo bi đavolski opasno.

— Stvarno, mister Osvele? — Zapadnjak zavrte glavom osmehnuvši se. — Zaista je glupo kako čovek ponekad može da se prevari, zar ne?

— Dakle, vi uviđate da ste bili u zabludi?

— Kad se vi toliko zalažete za te momke, onda „DA”.

— Odlično! Ovo vam nikada neću zaboraviti. Da li biste u tom slučaju hteli da odete kod šerifa i priznate sovju grešku? Povucite svoju prijavu protiv Džonsona i Mek Gila.

— Ako ću titme da vam učinim uslugu, onda vrlo rado, mister Osvele.

— Odlično, momče. Nećete se pokajati.

Tako je Šejn onu dvojicu lupeža koja su pokušali da ga smaknu oslobodio iz njihovih kaveza. Šerif Paund se s čudnim osmehom iscerio na Zapadnjaka kad je to Šejn saopštio, kao da ne veruje svojim ušima. Zatim je poslao svog zamenika da ih pusti na slobodu. Pre nego što je Zapadnjak napustio prostoriju za grme šerif za njim ljutito.

— Čuo sam da sutra s Osvelovim ljudima jašete gore u Crne planine? Čini mi se, kao da ste se odrekli pristojnog groba, mister. Tamo gore će vas rastrgnuti kao neku strvinu, budite sigurni. Ali, to je na kraju krajeva vaša kaša, pa je kušajte! A, ako biste mene pitali, rekao bih vam da ste rekli vašoj pameti zbogom.

XI

Na jednom peskovitom mestu ispred grada bilo se okupilo četrnaest jahača. Bilo je spremno i pet transportnih konja. Jedan bradonja priđe Šejnu i odmeri ga od glave do pete. Preko njegovog levog oka nalazila se kožna poveska. Zabruna.

— Jeste li vi mister Šejn?

— Svakako. A vi mora da ste mister Miler?

— Da. Osvel me je informisao o vama — pružio je ruku i Zapadnjak je prihvati. — Znači, vi nameravate da potražite svoju verenicu gore u Crnim planinama koju su odvukli ti crveni nitkovi? U redu, možete računati na mene i moje prijatelje, amigo. Mister Osvel je to zahtevao od nas izričito.

Ako je Zapadnjak ikad u životu video tako namešten i podmukao osmeh, onda je ovaj Milerov prevršio sve mere, zaista. Ovako iskežen, ličio je na morskog razbojnika, gusara.

— Kada krećemo, mister Milere? — upita Šejn osvrnuvši se unaokolo. Ljudi su izgleda jedva čekali znak za polazak.

— Kad se svi okupe — promrmlja.

Da li se Zapadnjak varao, ili je ipak ispod žbunja Milerove brade lebdeo pakostan podmukao osmeh? Odgovor je stigao brzo. Tri jahača u galopu izroniše iz grada. Kad ih je raspoznao, Šejn je odmah bilo jasno da je seo na bure baruta koje svakog trenutka treba da eksplodira. Pade mu na pamet šerifova opomena. Ali, sada je već bilo kasno. Ipak, morao je gore u Crne planine. A, možda je i bolje da su njegovi neprijatelji u blizini, a ne da ga vrebaju iza stena, kako se to desilo u blizini vojničkog kampa.

Tri nova jahača zauzdaše svoje konje i isceriše se prema Zapadnjaku.

— Zdravo, amigo. Lepo, sve sami stari prijatelji. Uostalom, Mek Gil i ja smo duboko dirnuti što ste nas izbacili iz čuze —

zakrešta Džonson piskavo. Mek Gil razvuče pakosno usta, a Džim Kuk se uhvati za svoju povređenu ruku.

— Skoro je zdrava, hombre — reče. — Nikome ni na kraj pameti ne bi palo da ćemo tako brzo jahati zajedno u Crne planine.

Od tog trenutka, Šejn je imao, znači, četiri senke, ako računa i svoju sopstvenu. Pitao se jedino kad će ga ovi lupeži napasti. Dakle, njegova sumnja se obistinila: Kuk i Keli pripadaju Osvelovoj bandi takođe. Ostalo je još samo jedno pitanje nerazjašnjeno: Zašto Osvel tako žarko želi da ga smakne? Da taj nitkov, možda, nije prokljuvio zašto se on ovde pojavio? Na kraju krajeva, ovi lupeži, ipak, ne žele da ga smaknu bez ikakvog razloga. Kakve to brige more Osvela i zašto želi da ga ukloni sa svog puta? U svakom slučaju, mora biti oprezan. Zapadnjak se nekako čudno osećao. Kao da u nekoj mračnoj sobi pipa rukama i nikako da dođe do izlaza, a to ga je ljutilo. Ali, šta se tu može, ostaje mu jedino da sačeka. Prvi potez povući će oni, i tu se više nije moglo učiniti ništa.

Zapadnjak je jahao pored Milera na čelu povorke.

— Imate li neki određeni cilj, mister Milere? — upita.

Bradonja ga letimično pogleda.

— Naravno, Šejne. Ako se ništa ne desi, sutra uveče bićemo u Plejnu.

— Kažete Plejn? Zvuči mi kao da je to neko naselje.

— To i jeste, amigo.

— Usred rezervata? — Zapadnjak začuđeno pogleda Milera.

— I, Apači to trpe?

Miler sleže svojim teškim ramenima.

— Dosad crveni nisu preduzimali ništa. A sada je za poglavicu Crveno pero već i suviše kasno, jer u Plejnu ga stotine pušaka čeka ako crvenom poglavici đavo uzme pamet.

Zapadnjak prekide Milera.

— Stotine pušaka, kažete? Zar se niko nije setio da su Apači čekali dok se kupi toliko „vinčesterki” i „karabina”? Oružje i viski, to su dve stvari koje Apači ne smeju kupovati, čak iako nude zlato.

Miler otvori usta i pogleda Zapadnjaka zaprepašćeno. Zatim prasnu u neobuzdan smeh.

— Amigo, skoro da sam naseo toj vašoj dosetki — reče. — Ali, to je naravno vic, zar ne?

— Nikad nisam izustio ozbiljniju stvar — odvrati Zapadnjak suvo.

Milerov smeh je prestao naglo. Zavрте glavom.

— Stotine pušaka i brdo viskija tamo gore u Plejnu. Da, to bi se Crvenima dopalo sigurno, to priznajem. Ali, „vinčesterke” će im sasuti u lobanje toliko olova da će Apači izgubiti volju na sve, da li i vi mislite tako?

Šejn je bio pošao za svojim mislima. Nije odgovorio ništa. Uskoro su pred njima izronile neke ruševine.

— Bivša agencija Arona Veslija — obavesti Miler Zapadnjaka, ali, izgleda da su tu stajale mnoge zgrade i šupe. Zapadnjak sjaha i uputi se prema ugljenisanim ostacima zgrada. Kuk mu se pridružio. Zabrunđa.

— Đavolski dobro su obavili posao, ti crveni nitkovi.

Šejn pokaza rukom jednu gomilu ruševina.

— To je bio magacin — reče Kuk.

— Magacin? — upita Zapadnjak iznenađeno.

— Da, sve te stvari koje su crvene lopuže dobile na poklon od vlade na račun poreza koji mi plaćamo.

Zapadnjak napravi sebi put kroz ugljenisane grede. Njegova čizma zgnječi nešto metalno. Sagnuo se i razgrnuo hladni pepeo. Kad se uspravio zamisli se.

— Da niste pronašli zlato? — podsmevao se Kuk.

Šejn mu tutnu pod nos predmet koji je našao.

— Šta je to? — upita.

Kuk je gledao predmet u Zapadnjakovim rukama nezainteresovano.

— Izgleda mi kao „bovi” nož, a zašto?

— Zato što ne verujem da su Apači spalili magacin, a da prethodno nisu pokupili ono što im je toliko potrebno i drago.

Kuk odmahnu glavom i odsmehnula se zamišljeno.

— Da li ste nekad videli Indijanca kad je besan, hombre? U tom stanju oni ne umeju da misle, verujte mi.

— Možda ste u pravu — reče Zapadnjak pomirljivo, ali, sada je bio sasvim siguran da magacin nisu zapalili Apači.

— Eno, Miler daje znak. Krećemo.

Šejn zamalo nije postavio Kuku pitanje: Da li ćete me ubiti noćas, ili ćete čekati da stignemo u Plejn? Ali. ćutao je. I ako je, izgleda, bilo bolje.

XII

Snazan udarac u slabinu probudio je Šejna.

— Ustaj! — prošaputa Mek Gil držeći revolver naslonjen na Zapadnjakova leđa. — I da nisi pisnuo, hombre.

Zapadnjak je slušao hukanje ljudi unaokolo. Zavijeni u debelu čebad spavali su, ili su se pravili da spavaju.

Jedna druga prilika podiže se kao avet prema tamnom nebu noći.

— Nemoj praviti gluposti, momče, jer nismo raspoloženi za šalu. U to ćeš se brzo uveriti — bio je to Džonson.

Zapadnjak odgurnu čebe u stranu i ustade. Ništa ne bi pomoglo ako pozove upomoć. Primetio je otvorene oči vođe povorke kako sevaju ispod čebeta. Ali. Miler je brzo zatvorio očne kapke i pravio se da spava. Njegovo isprekidano, preterano glasno hrkanje odjekivalo je kao neki podsmech.

Pa, zar si nešto drugo očekivao — pitao se Zapadnjak ljut na samog sebe.

Iznenada se stvorio i Kuk pored njih. On pokaza rukom na nešto malo udaljeno žbunje. Šejn sleže ramenima i krenu. Trojica lupeža uperiše cevi revolvera u njega. Staviše ga u sredinu. Znači, gotovo je, smaknuće me. U tome se Zapadnjak nije prevario. Ali, nikako mu nije bilo jasno, zašto? Osim, da je Osvel saznao radi čega je stvarno došao ovamo. Ali, to debeljko nikako nije mogao znati.

Kad su malo odmakli od logora, upita Mek Gil.

— Mladiću, mladiću, zašto nisi zvao upomoć?

Zapadnjak zastade i pogleda ga oštro — Da li bi to čemu koristilo?

Sva trojica počеше da se smeju. Ništa ne rekoše, ali, to je već bio odgovor.

Ispod jedne grupe drveća stajala su tri konja. Jedan je bio Zapadnjakov. Sve su đavolski dobro pripremili dok je on spavao. Ali, verovatno mu ne bi vredelo, makar i celu noć ostao budan.

— Uzjaši! — naredi Kuk.

Jahali su niz neku peskovitu udolinu. Izgleda da su se dovoljno udaljili od logora, jer Mek Gil podiže ruku i stade. Zapadnjak po tome zaključí da nisu svi ljudi koji spavaju pored kočija upućeni u tajnu. Ali, vođa povorke svakako jeste. On sigurno kusa istu kašu kao i banda. Jasno, svi konci nalaze se u rukama debelog Džona Osvela.

— Sjaši, momče! Hoćemo malo da razgovaramo s tobom! — obrecnu se Džonson.

Šejn pomisli na to kako Arona Veslija nisu ustrelili, već su ga sigurno zadavili. Navodno, bili su to Apači. Ali, Šejn je sumnjao u to. Crvenokošci ne stoje iza te svinjarije, ni u kom slučaju. Ostaci robe koje je našao u izgorelom magacinu još više su pojačali njegovo uverenje da je Džon Osvel ovde namestio jednu prokletu prljavu igru.

Oblaci su se polako razilazili. Uskoro se pojavi srebrna mesečina i osvetli peskovitu udolinu u kojoj su se nalazili. Sada je Zapadnjak jasno mogao raspoznati namrštena lica ljudi koji su buljili u njega. Mek Gil je u ruci držao dugački bič od kože, takozvani bik-bič, koji se koristi za gonjenje stoke. Opasno, bolno oružje kad se s njim zna rukovati.

— Pa, izgleda da ga i ne interesuje šta od njega zahtevamo, zar se i vama ne čini tako? — Mek Gil se smejao nadmeno.

— A, možda i zna, pa ma se zato zavezao jezik — rugao se Džonson.

— Ja ću ga primorati da otvori njušku — rečao je Mek Gil.

Zapadnjakov „remington” ostao je na sedlu i izgleda da nije više imao nikakve šanse za spas. Ako žele da ga smaknu, onda se tu ništa ne može učiniti.

Mek Gil zviznu bičem tik pored Šejnove glave. Svako na njegovom mestu bi ustuknuo, ali, Zapadnjak ostade mirno da stoji.

— Izgubio je moć govora — mrmljao je Kuk. Ovo je zvučalo kao da mu odaje priznanje ili čak da mu se divi.

Džonson se osmehnu mračno. — Neće to ništa pomoći tom kopiletu, Kuk. Videćeš.

— Dobro, da pređemo na stvar, Šejne. — Mek Gil mu priđe tako blizu da su im nosevi skoro dodirnuli, i Zapadnjak oseti njegov dah, smrdeo je na loš viski.

— Ko te je poslao ovamo da njuškaš? — zabrunda.

Znači, slutili su nešto! Ali, ne znaju ništa određeno, zaključio je Zapadnjak zadovoljno. A, od njega sigurno neće saznati ništa.

— Ne razumem ni jednu jedinu reč — Šejn sleže ramenima.

— Ne, čujte ovo, momci! — Mek Gil ustuknu dva koraka unazad i podiže bič.

— Pričekaj još malo — viknu Kuk. — Ako ga ubijemo, onda nećemo ništa saznati. Dozvoli da ja razgovaram s njim.

— Napred već jednom. Ostalo mi je jako malo strpljenja — mrmljao je Mek Gil.

Kuk pogleda Zapadnjaka kao da je hteo da ga hipnotiše. Tiho reče.

— Mi to prokleta ozbiljno mislimo, amigo. Zar želiš da te Mek Gil obrađuje bičem?

— Ko bi to pozeleo! — promrmlja Zapadnjak. — Ali, ja stvarno ne znam šta vi od mene želite da saznate. Dobro vam je poznato zašto sam krenuo gore u Crne planine.

— Zbog tvoje verenice, zar ne? — siktao je Džonson.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Dokle će ovaj smrdljivko da nas vuče za nos? — zareža Mek Gil besno. Uputi mračan pogled Kuku.

— Do đavola, Šejne! Ti nameravaš da ostaviš kosti ovde, sigurno. Ali, prethodno ćeš doživeti pakao, pašti si ne, ta ti ja obačavam. Zar ti stvarno misliš da smo toliko blesavi? Elsi Vesli nikad nije bila tvoja verenica. To znamo sigurno. Znači lažeš. i mi želimo istinu na videlo. Ako ne priznaš, onda će batine pomoći da otvoriš njušku, zar ti još to nije jasno?

Zapadnjaku je već odavno bilo jasno sve. Znači. Suzana nije održala reč. Samo preko nje su mogli saznati da Elsi nije njegova verenica. A, kakvu li ulogu u svemu tome igra ta udovica Arona Veslija. Mračna priča, svakako.

— Dobro, Elsi nije moja verenica. Jeste li sada zadovoljni, prijatelji?

Mek Gil poteže. Bič fijuknu đavolski opasno pored Zapadnjakovog levog uveta.

Momak opsova gadno i ponovo podiže bič. Ona druga dvo-

fica su posmatrala fascinirano. Ali, Šejn ponovo eskivira udarac. Pljuštalo je sa svih strana i izgledalo je kao da Zapadnjak pleše neku vrstu smrtonosne igre. A onda, odjednom kao munja proteže se Zapadnjakovo telo kroz vazduh prema Kuku. Padoše obojica na zemlju, ali, Šejn uspe da izvuče teški „kolt“ iz Kukove futrole.

Kuk opsova i skoči brzo. Niko još nije primetio „kolt“ u Šejnovoju ruci.

— Skloni se u stranu, Džime! — zaurila Mek Gil. Odjednom se ukočio.

— Trebalo bi sada da vas smaknem kao besne pse — riknu Zapadnjak. — Šerif Paund me je već opomenuo, a ja sam bio naivan.

Gledali su kao omađijani u cev Zapadnjakovog revolvera. Nijedan od momaka nije se usudio da potegne revolver.

— Ko se i najmanje bude mrdnuo, odmah jasno pritiskam obarač, momci — zapretio je Šejn dok je izvlačio njihove revolvare iz opasača.

U istom trenutku, prolomi se paklena dreka tamo gore u logoru. Piskavi indijanski poklici, strašna galama i zaglušujući prasak oružja.

XIII

Zapadnjak uzjaha svoga konja. Ne obazirući se na ostalu trojicu odjaha brzo odatle. Napravio je jedan širok luk unaokolo. Bitka u logoru je još uvek trajala. Ovog puta, izgleda da su Apači prokletu ozbiljno napali.

Zapadnjak siđe s konja i oprezno priđe bojištu. Ispred jedne stene umalo nije nagazio jednog Indijanca koji je ležao nepomično na zemlji. Desilo se to tako iznenada, da je Zapadnjak stao kao ukopan i skoro prestao da diše.

Nekoliko tamnih figura izroniše iz mraka pred njim. Indijanac s ukrasnim perima poglavice izdavao je nekakva naređenja, koja Šejn, uprkos tome što je dobro poznavao jezik Apača, ipak nije razumeo. Crvenokošci nestadoše u tami.

— Ne miči se, inače ću morati da ubijem! — Zapadnjak munu revolverom poglavicu u rebra.

Apač kao da se pretvorio u drvo, ipak, nije se mrdnuo, kao da je bio ošamućen. Ali, ubrzo je Zapadnjak čuo njegov glas.

— Zašto ne opališ, bledoliki?

— Imaš li ti svoje ime? — upita Šejn i pritisnu još jače cev revolvera.

Apač se okrete i bez trunke straha pogleda Zapadnjaka.

— Ja sam poglavica Crveno pero — reče na lošem engleskom jeziku.

Zapadnjak, iznenađen kakvu je veliku ribu uhvatio na udicu, skoro posrnu.

Borba pred njima kao da je jenjavala. Neki Apači pojaviše se iza žbunova. Šejn primeti Milera koji je istrčao iz jednih kola.

— Ne gonite, ljudi! Banda će vas namamiti u klopku i skalpiraće vas jednog po jednog.

— Izgleda da napad nije uspeo, amigo — prošaputa Zapadnjak poglavici na uvo.

Crveno pero stisnu zube. Indijanac je prezrivo gledao u Šejna.

— Svi bledoliki će umreti. Danas ili sutra, to je isto.

— Poglavice, bolje da se izgubimo odavde, jer, ako nas otkriju oni ljudi tamo, nestaćete s ove zemlje.

Poglavica pogleda Zapadnjaka bezizrazno, ali, ipak pođe. Zapadnjak krenu za njim, i Crveno pero oseti kako Šejn stalno drži revolver prislonjen uz njegova leđa, tako da mu nije preostao nikakav drugi izbor. Kao progonjena zver okrenu se unatok u nadi da će ga primetiti neki ratnik i pomoći mu. Ali, ratnici su čučali u žbunju oko logora i vrebali skalpove.

Kad je Zapadnjak stigao do svoga konja, skočio je u sedlo. Poglavici veza ruke na leđa i lasom mu zaveza nogu da ne pobegne.

Udaljavali su se sve više i više od logora. Tek posle oko pola sata Zapadnjak stane. Sada se ovde osećao sigurnim. Side s konja i odveza laso. Crveno pero ne udostoji Zapadnjaka ni jednim jedinim pogledom. Poglavica sede na jedan kamen i obori pogled. Na njegovom licu nije se mogao primetiti strah, već samo neko bezgranično razočaranje.

— Mogu da te ubijem sada — reče Šejn namršteno.

Crveno pero podiže glavu polako. Njegove oči prostreliše Zapadnjaka. Zatim procedi kroz zube.

— A, zašto još uvek čekaš, bledoliki?

— Ne želim tvoju smrt, jer nisam tvoj neprijatelj.

— Lažeš. Svi bledoliki lažu.

— Govorim istinu.

— Kad nisi naš neprijatelj, zašto dolaziš u naša lovišta i potkradaš Apače?

Znao je Šejn dobro da će se rasprava otegnuti u nedogled, a za to nije imao ni vremena niti volje, zato oštro odbrusi.

— Došao sam da odvedem svoju verenicu koju ste vi oteli.

Lice poglavice poprими radoznali izgled.

— Ne znam o čemu govoriš, bledoliki.

— Zove se Elsi — objasni Zapadnjak. — Vi ste nju odveli sa sobom kad ste zapalili zgrade i ubili njenog zeta zastupnika Indijanaca Arona Veslija.

Crveno pero nije odgovorio ništa. Samo je iz njegovih crnih očiju vatra sevala divlje.

Šejn ga pogleda oprezno i reče tiho.

— Ljudi koji upadaju u vaš rezervat nisu u pravu, ali, i vi ste učinili mnoga nednela koja nisu mala, poglavico.

Oči Crvenog pera suziše se u jedva primetan otvor. Prasnu besno.

— Ti lažeš, bledoliki. Vi ste došli da crvenom čoveku uzmete i ono malo što mu je preostalo. Ali, mi ćemo se boriti i mnogi će od nas umreti.

— Gde ste sakrili Elsi? — upita Zapadnjak mračno. — Ja želim da pomognem tebi i tvom narodu, ali, prethodno moraš da mi vratiš Elsi.

Poglavica je ćutao uporno. Šejn se razbesneo. U daljini ponovo se čuše pucnji. Zapadnjak podiže glavu i oslušnu. Izgleda da je borba počela ponovo. Možda su apači primetili nestanak svog poglavice i u svom besu napadaju logor.

I poglavica je slušao napregnuto.

— Mnogi tvoji ratnici će izginuti, poglavico.

Crveno pero steže zube. Iz njegovih očiju izbijale su varnice od besa.

— Hoćeš li da vratiš devojkju?

Poglavica pogleda Zapadnjaka divlje. Reče ljutito.

— Nismo odveli nikakvu devojkju. Nismo ubili Arona Veslija. Nismo zapalili njegovu agenciju.

Šejn besno zaškriguta zubima. Sada tek nije znao u šta da veruje. Ono što je našao u magacinu govorilo je u korist Apača. Dobro. To što je Aronovu smrt doveo u vezu s Osvelom nekako je i bilo verovatno, ali, šta se desilo sa Elsi Vesli. Gde je ona?

— Lažeš, Crveno pero.

Poglavica pogleda Zapadnjaka pravo u oči i odlučno odmahnu glavom.

— Ti ćeš me ubiti, bledoliki, ali, ja govorim istinu.

Pucnji su se čuli sve bliže. Izgleda da Apači beže u ovom pravcu, a Milerovi ljudi ih gone. Međutim, uskoro Šejn promeni mišljenje.

— Vojnički „karabini” — reče.

— Plave uniforme — siktao je poglavica. — Juče smo ih posmatrali. Dolaze iz mesta koje se zove Plejn.

Zapadnjaku odmah pade na pamet da onaj mladi poručnik Robi Volf, prijatelj Bila Kelija, protiv izričitog naređenja kaptana Kartera, možda, obavlja svoje privatne poslove u rezervatu.

— Da li si spreman da se zakuneš u to što si malopre rekao? — upita Šejn oštro.

— Kunem se u Manitu.

Oštro su posmatrali jedan drugog, a što se tiče poglavice, njegov pogled bio je pun mržnje.

U blizini odjeknu prodoran smrtnički krik. Uskoro će se ovde pojaviti Indijanci, ili plave uniforme, a onda će za jednog od njih dvojice biti kasno.

Zapadnjak je požurio. Nožem je presekao kanap kojim je

bio vezao poglavicu. Crveno pero protrlja svoje ruke, ali se ne pomače sa mesta. Nemo je buljio u Šejna.

— Gubi se! — viknu Zapadnjak ljutito. — Ako si me lagao, onda će te đavo odneti.

Crveno pero se okrete. Već sledećeg trenutka nestao je kao da je u zemlju propao. U zadnjem trenutku. Iza žbunova se pojavio plave uniforme. Ispred njih bio je poručnik Volf. Ugledao je Zapadnjaka i mahnulo rukom. Svi stadoše i zagledaše se u Šejna.

XIV

Poručnik je laganim koracima prilazio Šejnu Kaplar Sanders je koračao pored njega. Sanders se namršti i izbegavao je da pogleda u Zapadnjaka. To je očigledno trebalo da bude opomena Šejnu.

— Uхватite ovog momka i svežite ga — naredi poručnik s otvorenim prezrenjem u glasu. — Filozof, a pre svega prijatelj Indijanaca, najbolje će biti da uštedimo trud šerifu Paundu i nitkova ovde na licu mesta obesimo.

Prokleta težak položaj, ali, Zapadnjak uvide da nema nikakvog smisla ako potegne oružje. Bio bi to najbolji moguć razlog poručniku da ga likvidira.

— Da li smem da saznam zašto me vezujete i hapsite, poručniče? — Šejn je izazivački pogledao mladom oficiru u oči.

— Hajde, kažite mu, kaplare — cerio se podrugljivo.

Kaplar Sanders izgledao je zbunjeno kao mladoženja kome mlada pred oltarom kaže „ne”.

— Uprkos opomene, vi ste po drugi put ušli u rezervat, mister. Vi dobro znate da je to zabranjeno — izgovori Sanders.

Bio je to, naravno, ledeni cinizam, ali, bilo je očito da Sanders nije smislio ovakvu optužbu.

— Stavite ruke na leđa, moraću da vas vežem, mister.

Zapadnjak sleže ramenima i posluša.

— Ne dajte mu nikakav povod, razumete — prošaputa kaplar Šejnu oprezno na uvo dok ga je vezivao.

Pridolazili su novi ljudi. Zapadnjak nije malo bio iznenađen kad je među njima primetio i neke koji su jahali s njim u povorci. I, njima su ruke bile vezane. Vojnici su ih terali ispred sebe, i nisu bili nimalo nežni. Udarci vrhovima cevi i udarci nogom bilo je nešto kao samo po sebi razumljivo.

Jedan od ljudi poznavao je Zapadnjaka bolje. Zvao se Hejli i bio je na Šejna ostavio dobar utisak.

— Možete li da mi objasnite ovo, Hejli? — upita Zapadnjak nešto kasnije kad su krenuli.

Hejli mračno pogleda u Zapadnjaka.

— Tja, mister Šejne ovo što se radi ovde je đavolski prljava igra. Iza toga stoji Osvel, taj prevejani smrdljivi pas. Ovi ljudi

kojima su ruke vezane, to su oni koji nisu hteli da potpišu kod Osvela.

— Da potpišu? — Šejn je bio zapanjen.

Hejli se kiselo smehnu i klimnu glavom.

— Da, da potpišu — nastavi. — Deset procenata od zlata koja iskopamo, toliko će od nas uzeti Osvel.

— A, zašto, ako smem da pitam.

— To sam se i ja pitao, amigo. I ja nisam umeo da nađem nikakav pametan odgovor, i zato nisam ni potpisao sa Osvelom.

— Zar su ostali potpisali? — raspitivao se Zapadnjak.

— Svakako — odvrati Hejli ljutito. — Ali, oni su morali, jer nisu imali novca da nabave opremu.

— Dobro, to mi je jasno. Ali, zašto oni potpisuju ugovor s Osvelom?

— Zato što nas on štiti, bar tako nam je rekao taj nitkov.

— Kakva mu je pak to sada zaštita?

Hejli mahnu rukom prema vojnicima. — Tja, i ja nisam verovao, ali, sinulo mi je. Sada sam siguran sasvim.

Šejn promrmlja neku psovku. Dao bi sve što ima da razjasni tu prokletu zagonetku. Može li jedan mali crv, poručnik, da radi na svoju ruku i da ne sluša naređenja svog komandanta? Ako „da“, onda kako je to moguće? Ako „ne“ onda se i taj kapetan Karter do guše zaglibio u blatu.

— Nazdravlje! — isceri se Zapadnjak.

— Šta ste to rekli? — Hejli ga je posmatrao kao nekog kome nisu sve daske na broju u glavi.

— Ništa, amigo. Samo još jedno kratko pitanje, je li bilo mrtvih?

— Mislim četvorica, i nekoliko ranjenih.

— A, Miler?

— Ne brinite, njemu se ništa nije dogodilo i on je s ostatkom naše povorke sad već na putu gore za Plejn.

— Mogu li iz toga da zaključim da se u Plejnu nalaze samo oni ljudi koji su u kontaktu s Osvelom?

— Zašto ~~hoćete~~ da progutate otrov, Šejne? — upita Hejli besno.

XV

Niko kasnije nije mogao da kaže otkud se pojavila zmija. Odmarali su se između ogromnih okruglih stena. Vojnici su stajali pored vode i hladili se bistrom tečnošću koju su crpli svojim šeširima i kapama, jer, sunce je đavolski peklo. Bilo je podne i nijedan oblačak se nije ni našalio da ih zaštititi od sunca koje je pržilo nemilosrdno.

Zatvorenici još nisu bili ništa dobili da piju. Čučali su pojedinačno ili u grupama pored stena, i čežnjivo gledali u osve-

žavajuću tečnost dole u udubljenju, koju su plave uniforme, izgleda, namenile samo sebi, a poručnik nije preduzeo ništa.

Zapadnjak je čuo njemu dobro poznato šuštanje i ukočio se. Nije mogao da vidi zvečarku, ali, osetio je da mora biti negde sasvim blizu. Najmanji pokret, značio bi smrt.

Neki mora da su čuli šum, jer, jedan od njih kriknu prodorno. Svi se okrenuše prema Zapadnjaku.

— Ljudi, za ime boga! — bio je to Hejli.

Vežan i bez oružja, Šejn je sedeo nepomično i čekao šta će se dogoditi.

Zmija je bila razdražena, osetilo se to po njenom zveckanju. Zapadnjak se priseti da je tik koji trenutak ranije poredn jeđa prošao jedan od vojnika sa rancem u rukama. Mada je pomislio da u sebi nema ni kapi vode, Šejn oseti kako mu curi znoj niz leđa. Bio je to hladnokrvan pokušaj ubistva, a poručnik Volf je sigurno izdao naređenje. Zapadnjak se mogao zakleti u to.

— U pomoć! U pomoć! Zvečarka! — bio je to opet Hejli. Ostali su zanemeli i stajali nepomično.

Zapadnjak prestade da diše. Osetio je da se nešto kreće iza njegovih leđa. Nekoliko vojnika je pritrčalo. Stali su i kao omdijani zurili u Zapadnjaka. Ali, ne u njega nego u gmizavca.

Prokleta gorak kraj! — prođe poput munje misao kroz Zapadnjakovu glavu. Nije nikad pomislio na ovako bednu smrt. Dođe mu da se glasno nasmeje samom sebi u brk. Ali, znao je, svaki najtiši glas, svaki najmanji pokret i zmija će ujesti. Hladan znoj curio je niz njegovo lice i niz vrat.

A, onda je iznenada odjeknuo pucanj. Zapadnjak oseti kako je olovo skoro okrnulo njegovu kožu na leđima. Poslednji trzaj, i Zapadnjak se otkotrlja nekoliko koraka od strašnog gmizavca. Kad se okrenuo, primetio je prvi put zmiju. Glava joj je bilo razmrskana. Rep se još uvek praćakao tamo amo, mada je već bila mrtva.

Kaplar Sanders stajao je oko pet koraka udaljen. Iz cevi njegovog revolvera još uvek se pušilo. Bio je bled kao krpa. Promrmlja nešto što Zapadnjak nije razumeo, a zatim reče promuklo.

— Prokletstvo, zar vam nisam kazao da se čuvate, čoveče! — buljio je zabrinuto u Zapadnjaka.

— Hvala vam kaplare, spasli ste mi život i ja vam to nikada neću zaboraviti — Šejn pokuša da se nasmeje, ali, to mu nije uspelo. — Spasilac u plavom, to vam sigurno niko do sada nije kazao.

Polako je i Sanders dolazio sebi. Počeo je da se osmehuje. A onda se odjednom između njih pojavi poručnik Volf. Izraz njegovog lica bio je hladan i svirep.

— Steta za ovako lepu zmiju — reče i pogleda Sandersa mračno. — Ko vam je dozvolio da dragocenu municiju upotrebite na ovakve trice, kaplare?

Sanders vrati revolver u futrolu.

— Zar biste vi tako hladnokrvno stajali i posmatrali kako ga zmija ujeda, ser?

— Šta sve vi nećete uvrtnuti sebi u glavu, kaplare! — rešao je Volf besno. Zatim se okrete i ode.

— Odvežite mi jednu ruku i dajte mi oružje — riknu Hejli promuklim glasom. — Ustreliću tog nitkova, to vam ja kažem.

— Jezik za zube, čoveče! — prodera se kaplar Sanders na Hejlja. Ali, kaplar je bio bleđ kao krpa i razdražen prilično.

Zapadnjak je u međuvremenu stao na noge. Smeškao se.

— Hej, kaplare, jeste li za opkladu? Ako jeste, onda šta dajete, ako ja uprkos svemu ipak stignem živ u Taunshil?

Sanders ga pogleda mrko.

— Ako ne pazite đavolski, onda ne dajem ni jedan jedini peni, mister.

XVI

Ako je ikada bilo neke lakrdije, onda je to bila ovaj sudski proces svakako jedan od najvećih do sada. Čak i lica u ulozi porote, bila su čista provokacija za sve one koji se zalažu za pravdu. A Džon Osvel bio je najveća marka među njima.

Šejn, koji je sedeo pored Hejlja na optuženičkoj klupi, posmatrao sudiju koji upravo tada lupi svojim čekićem po stolu i zamoli za tišinu. Zapadnjak je o tom Edmundu Rosiju znao samo toliko da je on u ovaj grad stigao tek pre tri meseca, i da je zanimanju navodno advokat. Osvel ga je naimenovao za sudiju, i svi ma je bilo jasno da to nije sudija grada Taunshila, već Osvelov gmizavac koji izvršava sva njegova nređenja. Šejnov pogled zaustvi se na šerifu Paundu. Njegovo smrknuto lice bilo je naborano. Paund je znao za ovo šegačenje, ali, nije protiv toga mogao ništa.

— Ovi se izigravaju s nama — došapnu Hejli Zapadnjaku.

Sudija odmeri optužene jednog za drugim svojim hladnim žmirkavim očima i objavi presudu.

— Oduzimanje celokupne opreme za kopanje zlata i po glavi sto dolara kazne ili četrnaest dana zatvora, uključujući i proteživanje iz Taunshila. Šerife — obrati se Rosi Paundu — vi ćete biti odgovorni da ovi ljudi stvarno iščeznu iz grada, a ne da se krišom ponovo vrate. Ako neko od vas — obrati se sudija ponovo optuženima — bude zatečen ponovo gore u Crnim brdima, onda ću ga poslati na dve godine u kamenolom, jasno!

— Dođe mi da zadavim tog nitkova — šaputao je Hejli besno.

— Ja bih to uradio najpre s Osvelom — reče Šejn suvo. — Ali, bojim se da bi i u jednom i u drugom slučaju iskrsele nepremostive teškoće, amigo.

Edmond Rosi udari čekićem o sto i viknuo.

— Objavljujem da je presuda izrečena. Šerife, vodite ove bitange i postarajte se da sve bude kako je rečeno.

— Hoćeš li da platiš sto dolara? — upita Hejli tiho.

— Bolje to nego da šetam po kavezu — odvrati Zapadnjak.

Pola sata kasnije, on je bio na slobodi, kao i ostali optuženi, koji su radije zavukli ruke duboko u džepove, nego li da dve nedelje čame u zatvoru.

— Sutra u ranu zoru odvešću vas iz grada — saopšti im šerif bezbojnim glasom.

Zapadnjak sačeka dok je i poslednji čovek izašao, i pride šerifu. Paund mu uputi neprijateljski pogled i upita.

— Želite li još nešto, Šejne?

— Jedno pitanje peče mi vrh jezika, šerife. Da li možda znate zašto Osvel tako besno hoće da me po svaku cenu najuri iz grada?

Paund je gledao u zemlju. Tek posle izvesnog vremena promrmlja.

— Pre otprilike dve nedelje stigao je neki telegram u kome se pominjalo vaše ime. Više od toga mi nije ništa poznato.

— Veoma zanimljivo. A, otkuda vi to znate?

Paund razvuče svoje i inače namršteno lice u ljutitu grimasu.

— Pokušavam da budem stalno u toku. Ali, otkako su poštara Plenija tako sredili, da više nema skoro nijedan zub, to je postalo mnogo, mnogo teže.

— Da li su te teške batine u nekakvoj vezi sa pomenutim telegramom.

Paund lupi pesnicom o sto.

— Tako bar izgleda — promrmlja.

— A ono ostalo što je stajalo u telegramu, to vam nije poznato, zar ne?

— Na žalost ne. Tada me to nije interesovalo.

— Sada bi bilo sigurno drukčije, šerife? — Zapadnjak se isceri.

Paund ga pogleda ljutito.

— Pade mi na pamet nešto. Kako cenite, koliko je Osvel bogat u stvari, šerife?

— Čemu to pitanje?

— Pa, te opreme za kopanje zlata sigurno se plaćaju đavolski skupo.

Paund podidže obrve. Lagano je potvrdno klimnuo glavom.

— Da li taj Osvel stvarno raspolaže tolikom sumom novca, da sve to može da plati iz sopstvenog džepa? — insistirao je Zapadnjak.

— Neka ide da đavola — mrmljao je Paund. — Ne, sigurno ne. Pre nego što se ovde pojavila zlatna groznica, Taunshil je bio jedno malo, mirno mesto, gradić u kome se takoreći ništa nije dešavalo. Tako je bilo. A, onda se pojavio Osvel sa svojim salu-

nom, svojim hotelom i velikom robnom kućom... — Paund prestade da govori. Posmatrao je pažljivo Zapadnjaka.

— Šta vi, u stvari, želite, mister Šejne?

— Pa, sve je tu nadohvat ruke, ako je verovati onome što ste vi rekli, šerife.

Paund je naravno već odavno shvatio na šta Zapadnjak cilja. Zato reče tiho.

— Siguran sam da vi mislite na to da iza Osvela stoji neko drugi, zar ne?

— Pogodili ste. Baš to mislim. Jasno je da Osvel nije gazda te proklete bande.

— A, ko bi, po vašem mišljenju mogao to biti? — upita Paund razdraženo.

Šejn sleže ramenima zbunjeno.

— Ja ću to saznati, šerife, sigurno! — odvrati.

Šerif Paund procedi kroz zube nešto ljutito što se nije moglo razumeli. Zatim se obrecnu na Zapadnjaka.

— Uhvatićete đavola za rep, Šejne. Ništa, jer sutra u rano zoru ja ću i vas s ostalima isterati iz ovog grada. I, nemojte ni na kraj pameti da vam bude da se tajno opet vratite ovamo. Dosta mi je problema s vama, a osim toga, Osvel će narediti da vas što pre likvidiraju. Zar to još uvek niste shvatili, čoveče?

Zaškripaše vrata kancelarije u tom trenutku. Singer, pomoćnik šerifa, stupi unutra.

— Gazda, znaš li šta je novo? — uzviknu Singer već sa praga. — Kapetan Karter naredio je da uhapsu poručnika Volfa. Hoće da ga izvede pred vojni sud.

Zapadnjakove oči se suziše.

— Verujete li da ćete me vi, ili bilo ko u ovom gradu, primuditi da sada napustim Taunshil, Paunde? — okrete se i nestade iza vrata.

Šerif je dugo gledao za njim, a zatim promrmlja.

— Podmaži oružje, Kerte — reče namršteno. — A, zatim trkni preko puta u Osvelovu robnu kuću i kupi municije koliko god možeš da ponesesh. Čini mi se da će nam biti potrebna, sigurno.

XVII

Pošta je bila smeštena u jednoj omanjoj usamljenoj zgradi iza koje su se nalazile štale i garaže za automobile. Naravno, tu je bilo i jedno prostrano dvorište. Uz to u zgradi se nalazila i telegrafska stanica.

Zapadnjak za trenutak osmotri kuću. Kad se uverio da je poštara ostao sam, ušao je unutra.

Pleni je bio jedan sićušan, suvonjav čovek. Niklovane nožare padale su skoro do sredine njegovog nosa i nemirni pogled zaustavi se na Zapadnjaku.

— Izvolite, mister. Šta mogu da učinim za vas? — upita.

Teško se moglo razumeti šta Pleni govori, znači, šerif stvarno nije preterivao. Bilo mu je ostalo samo još dva zuba na vili-cama. A, onda Šejn primeti strah u njegovim očima. Mora da ga je prepoznao.

— Vama je sigurno poznato ko sam ja? — raspitivao se Šejn.

Plenijeve oči kolutale su kao zapaljeni točkovi kola. Progu-tao je pljuvačku i potvrdno klimnu glavom.

— Dobro, prijatelju — reče Zapadnjak blago. — Šta je sta-jalo u telegramu, mislim, osim mog imena?

— Ja... ja ne znam o čemu vi govorite, mister — mucao je Pleni uzbuđeno.

Šejn se nasloni na mali sto gde je stajala aparatura i mu-njevito zgrabio poštara za grudi. Pleni je dahtao kao pas na vru-ćini. Buljio je zaprepašćeno u Zapadnjaka.

— Ali, amigo, vas su baš zbog tog telegrama isprebijali na-mrtvo. Što su oni mogli, uradiću i ja, i još gore — zareža Za-padnjak i unese se poštaru u lice, kao da je hteo da ga pojede za doručak. I, Pleni je izgledao to i poverovao, jer je drhtao kao prut i njegovo lice postalo je blede kao krpa. Skoro da je krkljao kad je jedva uspeo da prevali preko svojih usana.

— Hoćeš da me ubiješ, mister...

— Šta je pisalo u tom prokletom telegramu? Brzo, kaži već jednom!

Pleni je pokušao da dođe do vazduha, kao riba na suvom.

Šejn popusti revere njegove jakne.

— Sigurno moraš znati sadržaj telegrama, amigo.

Pleni uplašeno klimnu glavom. Naočari mu spadoše skoro do vrha nosa. Jedva je uspeo da kaže.

— Bile su to reči koje nisu imale nikakvog smisla, mister.

— Znači šifra — promrmlja Zapadnjak razočarano.

— Da, to ili nešto tome slično.

— Ali, bar možeš da mi kažeš odakle je telegram stigao?

— Iz Fort Igla — stenjao je poštar.

— A, znaš li ko ga je predao?

— Ne, mister, nije se moglo videti, kunem vam se...

Kad je Šejn primetio kako su se Plenijeve oči čudno iskola-šile, već je bilo kasno. Osetio je tvrdo, hladno gvoždše koje se zarilo u njegova leđa. Čuo je podrugljiv piskav glas iza svojih leđa:

— Jesi li saznao ono što si hteo, Šejne?

Zapadnjak pusti revere poštareve jakne i podiže ruke uvis. Neko mu je otpozadi izvadilo revolver iz futrole.

— Jesi li otvorio tvoju prokletu njušku, Pleni? — upita lu-pež koji je stajao iza Šejnovih leđa pretećim glasom.

— Ja... ja ne znam ništa, šta sam mogao da kažem? — stenjao je poštar.

— Kreni napred! — cev „kolta“ pokazala je Zapadnjaku pravac. Koračali su do jednih uzanih vrata koja su s druge strane vodile u dvorište.

— Ti nisi hteo drukčije, amigo — reče čovek.

Prostrano dvorište bilo je pusto, kao neko usamljeno groblje.

— Da li mi nosiš neku poruku od Osvela? — upita Zapadnjak polako dok su ulazili u dvorište.

— Hajde, kaži ono što ti leži na srcu, nije ti preostalo mnogo vremena — rugao se momak. — Ali, ja iskreno mislim da Osvelu nije nimalo stalo do toga šta ćeš ti reći. Sem, ako želiš da ga pomenesh u testamentu.

Zapadnjakov pogled je odmerio dvorište. Ni traga ni glasa od bilo kakvog ljudskog stvorenja. Kasnije će ovde pronaći njegov leš, i to je sve.

— Osvel misli da on drži sve konce u svojim rukama, ali, on se vara, grdno se vara. Kad mu budete stavljali omču oko vrata, onda će se on setiti mojih reči.

— Laješ kao nekakav bezubi kojot.

Šejn je čuo metalni zvuk, čovek iza njega nategao je oroz. Zapadnjak stisnu zube. Njegov položaj bio je stvarno bezizlazan.

— Osvel još uvek želi da sazna ko me je poslao, zar ne?

Iza Zapadnjakovih leđa odjeknuo je pakostan smeh.

— Nemoj se truditi, ti kopile, mi to već odavno znamo. Tvoja pozadina nalazi se u Vašingtonu. Ali, i naša. Zato je nama utoliko lakše.

Ponovo taj promukli, pakostan smeh. Zapadnjak steže pesnice. Da li u Sedmoj brigadi postoji neka pukotina? Ako je ima, onda za nju niko neće saznati, biće zakopana ovde u Taunshilu na gradskom groblju.

— Hoćeš li još nešto da kažeš, Šejne? Ako ne, onda...

Dakle gotovo je, pomisli Zapadnjak.

— Pa, šta je? Hajde... — brundao je nitkov iza njegovih leđa. Šejn nehotice zatvori oči. Očekivao je pucanj. Da li će ga čuti?

Kad je pucanj odjeknuo, Zapadnjak se trže. Jedva je uspeo da dođe do daha.

Razleže se smrtni krik.

Zapadnjak počeo ubrzano da diše. Čuo je korake iza sebe i okrenuo se.

— Prokletstvo, šta se desilo? Kada možete da odložite oružje, amigos.

Zvezda na grudima šerifa Paunda presijavala se na sunčevoj svetlosti. Zapadnjak ga je gledao kao omađijan. Zatim se okrete da pogleda lupeža koji je hteo da ga ubije. Na tlu je ležalo njegovo nepomično telo.

Singer, zamenik šerifa bio je takođe tu. Stajao je na pragu uzanih vrata kroz koja je Zapadnjak prethodno prošao.

— Osetio sam da će vas odvesti u dvorište — reče Paund mirno. — Zato sam i požurio, obišao unaokolo i čekao sam u šupama da se pojavite.

Šejn je zbunjeno posmatrao nepokretno telo. Glas mu je bio promukao kad je upitao.

— Da li ga vi poznajete?

Paund pogleda Zapadnjaka popreko. Zatim potvrdno klimnu glavom.

— Kako da ne! Zove se Džo Hanter. Više od toga stvarno ne znam, jer, pojavio se ovde u gradu tek prekjuče.

— Sigurno pripada Osvelovoj bandi — zaključí Šejn.

Paund sleže ramenima.

— Moguće — reče. — U svakom slučaju, znam da je bio smešten u Osvelovom hotelu. A Pleni? Jeste li saznali nešto od njega?

— Mislim da jesam, šerife.

— Hajde već jednom napolje s istinom — frktao je šerif.

— Trag vodi u Fort Igl, šerife.

— Fort Igl? — šerif je bio preneražen onim što je čuo. Trebalo mu je dosta vremena da se pribere.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Ali, dalje me ne pitajte, jer ništa osim toga ne znam, kažem vam iskreno.

XVIII

Pleni zbunjeno pogleda u Zapadnjaka, a zatim se njegov pogled zaustavi na komadu papira na kome su stajal slova sa potpuno nerazumljivim tekstom. Nepoverljivo je vrteo glavom.

— I, vi hoćete da ja ovo pošaljem? — upita.

— Ja plaćam koliko košta, a vi se poslužite tasterom, jesmo li se sporazumeli? — zabrunđa Zapadnjak.

Poštár odmahnu glavom, ali se prihvati posla. Šejn je pričekao dok Pleni nije završio, uzeo je papir od njega, izvadio šibicu i zapalio ga.

Šerif Paund je stajao na vratima i bez reči posmatrao šta se dešava. Kada se Zapadnjak okrenuo prema njemu primetio je da je Paund zamišljen.

Krenuli su zajedno u šerifovu kancelariju. Paund napuni dve čaše i jednu pruži Zapadnjaku. Upita nabusito.

— Zar ima nešto što ste prećutali od mene, Šejne.?

Zapadnjak se osmehnu i odmahnu glavom.

— Ne znam na šta mislite, šerife, Ali, mogao bih vam postaviti jedno pitanje. Zašto kapetan Karter ne preduzme nešto?

— Mislite protiv Apača?

— Ne, ja mislim tu pre svega na lupeže koji kao mravi odlaze u rezervat i time mogu da izazovu jedan novi rat s Indijancima, mister.

— Karter smatra da za tako nešto ima i suviše malo vojnika.

— Mislite li da je stvarno to razlog za njegovo, u najmanju ruku, čudno ponšanje, šerife?

Paund je okrenuo čašu u svojoj ruci. Oklevao je da nešto kaže. A onda iznenada zabrunda.

— Neka me đavo nosi, ako znam šta da radim s vama, Šejne. A, nije mi ni to jasno, zašto vam i ovo sada saopštavam: Karter ne može da uradi ono što on želi, jasno?

— A šta to želi da učini kapetan? — bio je radoznao Zapadnjak. — Je li Karter čovek koji želi Indijance da uništi u korenu? Možda to želi da pokaže Apačima, ali ne sme?

— Upravo obrnuto od toga — Paund nasu još po jednu čašu. Njegov pogled podiže polako prema Šejnu.

Duboke bore na čelu činile su ga još starijim nego što je bio. Lagano i otegnuto počeo je da govori.

— Mislim da je Karter jedan čestit čovek. Možda on i ne voli Indijance, ali, to za njega nije nikakav razlog da počne jedan dugi krvavi rat protiv njih.

— Dobro, on eto, kako kažete, nije protiv Indijanaca — procedi Zapadnjak tiho — ali, pogledajte vi to što se ovde radi. Svakog dana prema rezervatu hitaju nove grupe kopača zlata i otimaju Crne planine. Osvel je gore u brdima osnovao svoju sopstvenu tvrđavu, Plejn. Pre ili kasnije, ta bomba mora eksplodirati!

Paund steže svoje dugačke košcate prste. Na njegovom licu pojaviše se crvene mrlje.

— Karter ima naređenje da se ne meša i da ništa ne preduzima — odgovori prigušenim glasom u kome se ipak osećao prizvuk ironije i besa.

— Pukovnik Vord, možda? — upita Zapadnjak.

Paund ga prostreli mračnim pogledom.

— Da, izričita naredba pukovnika Vorda. To mi je sam Karter lično saopštio, kad sam mu se obratio za pomoć i zahtevao da spreči odlazak tim nitkovima u brda, jer Apači će kad tad izgubiti strpljenje, a onda je i Taunsvil u opasnosti — reče šerif.

— Dakle, pukovnik Vord, komandant Fort Igla? Zar vam nisam rekao da trag vodi tamo?

— Ali, kakvog bi razloga imao pukovnik da sprečava intervenciju vojnika. Je li vam to jasno, Šejne? Možda on to radi po uputstvima Vašingtona. Takvi ljudi kao što je Osvel, imaju svuda uticaj i mnogobrojne prijatelje. Je li, možda, moguće da takve hulje svojom prokletom politikom u Vašingtonu stavljaju na kocku teško stečeni mir s Apačima koji je stvarno zlata vredan.

— Lako može biti tako, šerife — odvrati Zapadnjak. Gurnuo je natrag čašu prema Paundu. — Oslobađam vas svog prisustva, a sutra jašem u Fort Igl, da proverim neke stvari.

Pucanj i krik probudiše Zapadnjaka. On upali stonu lampu i pogleda na sat. Bilo je prošlo pola sata posle ponoći. Oslušnuo je. Galama se, znači, čula iz saluna. Ali, sada su počela da škripe vrata u hodniku. Neko uzviknu.

— Hej, silazite dole u salun, u crvene je ušao đavo!

Zapadnjak kliznu u odeću i navuče čizme. Salon je bio đavolski pun. Ugleda šerifa Paunda koji se upravo tog trenutka pojavio na vratima i krenuo prema Osvelu. Svi su bili uzbuđeni. Šejn primeti da je Osvel pošao u susret šerifu i čuo ga kako viče.

— Eto nam belaja, Paunde. Ti crveni nitkovi su izgubili razum. Ja sam nekog već poslao u kamp. Sada Karter mora da napadne, hteo on to ili ne!

Šejn je sa dosta napora prokrčio sebi put kroz gomilu koja se okupila oko Osvela i šerifa Paunda.

— Šta se dogodilo, mister Osvele? — čuo je Zapadnjak šerifovo pitanje.

— No, šta se desilo, šerife — prodera se Osvel. — Apači su u poslednje vreme smaknuli mnoge kopače zlata. A, juče su napali čak i Plejn.

— To se moglo i očekivati — odvratio Paund hladno.

— Oni skoro da su spravili sa zemljom naselje, pre nego što je ljudima uspelo da te crvene đavole oteraju krvavih glava.

— Ali, oni će doći ponovo, ne berite brigu — čuo se neki pakostan glas.

Zapadnjak je bio siguran da je to Bil Keli i pre nego što ga je ugledao. Mali, zdepast čovek, nalik na bika, progurao se kroz gomilu do Osvela i Paunda. Na glavi je imao krvav zavoj, ali je uprkos tome izgledao pun energije.

— Eto, sada imate ono što ste odavno želeli, Osvele — reče šerif otrovnim glasom.

Osvel zareža na njega.

— Morate biti jasniji, Paunde, kako bih mogao da vas razumem.

— Pa, vi već nekoliko nedelja tražite pomoć vojnika za ljude koji protivzakonito odlaze u oblast koja pripada Apačima. Sad ste, eto, i uspela u onome do čega vam je bilo toliko stalo.

— Znači, vi mislite Paunde, da treba dozvoliti Apačima da poubijaju one ljude gore u Plejnu? — osmehnu se Osvel pakostno. Momci u lokalu psovali su i vikali.

Nadam se da će Paund uskoro umuknuti, inače će ga linčovati, pomisli Zapadnjak. Ali, šerif nije mario za raspoloženje ove razularene rulje. Uzviknu glasno.

— Niko nije terao te nitkove koji su poludeli za zlatom da idu gore u Crne planine. Apači su u pravu, ako hoćete da čujete

moje mišljenje, Osvele. Vi prokleti biznismeni ste krivi za to. Pre svih vi!

— Donesite uže, obesićemo ga! — riknu neko. A, zatim se stvorio pakao. Paund je hteo da potegne oružje, ali, oni mu pritiskuše ruke uz telo, tako da nije mogao da mrдне. Osvel je stajao i cerio se podmuklo bez i jedne jedine reči.

Rulja krenu sa Paundom prema izlazu. Jedan nitkov nosio je uže u rukama. Svi su urlali divlje. Zapadnjak steže pesnice. Paund je bio u gadnom sosu. Bilo je tu četrdesetak lupeža koje sigurno ne bi dirnula ni jedna jedina razumna reč. A, Osvel pusti da voda teče svojim tokom. Paund mu je već odavno bio trn u oku.

Zapadnjak se probijao kroz gomilu. Stiže do jednog prozora i otvori ga. Neki su već bili stigili do ispusta zgrade. Uz put su šerifa Paunda razoružali i vezali mu ruke na leđima. Neko je bacio uže preko visoke grede. Rulja je urlikala kao ga je neka svečanost.

Odjednom, Šejn ugleda zamenika šerifa. Singer je bio bleđ kao krpa. Opuštenih ramena zurio je bespomoćno u strašan prizor pred njim.

— Hej, Singere.

Zamenik se trže. Poznao je Zapadnjaka.

— Ubiće ga, mister. A ja stojim ovde bespomoćan i ne mogu ništa da učinim.

— Brzo da ste skočili na nekog konja, eno tamo, i jašite što brže možete do kampa. Karter mora da interveniše sa svojim plavim uniformama.

Singer je još uvek stajao nepomično, kao omađijan. Zatim se trže i reče.

— To će biti kasno, Šejne. Dok ja stignem sa plavim uniformama sve će već biti gotovo.

Zapadnjak uhvati Singera za revere i dobro ga prodrma.

— Učinite što sam vam naredio. Svaka sekunda je dragocena — prasnu ljutito.

Singer se pribra. Izgleda da ga Zapadnjak nije ubedio, ali, poslušao je ono što je Šejn zahtevao. Već nekoliko sekundi Zapadnjak je čuo topot konjskih kopita koji su se polako gubili u daljini.

— Donesite još koju lampu, tako da i mi možemo videti — prodera se neko iz gomile.

— Proklete hulje — mrmljao je Zapadnjak ljutito, dok je revolver „remington” uzimao iz kožne futrole i proveravao doboš na njemu. Šest zrna protiv tolike rulje, ne, u tome neće uspeti, sigurno. Možda nešto drugo?

Sada su gurnuli šerifa prema onom mestu na gredi gde je visilo uže s omčom. Šejn se za trenutak kolebao. Nekoliko njih će srediti „remingtonom”, ali ipak ih je suviše. Zatim je odlučio.

Ideja mu je pala na pamet iznenada, i on krenu bez raz-

mišljanja. Kad je Osvel ispred sebe ugledao Zapadnjaka zastade mu nešto u grlu i on prestade da se ceri.

— Vi perete ruke od svega ovoga, Osvele, zar ne? — upita Zapadnjak oštro.

— Isto to savetujem i vama — reżao je debeljko, dok je kao začaran gledao u cevi revolvera uperene u njegov trbuh.

— To nije moguće, Osvele. Mi moramo nešto preduzeti, inače će ove hulje obećati najpoštenijeg čoveka u ovom prokletom gradu.

Zapadnjak gurnu lev revolvera među Osvelova rebra. Debeljko je disao teško. Reče podrugljivo.

— Onda napred, Paund će tako dobiti još jednog drugara. Greda može da izdrži dvojicu, Šejne.

Zapadnjak nije maštao za to. Izvadi Osvelov revolver iz njegove futrole i stavi ga sebi za pojas. Zatim zgrabi debeljka za kragu i gurnu ga prema prozoru kroz koji je on malopre prošao.

— Ako samo pisnete, odmah pucam — opomenu Zapadnjak Osvela.

Izgleda da je tek sada debeljko shvatio da to Šejn ozbiljno misli. Začu se njegov kreštavi glas.

— Ostavite se te gluposti, Šejne. Šta vama može značiti Paund? Ništa! Nudim vam jedan posao koji će vam mesečno donositi petsto dolara i...

— Zaveži tu poganu njušku — siktao je Zapadnjak besno.

Osvel prestade da govori. Smrtno se uplašio. Ovaj momak se stvarno ne šali. Zapadnjak ga je gurao ispred sebe. Hladan metal pritiskivao mu je rebra.

Paund je sada stajao ispod improvizovanih vešala. Konopac je već skoro dodirivao njegov vrat. Keli je bio taj koji će mu staviti omču oko vrata.

— Hajde, napred momci stavimo ga na ljuljašku!

Šejnovi pucnji prekidoše urlanje i nastade tajac. Levu ruku držao je na Osvelovom vratu, u desnoj je bio pištolj uperen u debeljka.

— Oslobodite šerifa, momci. Ako neko posegne za oružjem, Osvel će istog trenutka biti ustreljen.

Zavlada mrtva tišina. Ljudi, koji su većinom bili pijani, zurili su u Osvela kome je curio hladan znoj niz lice.

— Kažite to ovim bitangama, ako vam je život mio, Osvele — prosikta Zapadnjak debeljku na uvo.

— Ovo proketo kopile nas neće sprečiti... — reżao je Keli. Osvelov promukli glas odjeknu.

— Pustite šerifa!

Keli je počeo da se ceri iznenada.

— Slažemo se. Ali, neka Šejn najpre oslobodi Osvela.

— Kaži tom smrdljivom psu da ćeš ti, najkasnije kao i Paund, otputovati najkraćim putem u pakao Osvele. Možda će mu biti jasno najzad.

Osvel iskolači oči. Takav strah nikad u životu nije osetio. Proklinjao je Kelija u sebi. Riknu promuklo.

— Uradite ono što sam vam rekao, inače će me Šejn hladnokrvno smaknuti.

— Onda ćemo se bar brzo osloboditi dugova koje si nam natovario na vrat — uzviknu neko iz gomile i mnogi se nasmejše grohotom.

— Sve sami dobri prijatelji, Osvele. Stvarno prijatelji kakve i zaslužuješ — rekao je Zapadnjak.

Topot konjskih kopita se približavao. Moraću nekako da sebi štitim leđa, pomisli Zapadnjak. Ali, to se svakako ne može, jer, mora da ima na oku Paunda.

Jahači se pojaviše iza ugla. Šejn je prepoznao zamenika šerifa koji je jahao pored kapetana Kartera na čelu grupe vojnika u plavim uniformama. Zapadnjak odahnu.

XX

— Zašto niste tog Osvela stavili iza brave? — upita kapetan Karter kasnije, dok su u šerifovoj kancelariji podigli čaše i nazdravili.

Paund je još uvek bio uzbuđen. Odgovori mračno.

— Nemam dokaza da ga uhapsim, kapetane. On je ostao unutra u lokalu i kasnije oprao ruke od svega, nevinašce.

— Da, tako je bilo — složi se Zapadnjak. — Tek sam ga ja isterao iz njegove jazbine i koristio ga kao taoca. Ali, nisam siguran da bi sve ispalo tako dobro, da vi niste stigli sa svojim momcima, kapetane.

— Da li da vam ostavim nekoliko svojih momaka, šerife? — upita kapetan ozbiljnim glasom.

— Hvala kapetane, ali, to nije potrebno. U stanju sam da čuvam samog sebe, mada se to malopre nije moglo zaključiti.

— Vi ste sigurno obavešteni o napadu Apača na Plejn, kapetane? — upita Šejn.

Karter se namrgodi.

— Svakako — odvrati kapetan žustro. — Osvel je poslao dva čoveka u kamp da mi to saopšte.

— I, da li ćete vi sada napasti?

Karter je rasejano gledao negde pored Zapadnjaka.

— Ne bez odgovarajućeg naređenja, mister.

— Jasno mi je — odvrati Šejn suvo. — Paund mi je već ispričao da vi imate naredbu da se držite po strani od svega. Da li je to tačno, kapetane?

Karter je namršteno pogledao Zapadnjaka. Zatim reče oštro, uputivši prekoran pogled Paundu.

— Šerif nema pravo da vam saopštava strogo poverljive stvari, mister Šejne.

Kapetan je već bio ustao i krenuo, kad se iznenada ispred

kancelarije pojavi konjanik u plavoj uniformi. Sjahao je s konja i uputio se ka zgradi. Zapadnjak ga je poznao kad je izašao na svetlo koje je osvetljavalo ispust na prednjem delu zgrade.

Stao je mirno ispred kapetana.

— Vi Adamse ovde! Šta se desilo? — upita Karter brzo.

— Naređenje pukovnika Vorda, ser! — raportirao je narednik. — Morate smesta da se s vojnicima vratite u kamp.

— Pukovnik Vord? — kapetan je zamišljeno trljao rukom čelo.

— Pukovnik Vord stigao je u kamp sa dvesto pedeset vojnika, ser.

Karter je nemo posmatrao narednika.

— I, naredniče? — zapita tiho.

— Radi se o Apačima, kapetane. Počinje rat, ser.

Paund i Zapadnjak se pogledaše značajno.

Šerif upita ljutito.

— I, pukovnik Vord će lično komandovati, naredniče?

Adams potvrdno klimnu glavom.

Na Karterovom bezizraznom licu pojaviše se bore.

— Vama su dosad ruke bile vezane, kapetane — zaključio šerif lakonski. — Mislim u svakom pogledu. Čak i kad biste želeli da sprečite taj novi krvavi rat s Indijancima, đavo da ga nosi.

— Samo još jedno pitanje — upade Zapadnjak. — Da li to pukovnik po svaku cenu želi da postane general?

Karter se namršti.

— Ne dozvoljavam takva pitanja — viknu Karter oštro.

Kad su kapetan Karter i narednik Adams odjahali na svojim konjima, Paund zareža.

— Davolska svinjarija. Jedni hoće da kopaju zlato u zemlji koja im ne pripada, drugi hoće da postanu generali, a Apači treba sve to da plate prolivanjem svoje krvi.

— Na zdravlje! — izusti Zapadnjak jetko i gorko.

On i Paund zurili su jedan u drugoga. Bili su besni. Ljutito su stiskali svoje pesnice i tog trenutka osećali su koliko su samo bespomoćni.

U ranu zoru šerif Paund izađe iz svoje kancelarije i ispitivački pogleda ljude pred njim, koje je trebalo da najuri iz grada. Bili su svi na broju, ali, jedan je ipak nedostajao: Šejn.

Hejli se obrati Paundu.

— Šerife, mi protestujemo. Od juče su se mnoge stvari izmenile.

Paund je znao na šta Hejli cilja. U tren oka ceo grad je već saznao da pukovnik Vord sa svojim ratnicima kreće u pohod protiv Apača.

Namera je bila jasna. Prigrabiti Crne planine da kopači zlata mogu slobodno da se kreću i čine što god zažele. Pretpostavljalo se da će Vord prirediti kratko suđenje Indijancima, a

Ma će se posle desiti, bilo je već sada jasno kao dan. Ostatak Apača koji prežive, biće proterani u neki novi, lošiji rezervat, koji će im još više sužiti životni prostor i pružiti im još manje mogućnosti za opstanak od sadašnjeg.

— Meni je žao, mister Hejli, ali, ja se moram držati presude — odvrati Paund oštro. Jer, i njemu samom je bilo neprijatno, pošto je svima bilo jasno da on izvršava naređenja Džona Osvela.

— Je li neko od vas video Šejna? — Paund se osvrnu unakolo.

Hejli i ostali su odmahнули glavom. Jedno je bilo jasno. Zapadnjak je iščezao bez traga i glasa. Šerif Paund je poslao da ga traže svuda, ali, on kao da je propao u zemlju.

— Ako se bude pojavio, onda ga najuri iz grada, Kerte — naredi Paund svom zameniku, pre nego što se vinuo u sedlo i krenuo na čelu kolone.

XXI

Zapadnjak je proveo noć u nekoj napuštenoj šupi prilično udaljenoj od grada. Njegova soba u Osvelovom hotelu nije mu ulivala poverenje. Nije trebalo biti jako pametan i shvatiti, da će Osvel staviti sve na jednu jedinu kartu, da likvidira Šejna i time povрати mir svome ranjenom srcu. A uostalom, tu je bio i Keli, koga Zapadnjak nikako nije smeo da potceni. Naprotiv.

Kada je tog jutra u osvit zore Zapadnjak jahao prema šerifovoj kancelariji glavnom ulicom, imao je najozbiljniju nameru da sa šerifom Paundom pošteno napusti grad i odjaše prema Port Iglu.

Ali, ne leži vraže. Ugledao je iznenada Bila Kelija sa nekim čovekom u uniformi kako stoje ispred Osvelovog dućana. Zapadnjak stade. Ni sam nije znao zašto. Poslušao je neki unutrašnji glas koji ga nikad dosad nije izneverio.

Šejn kliznu sa konja i veza ga čvrsto za gvozdenu šipku. Počeo je oprezno da se približava salunu. Trudio se da ostane u senci i da ga ona dvojica ne primete.

Odjednom, stao je kao ukopan. Bio je preneražen. Onaj čovek tamo u uniformi bio je štabski oficir! To je bila bomba, iznenađenje u plavom za Šejna.

— Na kraju krajeva, mogao sam sebe poštediti tog jahanja u Fort mrmljao je čovek u uniformi. Zatim je počeo da se smeška. Svakako bi bio đavolski promašaj, jahati hiljadu milja, a kad se stigne tamo, gnezdo prazno.

Visoki štabski činovnik ovde ispred Osvelovog zmijskog gnezda? Možda to i ne mora da bude tako čudno, ali, s druge strane, može da znači da iza toga stoji hiljadu razloga. I uz to taj Keli, to prokleta kopile.

Zapadnjak je bio prišao tako blizu da je osetio smrad koji se širio od njih, jer vetar je duvao prema njemu.

Obojica nestadoše iza vrata saluna.

Zapadnjak procedi psovku tiho kroz zube. Ništa ovog trenutka nije više želeo nego da može da postane nevidljiv i pođe za njima. Setio se Osvelove kancelarije u zadnjem delu saluna.

Šejn obiđe zgradu.

Prizemni prozor, koji je pripadao Osvelovoj kancelariji, nije bio sasvim zatvoren. Zapadnjak se tiho na prstima prikrađao bliže. Kad je čuo glasove, zastade i oslušnu.

Izgleda da je Osvel bio taj koji je upravo držao slovo. Ali, Zapadnjak nije mogao da razume mnogo od toga što je on govorio. Morao je da priđe bliže. Oprezno se prikrađao dalje, sve dok je bio dovoljno blizu, ne samo da čuje, već je bacio i jedan letimičan pogled u unutrašnjost prostorije.

Nije se prevario. Osvel je izgleda upravo bio pozdravio oficira, jer se polako spuštao u fotelju iza svog pisaćeg stola. Keli unese tacnu sa čašama i viskijem. Njih trojica bili su sami u sobi.

Osvel uze reč.

— Zasad mi nisi potreban, Keli. Ali, budi mi pri ruci, tu negde blizu.

Keli progunđa nešto nerazumljivo i uputi se prema vratima.

— I pazi tamo napolju dobro, nisu mi potrebni slušaoci — doviknu Osvel za njim.

— Uostalom, taj prokleti Šejn se, izgleda, ponovo pojavio! — dodade.

Keli sleže ramenima.

— Nije, gazda! — tražili smo ga svuda. Izgleda da se zavukao negde gde ga mi...

— Zar šerif Paund njega i ostale, koje je Rosi isprašio, nije proterao iz grada? — prekide ga Osvel. — Pošalji nekoga da mi dovede Paunda, Keli i budi oprezan.

— Razumem, gazda — zabrunđa Keli. Ubrzo su se vrata zatvorila za njim.

— Prokleti đavo — čuo je kako uniformisani prosikta kiselu. — Pa, ja sam vas telegrafski opomenuo da se čuvate tog pasjeg sina Šejna, Osvele.

— Budite bez brige, uhvatićemo mi to kopile — brundao je Osvel. — Uostalom, kakva je to zverka, taj Šejn mister Fergusone? Da to nije neki preruseni general američke vojske?

Oficir upeca jednu cigaru iz kutije ispred sebe i zapali je polako. Tek tada je odgovorio i njegov glas je odavao da tu ima i nečeg đavolski neprijatnog.

— Nemaš pojma, Osvele. Ali, izgleda da u Vašingtonu postoji nekakva tajna policijska brigada. Ne zna se mnogo o njoj, sve je obavijeno velom tajansentvenosti. Izgleda da koriste momke koji su prošli sito i rešeto protiv takvih lopuža kao što ste vi,

kojima uobičajenim sredstvima ne mogu da doskoče. — Ferguson se smejao pakosno.

— Osećam se neobično polaskan, ser — odvrati Džon Osvel otrovno. Gledali su jedan drugome hladno u oči.

— Zato sam vam i poslao Džoa Hantera, Osvele. Taj je trebalo za tren oka da sredi tu bitangu. A, šta je, u stvari, s Hanterom? Gde je on sada?

Pakostan osmeh pojavi se na Osvelovom gojaznom licu.

— Možete ga posetiti tamo gore na bregu čizama, ser.

Ferguson ispusti cigaru. Buljio je u Osvela ne verujući svojim ušima.

— Šejn, zar ne?

— Nije, nego šerif Paund — saopšti Osvel kratko. — Vaš revolveraš se bio toliko zaneo da smakne Šejna, da uopšte nije primetio šerifa, gospodine Fergusone. Paund je smaknuo Hantera i Šejn je odmaglio. I, zato nam sada sedi na vratu.

Ferguson opsova. Zatim prosikta besno.

— Trebalo bi tog prokletog šerifa Paunda poslati za Hanterom, neka mu pravi društvo, zar ne Osvele?

— Prošle noći se to umalo nije dogodilo — mumlao je Osvel. — Ali, Šejn mu se revanširao. A, tada je na scenu stupio i taj vaš prokleti kapetan Karter.

— Neka đavo nosi Kartera — grmeo je oficir. — Ali, on je i bez toga već odavno na otpusnoj listi.

Osvel je režao besno.

— Čak je naredio da uhapsu poručnika Volfa, sto mu gromova! Zar to nije svinjarija?

Ferguson nervozno odmahnu rukom.

— Karter je već odavno otpisan — uzviknu — a, za to se već pobrinuo pukovnik Vord. I, najkasnije kroz dva meseca, Volf će biti kapetan. Stavljam ruku u vatru, ako ne bude tako.

Osvel se cerio.

— Taj momak je to i zaslužio, mister Fergusone. Mada mu je Karter stalno podmetao nogu, on je za nas gore u Crnim planinama učinio mnogo, neprocenjivo mnogo. Šteta što su se Apači tako dugo kolebali, inače bismo mi dosad napravili korak od sedam milja. Je li bilo kakvih poteškoća sa pukovnikom Vordom?

Ferguson odmahnu podruguljivo.

— Otkud? Išlo je kao po loju. Pukovnik umire od želje da postane general, pre nego što ode u penziju, makar i zbog veće penzije. Bez brige, tu smo đavolski dobro špekulisali. A, ostalo sam ja sredio sa Vordom.

— Kad će se najzad krenuti protiv crvenih lupeža? — upita Osvel.

Ferguson se osmehnu zagonetno.

— Kroz dva ili tri dana, sigurno — odvrati. — I, dve ili tri nedelje kasnije, sve će već biti gotovo, Osvele. Onda na našem

putu više neće biti nikakvih prepreka i niko nam neće biti ravan.

— Meni je potrebno 100.000 dolara, mister Fergusone. Ako sve krene kako treba...

Ferguson prekide Osvela.

— Slažem se, Osvele. Naši prijatelji u Vašingtonu već su obavješteni o tome. Lova će stići kroz osam ili deset dana. A vi se potrudite da ni jedna jedina hulja ne odjaše gore u Crne planine i traga za zlatom, a da prethodno ne potpiše, jasno?

— Budite sigurni u to, mister, za to garantujem životom.

Osvel ponovo napuni čaše i oni ispiše cereći se jedan u drugog.

— Mislim da smo se dogovorili — promrmlja Ferguson gurnuvši svoju stolicu unazad. Ustao je i još jednom pogledao Osvelu pravo u oči.

— Aha, setio sam se još nečega — namršti se. — Šta je s tom Suzanom Vesli? Meni nije svejedno kad pomislim na tu žensku osobu, Osvele.

Za trenutak je prestao da govori. Zatim upita namršteno.

— Zar vi ne mislite da bi ona mogla da otvori njušku? To bi bilo jako opasno, zar ne?

Osvel je u međuvremenu takođe bio ustao. On spokojno odmahnu glavom.

— Ni govora, mister. Ona stanuje u mom hotelu. I tu je stalno pod mojom kontrolom. Ne, ona ne može da mrdne. A, najzad, šta ona i zna o svemu?

Ferguson podiže obrve.

— Sasvim dovoljno, rekao bih ja, ako se odluči da ode kod šerifa Paunda.

Osvel se osmehnu, ali nekako kiselo. Kao da i sam nije baš siguran u to.

— Suzana se nada da ću je ja uzeti za ženu.

Ferguson pogleda Osvela radoznalo.

— Dakle, u tom grmu leži zec? A što mi to dosad niste rekli? I kada će biti venčanje i da li stvarno nameravate da se s njom oženite?

Osvel je kršio prste.

— Nemam nameru da se s njome oženim. Ali, sve dotle dok Suzana u sebi gaji nadu da ću se oženiti s njom, mi nismo potrebe da se nje bojimo.

— A, zatim? — upita Ferguson oštro. Njegov glas zvučao je đavolski preteće.

Osvel se isceri.

— Neće biti nikakvog „zatim“, mister — odvrati Osvel hladno. — Šerifu Paundu su ovde u Taunshilu odbrojani dan. Nitkov mora da nestane iz ovog grada bez traga i glasa, milom ili silom. Potreban nam je zvezdonosac koji sluša.

— A ja sam sve vreme mislio da vi tu ništa niste preduzeli, Osvele — gundao je Ferguson.

— Eto, prošle noći se zamalo to nije dogodilo — Osvel je slegao teškim ramenima.

Oficir priđe vratima. Prigušenim, ali oštrim glasom prosikta otrovno.

— Ne želim nikakvu gužvu, Osvele, je li jasno? Vi mi odgovarate za sve što se ovde u Taunshilu događa. Ne želim da davo umeša svoje prste u ovaj luđi posao, i da pukne tikva. Niko to ne sme da dira, čak ni vi, jasno?

Osvel je nemo zurio u Fergusona.

— Dajem vam tri dana vremena — nastavi oficir — da sređite šerifa Paunda i Suzanu Vesli.

Nije ni sačekao Osvelov odgovor. Okrenuo se prema vratima i napustio je prostoriju. Vrata su se za njim s treskom zalupila.

Džon Osvel je ukočeno stajao nasred sobe i psovao tiho. Zapadnjak je jedva razaznao šta je hteo da kaže.

— Prokleta bila, nisam hteo, ali sada se, ipak mora... Biće sređena zauvek, a i Paund...

XXII

Kad se Zapadnjak pojavio na vratima kancelarije i brzo ušao unutra, Singer skoči kao oparen i ljutito zareža prema Šejnu.

— Do sto đavola! Gde ste sve ovo vreme čučali, Šejne? Šerif mi je naredio, ako se pojavite, da vas smesta najurim iz grada. On je još pre dva sata odjahao s ostalima.

— Skloni se s puta, amigo — reče Šejn suvo. — I, makni već jednom ruku sa tog pištolja, do đavola.

Zapadnjakova desnica opasno je podrhtavala pored drške njegovog pištolja.

Zamenik šerifa se grdno prepade. Znao je koliko je Zapadnjak brz na oružju. Singer spusti ruku i zagrmе.

— Moram da radim ono što mi je šerif naredio.

Zapadnjak se osmehnu. Njegov glas nije više bio ljutit.

— Slušaj me dobro, mladiću. Ja sam ovde samo u prolazu skoknuo da šerifu nešto saopštim. Paunda nema, a ja ne mogu da čekam da se on vrati. Dakle, ostaje jedna jedina šansa, a to je da mu ti preneseš ono što ću ti reći.

Singer je zbunjeno buljio u Zapadnjaka, bez i jedne jedine reči.

— Paund mora biti oprezan — saopšti mu Šejn ozbiljnim glasom. — Osvel namerava da naredi svojim banditima da ga smaknu. I za to je određen rok od tri dana.

Šejn se okrete i krenu prema vratima. Zamenik nije ni pokušao da ga zadrži.

Kada je Pleni ugledao Zapadnjaka koji se tako iznenada pojavio na vratima, pogleda ga ukočeno preko svojih niklovanih naočara iskolačivši oči.

Trgao se i prošaputao.

— I, opet vi, mister.

— Da, to sam ja, Pleni — prosikta Zapadnjak. — Ako ti je život mio, onda prenesi ovo ovde i zaboravi da sam se ja ovde uopšte pojavljivao. Jasno? Uverio si se da kod mene nema vrda-nja.

Poštar je prišao morzeovom aparatu. Hladan znoj tekao je niz njegovo lice.

Pleni je završio. Zapadnjak zapali papir sa tekstom, oduva pepeo i šmugnu iz pošte.

Sumnjao je u to da će njegovo obaveštenje još moći nešto da spreči, ali, učinio je sve što je bilo u njegovoj moći. Sada se sve nalazilo u rukama Sedme brigade, ali možda i više, kod pred-sednika Sjedinjenih Država, jer, to je bio jedini čovek koji je sada u minut do dvanaest moga da spreči krvoproliće u Crnim planinama.

Kad je Zapadnjak izlazio iz zgrade, primetio ih je. Da, nije se prevario, to su bili oni, trojica bandita s uperenim revolverima u Šejnove grudi.

Jedan od njih, bio je to Bil Keli, isceri se pakosno prema Zapadnjaku i zabrunđa.

— Bio sam u pravu, momci, to je ta ptičica.

Mora da su Zapadnjaka slučajno otkrili, jer, ne bi ih sada ovde bilo samo trojica, nego deset, ili čak i dvadeset, ispred njega. Ali, bila su dovoljna i trojica, pogotovu što su u rukama imali revolvare. Sigurno.

Zapadnjak je reagovao instinktivno, jer za razmišljanje mu nije bio preostao ni najmanji delić sekunde.

Bacio se kao munja unazad i zajedno sa vratima upade u telegrafsku stanicu. U istom trenutku, prasnuše pucnji i smrtonosne kugle prozviđaše iznad njegove glave prema unutrašnjem delu prostorije. Staklo je zvečalo.

Pleni bolno kriknu od straha i stropošta se ispod stola na kome su stajali aparati. Negde je nešto zazvonilo, ali, prasak pucnjeva nadjačao je sve.

Zapadnjak se već bio našao na nogama. Oštro je doviknuo pleniju.

— Ostani da ležiš, dedice!

Vrata koja su pozadi vodila u dvorište bila su zaključana, iznutra. Zapadnjak munjevito otključa i potrča u dvorište.

Ako su i ovde postavili jednog ili dva momka na straži, onda mi nema spasa, pomisli Zapadnjak. Ali, drugog izbora nije bilo.

Nije bilo nikoga. Zapadnjak pojuri i stropošta se iza jedne stare kočije koja je bila tu blizu zida. U poslednjem trenutku,

jer na vratima se skoro istog trenutka uspravi jedan od momaka, osvrnu se unaokolo i tu ostade da stoji nepomično.

Zapadnjaku nije bilo teško da ga smakne, ali, to bi bilo đavolski opasno. U istom trenutku, ostala dvojica potrčaše kroz otvorenu kapiju. I oni zastadoše i osvrnuše se na sve strane.

Jedan od njih bio je Keli. On doviknu onom na vratima.

— Gde se zavukao, taj pasji sin?

— Izgubio sam ga iz vida — zabruna momak.

— Prokleti đavo! — riknu Keli. — On mora biti negde ovde u dvorištu. — Krenuo je oprezno.

Zapadnjaku su sva trojica bili izvanredna meta. Za trenutak mu sinu misao da ih smakne svu trojicu, ali odustade.

Usred dvorišta okupiše se sva trojica. Jedan zareža.

— Taj nitkov je uhvatio maglu, Keli. Tu se više ništa ne može izmeniti.

— Ipak mora da je tu — bio je uporan Keli. — Možda se tamo preko sakrio u štalama ili u garažama?

— U tom slučaju bi nas smaknuo pre nego što bismo mogli samo vrho njegovog nosa da primetimo — režao je onaj što je malopre govorio. Stao je i promrmljao.

— Bez mene Keli — nastavi. — Ja nisam samoubica. Poznato mi je kakve se jezive priče pronose o Šejnu. Zato, možda je najbolje da ja trknem do saluna i dovedem pojačanje.

Keli je vikao i psovao za njim.

— Mel je u pravu — procedi drugi momak. — Ako se tebi to dopada, Keli, onda ti ostani. Mi ćemo se ubrzo vratiti sa pojačanjem. Tu, stvarno ne treba da se šalimo.

I on je, ne sačevakši odgovor, odjurio za prethodnim momkom.

Keli opsova glasno. Ovako sam, izgleda, da i on više nije imao volje da sam traga za Šejnom.

— Isteraćemo te iz mišje rupe, ti prokleta kopile — riknuo je on. — A onda ćemo te pustiti da visiš, budi siguran u to! Zato, bolje da uzmeš otrova, bitango.

— Ako uzmem otrova, onda neće biti potrebna vešala, momče.

Keli se trže uplašeno. Okrete se brzo i poteže oružje.

Zapadnjak se još ranije bio prikrao Keliju bešumno. Nanišanio je ruku u kojoj je Keli držao revolver.

Pucanj je odjeknuo. „Kolt” ispade iz Kelijeve ruke. Zapadnjeno je posmatrao Zapadnjaka. U njegovim očima ogledao se strah. A, zatim svoj pogled okrete prema ruci koja je krvarila.

— Sada ćeš morati sebi da potražiš neki pošten posao — reče Zapadnjak hladno. — Tom rukom više nikada nećeš moći da seješ olovo, Keli.

Šejn okrete leđa Keliju i izađe kroz kapiju. Ali, osluškivao je napregnuto iza sebe. Takve bitange kao što je Keli u stanju su da i levom rukom nešto pokušaju.

Ali, u tom slučaju bi Keli morao biti stvarno budala.

Jedno je bilo sigurno, Keli jeste nitkov u izvesnom smislu, ali, svakako nije bio budala, jer bi time stavio na kocku svoj život. I njemu je bilo jasno da to ne sme pokušati.

Zapadnjak se osmehnu. Svakom treba pružiti šansu. Keli je imao svoju i prokockao je.

XXIII

Šejn neopaženo, pošto uz put nije bilo ljudi, šmugnu u jednu sporednu ulicu i uputi se kroz bašte i zapuštena dvorišta prema Osvelovom boravištu. Ovo je poslednje mesto gde će ga tražiti, pretpostavljao je. A, uostalom, ovde je svakako morao doći.

Lestvice koje je Zapadnjak još juče video, nalazile su se naslonjene na šupi u dvorištu hotela. Uzeo ih je i preneo ih na drugu stranu. Postavio ih je upravo tamo gde se nalazio hodnik u kome se nalazila njegova soba. Ali, tu se nalazila i soba Suzane Velsli.

Zapadnjak je ušao u hodnik. Došao je do vrata Suzane Velsli.

Pokušao je da otvori, ali, vrata su bila zaključana. Zakucao je tiho.

Učinilo mu se da se čuju koraci i uskoro je odjeknuo glas Suzane Velsli.

— Ko je?

— Šalje me mister Osvel, mađam — promrmljao je Zapadnjak pokušavajući da prikrije svoj glas.

Ključ u bravi se okrenuo, a zatim se vrata otvoriše, ali samo malo. Šejn je brzo stavio nogu i gurnuo Suzanu unutra. Pogledala ga je uplašeno i htela je da vikne, ali, Zapadnjak joj stavi ruku na usta. Zatvorio je vrata iza sebe i zaključao.

Suzana je pokušala da se istrgne iz njegovog gvozdenog zagrljaja, ali, njegove ruke su je stegnule kao klešta.

— Smirite se, mađam — prošaputa Zapadnjak. — Ja sam došao samo zato da vas opomenem.

Njene oči su sevale divlje prema Zapadnjaku. Šejnu je bilo jasno da mu ova žena ne veruje.

— Morate me najpre saslušati, bar to, leđi, pre nego što dignete galamu. I, verujte mi, to je u vašem interesu.

Skinuo je ruku sa Suzaninih usana. Bila je to đavolski opasna stvar, ali, na kraju nešto se tu mora i reskirati.

Suzana je još uvek bila spremna da vikne upomoć, ali, to što je Zapadnjak oslobodio, iznerviralo je do te mere da je odustala. Počeo je da je nagriža crv sumnje, ali, nije Šejn bio u pitanju. To sa Džonom Osvelom nije išlo kako je ona zamislila. To je Suzana odavno skrivala negde u svojoj podsvesti.

— Šta hoćete od mene, Šejne? — upita.

Zapadnjak odvrati sasvim otvoreno.

— Želim iz vaših ustiju da saznam istinu najzad, leđi, i to je sve.

— Osvel vas je poslao ovamo, zar niste tako rekli? — zurela je u njega razrogačenih očiju. — On vam je za petama, zar ne?

Zapadnjak se nasmeši zamišljeno.

— To je tačno, mađam. Ali, vi izgleda ni najmanje ne siutite da i vas ima na oku.

Suzana Vesli se nasmeja pakosno.

— Niste u pravu, mister. Za mene se interesuje iz sasvim drugih razloga. On želi da me ima u svom krevetu, ali tu se grđno vara, ako misli da ću mu tu želju ispuniti.

— To sam i mislio — saopšti Zapadnjak suvo. — Ali, sada stvari stoje sasvim drukčije. Zato sam i došao, da vas opomenem da budete oprezni i da se čuvate, leđi. Možda Osvel uvek još želi da spava sa vama, ali, to ga ni u kom slučaju neće sprečiti da Fergusonu učini jednu malu uslugu.

Suzana poblede odjednom. Ustuknula je korak unazad. Nehotice se njena ruka našla na njenom grlu, kao da je izgubila vazduh. Ipak, pribrala se iznenađujuće brzo.

— Besmislica, mister — reče. — Ko vam je to izbrbljao? Ako uopšte verujete u to stvarno — dodade nepoverljivo. — Ili pak imate neki određeni cilj, da me uplašite, na primer? Uostalom, taj Ferguson je vrlo simpatičan čovek. Nekoliko puta je dolazio kod nas dok smo bili u postaji.

Šejn se namršti.

— A, šta je on tražio tamo?

Suzana sleže ramenima.

— Nije mi poznato tačno, možda su u pitanju bili neki poslovi? Na žalost o tome nisam nikada razgovarala s mojim pokojnim suprugom. Aron nije bio nikakav poslovan čovek, naprotiv bio je nespretnjak. I poslednju svoju košulju poklonio bi tim crvenim đavolima.

— Zvuči prilično pakosno za usta jedne leđi, koja je uostalom bila supruga čoveka koji je zastupao Indijance — promrmlja Zapadnjak.

— A, zašto bi? To što sam rekla je istina i...

Zapadnjak oslušnu. Nije se prevario. U hodniku su se čuli koraci. Stavio je svoj kažiprst brzo na usta, znak da se više ne sme govoriti.

— U stvari sada je trenutak da pozovem upomoć, možda ste i vi istog mišljenja? — Suzana se s puno pakosti u očima osmehivala.

Koraci se zaustaviše pred vratima sobe Suzane Vesli. Neko je pokušavao da otvori vrata. Uzalud, bila su zaključana.

Čulo se šuštanje, uzdisanje, a zatim odjeknu.

— Hej, Suzana.

Bio je to glas Džona Osvela. Suzana pakosno pogleda u Zapadnjaka. Ona šapnu tiho.

— Da li ćete me upucati ako otvorim vrata?

Šejn odmahnu glavom.

— Ne, leđi, ali, Osvel hoće.

Primetio je kako se Suzana koleba.

— Javite se, ali ne puštajte ga unutra — dodade Zapadnjak.

— Da, Džone! — viknu Suzana. — Ne mogu da otvorim vrata, jer još uvek sam u krevetu.

— Pa, to je još jedan razlog više da otvorite vrata — smejao se Osvel gromoglasno.

— Ne, ne, šalio sam se — dodade. — Ostaviću vam jednu bocu šerija, Suzana, jer, primetio sam da ste onu prethodnu već ispraznili.

— O, hvala Džone.

— Onda, vidimo se kasnije, Suzana.

Koraci u hodniku čuli su se sve slabije i slabije, a onda nastade tišina.

Zapadnjak otvori vrata. Primetio je bocu sa šerijem i uze je.

— Sipmatičan ubica, zar i vi ne mislite tako, amigo? — podsmevala se žena.

Zapadnjak je buljio u bocu. Izgledalo je kao da je pakovanje originalno, boca neotvarana. Ali, ipak nije bilo tako. Zapadnjakovom oštrom oku nisu promakli neki detalji.

Iscerio se natmureno u Suzanu.

— Prokleta simpatičan, madam. Da li želite da probamo ovo piće?

Otvorio je bocu. Suzana je donela dve čaše.

— Ne, srce, nisam tako mislio.

Zapadnjak priđe prozoru koji je bio otvoren i pogleda unaočoko. Na ogradama uskih balkona skakutali su vrapci. Šejn prosu malo šerija na ravnu površinu i ubrzo tu nastade jedna malena slatka barica.

— Hej, vi ste ludi! — uzviknu Suzana.

Htela je da mu istrgne bocu iz ruke, ali, Zapadnjak je zadržao.

Za trenutak su stajali i nemo posmatrali da li će se nešto dogoditi.

Nekoliko vrabaca otkrilo je šeri i doletelo. Stavili su svoje kljunove u slatku, neodoljivu tečnost i gutali. Uskoro su doleteli i drugi.

— S vama nešto nije u redu — viknu Suzana ljutito. — Dajte mi već jednom tu bocu. Ta skupocena tečnost nije namenjena tim prokletim vrapcima nego meni.

Ali, odjednom je prestala da govori i s užasom buljila u ptice na balkonu.

Jedan za drugim, vrapci su se ukočili, još jednom mahnuli krilima, a zatim padali. Bili su mrtvi.

Suzana Vesli kao da nije imala ni kapi krvi u sebi. Njeno lice imalo je boju pepela.

— O, gospode! — uzviknu.

Zapadnjak je mahnuo rukom.

— Otrov — primeti on. — Da li ste najzad već jednom shvatili to, madam?

XXIV

Zpadnjak primeti paniku u svakom pokretu ove lepe žene. Nešto čudno sevalo je iz njenih očiju dok ga je nepomično gledala.

— Nema razloga da se uzbuđujete — konstatova Zapadnjak hladno. — Sad vam je bar jasno kako stvari stoje, madam.

— Ta prokleta hulja — izusti Suzana besno. — Znači, stvarno želi da me zauvek skloni s ovog sveta. A ja sam mislila...

Odjednom je stala. Zapadnjak je po izrazu njenog lica primetio koliko je duboko bila razočarana.

— Šta je on vama obećao, lepa moja? — upita Zapadnjak mirno.

— Brda i doline, plavetnilo s neba, raskoš? Tako bar ja pretpostavljam.

— Mislila sam da će me uzeti za ženu — odvrati Suzana bezbojnim glasom.

Zapadnjak je radoznalo posmatrao ženu.

— A, zašto bi jedna takva svinja kakav je Osvel učinila tako nešto? — naceri se Zapadnjak. — Ali, možda iza toga stoji nešto drugo. Da možda taj lupež ne misli da vi imate neke adute u svojim rukama, nešto što on ne želi da sazna? Možda i vi isto tako mislite kao ja, srce.

Suzana Vesli je zamišljeno gledala ispred sebe. Kao da se nešto lomilo tamo negde duboko u njenom srcu. Ali, samo jedan pogled na mrtve ptice bio je dovoljan da se odluči i najzad iznese na videlo ono što su mnogi slutili.

— Tačno je. Ja znam tu tajnu. Nisu Apači smaknuli moga supruga i zapalili postaju. Ner

Bilo je to više nego što je Zapadnjak očekivao. Znači, ona je bila jedini svedok koji je svojom izjavom mogao te proklete lopuže da otera na vešala. Utoliko više mu je bilo čudno, zašto Osvel nju odavno nije likvidirao.

— Ispričajte mi — zamoli Zapadnjak ženu.

Suzana još uvek nije mogla da odvoji pogled od uginulih malih ptica na balkonu. U njenim očima se ogledao strah. Pogledala je bespomoćno u Zapadnjaka. Najzad izusti.

— Upravo sam stigla u tom trenutku kad su ubijali Arona. Videla sam to svojim očima. Keli je bio taj.

— A, Osvel? — raspitivao se Zapadnjak.

— On, gledao je kako Keli svojim nožem ubija Arona i nije ni prstom mrdnuo. Osvel je samo pratio svinjarije koje njegovi ljudi čine.

— A, zatim su zapalili sve zgrade i razneli glasine da su za te prljave rabote krivi Apači. Da su to učinili crvenokošci, zar ne? — škripao je ljutito Šejn zubima.

Suzana je nemo klimnula glavom.

— Tako je — izusti ona jedva čujno.

— Da li biste vi mogli to da potvrdite pred šerifom Paundom i da se zakunete u to, madam? — navaljivao je Zapadnjak.

— Smaknuće me zbog toga — stenjala je žena.

— Paund i ja ćemo u najmanju ruku da pokušamo da to sprečimo — saopšti joj Zapadnjak suvo.

Nije osećao sažaljenje prema ovoj ženi. Sve dok je u sebi gajila nadu da će se Osvel oženiti s njom, ona je o svemu ćutala kao zalivena. Tek sada, kada joj je život bio u opasnosti, otvorila je usta. Šejn je instinktivno osećao da ona negde u dubini duše krije još neku tajnu. Mora da i ona baš nije nevina, a možda je čak i kriva za sve što se dogodilo u rezervatu Apača, a onda i, bila je svedok toga svega što se dogodilo.

— Bojim se da nemate mnogo izbora, madam — dodade Zapadnjak kratko, pošto je primetio da Suzana uporno ćuti. Napregnuto je očekivao šta će ova đavolski prepredena žena reći.

A onda je prasnula bomba.

— Ali, tu je još i Elsi — promrmlja ona sebi u bradu.

Zapadnjak je bio iznenađen.

— Šta je sa vašom sestrom?

— Svi misle da su je Indijanci prilikom napada odveli sa sobom...

Zapadnjaku padoše na um reči Apačkog poglavice. On iznenađeno upade Suzani u reč.

— Znači, to nije tačno.

Suzana zamišljeno odmahnu glavom.

Zatim je izustila tiho, tako da je Zapadnjak imao muke da razume to što je rekla.

— Osvel je nju negde odveo, i drži je kao zarobljenicu, jer boji se da će ona nešto odati.

— A, zašto je odveo samo vašu sestru Elsi, a ne i vas? Pa, i vi ste videli ono isto što i Elsi?

Suzana nije odgovorila. Nervozno je grizla svoju donju usnu i izbegavala da pogleda Zapadnjaku u oči. Nečega se ipak bojala.

— Na to pitanje postoji samo jedan jedini odgovor — nastavi Zapadnjak. — Vi ste se dogovorili s Osvelom, ledi.

Njegov glas zvučao je nekako prezrivo i oštro, kao udarac biča skoro.

Suzana uperi u njega otrovan pogled, ali je i dalje ćutala.

— Znate li gde mogu naći vašu sestru Elsi?

Suzana Vesli odrečno odmahnu glavom.

— Ne, ne znam — odgovori brzo. — Osvel mi nikad nije otkrio tu tajnu, ali, obećao je da se njoj neće dogoditi ništa, i kad prođe sva ta gungula, onda će moju sestru pustiti na slobodu.

— Izgleda da je ona sasvim drugog kova, srce.

Njegove reči zvučale su đavolski hladno.

Suzana se trže. Prosikta.

— Ona je skroz naskroz šašava. Prijatelj Indijanaca kao i pokpojni Aron. Zar to nije glupost? Njih dvoje su više odgovarali jedno drugom i više su se slagali nego moj suprug i ja. To je sasvim tačno. Glupo, zar ne?

— Delim vaše mišljenje, madam — odvrati Zapadnjak mirno.

Suzana je, izgleda, bila više okupirana sobom i kao da nije ni čula Zapadnjakove reči.

— Kako je Osvel mogao da se usudi na takav jedan korak?

Ukočeno je stajala i zurila u bocu šerija.

— Mislite li na otrov? — Zapadnjak se osmehivao kiselo. — To nije bila nikakva hrabrost, leđi. Vaša bedna smrt bila bi predstavljena kao samoubistvo, zar vam nije jasno?

Suzana je nemo zurila u bocu.

— Vi ste se otrovali — nastavi Šejn promuklo — zato što niste mogli da prebolite smrt vašeg voljenog supruga, to je jasno kao dan. Garantujem vam svojom rođenom glavom, da bi u tom slučaju Osvel zbog vas prolio koju gorku suzu.

— Mrzim ga — siktala je Suzana.

— Meni se čini da je krajnje vreme da odmaglimo, šećeru. Pre ili posle, Osvel će morati da se pojavi ovde, kako bi se uverio da li njegov udarac pao na pravo mesto.

Suzanino lice ponovo pokriše hladne graške znoja. Poče da drhti od straha.

— A, kuda me to vi vodite, mister Šejne?

— Pa, već sam vam rekao, draga — Zapadnjakov glas je bio nežan. — Idemo kod šerifa Paunda i tamo ćete vi reći sve što vam je poznato, i to će se uneti u zapisnik.

Za trenutak se kolebala, a onda se čuo njen glas, nalik na šapat.

— U tom slučaju, ja bih morala odmah da počnem s pakovanjem.

Suzana je potrčala prema ormaru i otvorila ga. Zapadnjak je ugledao nove haljine koje joj je sigurno kupio Osvel. Njegovo lice se smrači kao nebo pred oluju. Zar ova žena stvarno nema sada ništa pametnije, nego spasava te ništarije od haljina?

A, onda hodnikom odjeknuše koraci, ali nekako tiho, kao da se onaj ko je koraćao, trudio da priguši njihov odjek. Sad

su već bili blizu vrata. I Suzana je čula. Ukočila se i stala kao ukopana.

— Kasno je, i suviše kasno — prošaputa Zapadnjak.

— O, gospode, šta ćemo sad?

Zapadnjak joj dade znak rukom da bude mirna.

— Tamo dole pored kreveta ležite brzo!

Šejn zgrabi bocu šerija i tutnu je Suzani u ruke. Osvrnuo se i uzeo jednu čašu, napuio je slatkim tečnošću, ali je odmah prosuo na pod. Nastala je mrlja crvena kao krv.

— Ne smete se mrdnuti, srce. Morate biti totalno mrtvi, a mrtvaci retko kad pokrenu bilo koji deo svoga tela. Dakle, morate čutati kao miš u mekinjama. Jasno?

Neko je kucao na vratima. Suzana je uplašeno izbuljila svoje oči prema Zapadnjaku.

— Suzana? — bio je to Osvelov preteći glas.

Šejn pritisnu svoju ogromnu ruku na usta žene pred njim. Bojao se da će Suzana, pritisnuta neizmernim strahom, nekontrolisano nešto reći.

Kucanje je bilo sve jače. Osvel je nekoliko puta glasno uzvikivao Suzanino ime.

— He, ovde nešto nije u redu — brundao je Osvel. — I, uz sve to, zaključano je. Moramo baciti pogled unutra. Istavite vrata, momci! — prodera se.

— Ni mrdnuti, vi otrovani lešu — prošaputa Zapadnjak i isceri se prema Suzani kao da je hteo da joj ulije hrabrost.

Šejn izvuče svoj „remington” i zauze mesto iza vrata. U poslednjem času, jer su se ona u sledećoj sekundi s treskom otvorila.

XXV

Zapadnjak se pripi uz zid. Ogromna vrata su ga ipak skrivala od pogleda onih koji su ušli unutra.

— Užasno. Sve vreme sam se bojao da će se ovako nešto strašno i dogoditi.

Bio je to Osvelov kreštavi glas. Zapadnjak se malo naže u stranu kako bi mogao bar malo da posmatra šta se dešava.

Kad je ugledao Kelija, njegove oči postadoše procep. Zubi mu se stegoše nehотиčno. Usne lagano zadrhtaše, a lice mu se smrači. Taj nitkov imao je zavoj na desnoj ruci i ona je bila zavezana maramom.

Znači, to mu nije smetalo da i dalje nastavi svoj proklete prljavi posao, pomisli Šejn. Setio se onoga što mu je ispričala Suzana. Taj Keli je nožem usmrtio njenog supruga Arona Veslija.

— Izgleda da je mrtva, gazda — promumla jedan od momaka.

Zapadnjak raspozna njegov glas. Nedavno su se sreli u pošti. Zvao se Mel.

— Jadnica. Njene oči bile su sve vreme vlažne od suza za Aronom. — Osvel je šaputao pokušavajući da svom glasu pridoda prizvuk tuge. Ostala dvojica se naceriše pakosno. Osvel se pravio da to nije primetio, jer, nastavio je da igra svoju ulogu dalje.

— Mora da se otrovala — nastavi Osvel razvukavši svoje lice u grimasu. — Ili, možda vi vidite negde neku povredu ili ranu?

Keli nije takoreći ni pogledao Suzanu.

— Sasvim sigurno u pitanju je otrov. Vi ste u pravu, gazda, potpuno. Šta sada, zaboga, da radimo s njom?

— Trkni tamo preko puta i dovedi šerifa, Keli! — naredi Osvel. — On mora da se pojavi ovde. A, preko nje stavi neki čaršav.

Mel uze jedan čaršav sa kreveta i stavi ga preko Suzane. Keli je iščezao da bi našao Paunda, a znao je sasvim sigurno kao i Osvel da se on ne nalazi u gradu i prema realnim procenama nikada se više neće ni pojaviti ovde. U svakom slučaju, ne kao živo stvorenje, a najverovatnije u obliku leša.

— Gazda — viknu Keli koji se u međuvremenu vratio. — Pleni je dole. Ima nešto za vas.

— Dobro, momci — uzviknu Osvel. — idemo. ionako jednoj Suzani ne možemo pomoći.

Bacio je još jedan pogled na ženu, koju je, po svom mišljenju, ubio, ali, to ga ni najmanje nije dirnulo. Više mu je bilo žao što ovu lepu ženu nije nijednom imao u svom posedu.

Osvel sleže ramenima i napusti prostoriju. Keli i Mel su krenuli za njim.

Zapadnjak oprezno gurnu poluizvaljena vrata.

Tek što su se koraci izgubili u daljini, Suzana odbaci sa sebe beli čaršav i skoči. U njenim očima sevale su munje. Kiptela je od besa.

— Zašto niste smaknuli tog nitkova, Šejne?

— Kako zašto, leđi? — upita Zapadnjak suvo. — U tom slučaju, to bi bilo ubistvo. A ja nisam ubica. Hajdete, krećemo. Ali, molim vas, bez tih vaših prokletih haljina.

Kada je Suzana ugledala lestvice u hodniku, za trenutak je zastala i kolebala se. A, zatim se odlučno spustila u dvorište. Zapadnjak je uhvati za ruku i krenu s njom. Zaobilaznim putem stigili su u šerifovu kancelariju.

Zapadnjak se okrete prema Suzani.

— Pričekajte malo, dok osmotrim da li je tamo možda Osvel, ili je tu i Keli?

Istog trenutka, na vratima kancelarije pojaviše se zamenik šerifa i Keli.

Zapadnjak se skloni iza jednog stuba kako ga ona dvojica ne bi primetila.

— Kako je to moglo da se dogodi? — čuo je Zapadnjak Singerov glas.

— Tja, šta da vam kažem — odvrati Keli naizgled bezazleno. — Mister Osvel se odavno toga pribojavao. Gospođa Vesli jednostavno nije mogla da zamisli da je njen suprug otišao u večna lovišta. To je to.

Njih dvojica zamakoše iza ugla.

— Hajdemo, dođite — šapnu Zapadnjak Suzani na uvo i povede je za sobom.

Ušli su u šerifovu kancelariju. Vrata su bila otvorena i nikog unutra nije bilo.

— Šta će uraditi, kad vide da mog tela tamo u sobi više nema? — upita Suzana.

— Šta će? Blenuće kao tele u šarena vrata — cerio se Zapadnjak veselo. Zgrabio je svežanj ključeva koji je ležao na stolu.

— Pođite sa mnom! — naredi Šejn.

Suzana je išla za njim ćutke. Tek kada je ugurao u jedan od kaveza i za njom zaključao vrata, žena je shvatila šta se s njom zbilo. Besno je stegla gvozdene šipke i prostorijom odjeknu njen piskavi, prodoran glas.

— Šta ovo treba da znači? Zašto ste me ovde zatvorili?

— Zato da nam ne biste odlepršali, ptičice — osmehnu se Šejn lepoj ženi. — Ja imam još ponešto da obavim, i hoću da budem siguran da ću vas ovde ponovo zateći, srce.

Šejn se osmehnu blago i krenu prema vratima. Suzana je besno frktala za njim.

XXVI

Zapadnjak stupi u telegrafsku stanicu. Pleni ga ugleda i poblede, kao da je ugledao samog đavola lično.

Šejn mu priđe brzim koracima.

— Znači, ti si bio taj koji je malopre pretrčao ulicu i Osvelu odneo neku pošiljku, dedice?

— Ja? Ne, nisam sigurno, mister Šejne. Vi ste se prevarili i pomešali se s nekim drugim.

Zapadnjak uhvati Plenija za rever jakne i privuče ga sebi. Bilo mu je važno da sazna odakle je stigla poruka koju je Pleni odneo Osvelu. Sada je već posumnjao u to da li je telegram bio upućen Osvelu ili ne. Šejn je takođe očekivao telegram.

— Ti si kukavica, zec, Pleni a u isto vreme i jedan smrdljivi pas. Hajde, čoveče, otvori već jednom ta tvoja plašljiva usta. Telegram je bio upućen meni, je li to tačno?

— Ugušićete me, mister — cvileo je poštar.

— Ako ne kažeš istinu, onda ću te stvarno zadaviti — grmeo je Zapadnjak ljutito.

Pleni je počeo teško da diše. Zapadnjak popusti malo svoj stisak. Pleni odahnu.

Šejn jednom rukom opipa Plenijeve džepove. U jednom je našao papir. Zapadnjak zavuče ruku i gle, bile su to novčanice od po deset dolara.

Pleni uplašeno izbulji oči i prostenja.

— Nije to zbog novca, mister. Ali, oni bi me ubili kad im ne bih učinio tu uslugu.

— Znači, taj telegram je bio upućen meni? — režao je Zapadnjak besno.

Pleni potvrdno klimnu glavom.

Zapadnjak otvori šaku i mršavi poštar se stropošta na patos.

Osvelova kancelarija bila je prazna. Šejn se uverio u to dok je kroz prozor, koji je bio okrenut prema dvorištu, bacio pogled unutra. Verovatno je u tom trenutku Osvel gore na spratu i raspredao o tome, kako je moguće da je leš Suzane Vesli nestao bez traga i glasa.

Zapadnjak preskoči ogradu i bešumno kliznu kroz prozor unutra. U jednom ćošku kancelarije ugledao je ormar. Šejn se zavuče iza njega i, ovde skriven, čekao je šta će se desiti dalje.

Prošlo je dosta vremena, a zatim se začuše koraci. Vrata se otvoriše i pojavi se Osvel. Pre nego što je ušao unutra, on doviknu preko ramena.

— Pozovi sve ljude, Keli. Moram biti načisto šta se to dogodilo sa Suzanom Vesli. Neka me đavo nosi, ako tu nije svoje prste umešao onaj prokleti Šejn, bitanga.

— Nije mi nikako jasno, šta bi mogao da uradi s tom mrtvom ženom, Suzanom Vesli, gazda — čuo se Kelijev glas. — A, ipak, možda tu nešto...

Zanemeeo je odjednom.

— Tu nešto ipak nije u redu — režao je Osvel. — Misliš, možda stvarno nije mrtva? Nisi ti prvi koji je pomislio na to. I meni je takva pomisao pala na pamet. Bili smo i suviše sigurni da smo uspeli. Nijedan od nas nije proverio da li je ona stvarno mrtva ili nije. To je naša fatalna greška.

— Znae šta gazda — počeo Keli oprezno — ako iza svega toga stoji Šejn, onda on nije mogao da umakne daleko, ni sa živom ni sa mrtvom Suzanom Vesli. To je jasno. Ne berite brige, mi ćemo je ubrzo pronaći. A, što se tiče Šejna, s njim imam da izravnam neke lične račune, to vam je već poznato.

— Onda već jednom uradi nešto — zabrunda Osvel. Zatvorio je vrata za sobom i prišao pisaćem stolu.

Kada je Zapadnjak kao grom iz vedra neba zvecnuo svojim čizmama i pojavio se iza ormara, Osvel je promenio boju kao neki kameleon. Skamenio se od straha. Otvorio je usta, ali ništa nije mogao da kaže. Samo je uspeo da proguta pljuvačku jedva. A, osim toga, Zapadnjak je držao cev revolvera uperenu u njegov trbuh. Mogao je svakog trenutka da povuče oroz.

— Možeš pozvati u pomoć, Osvele, ali budi siguran da ću pritisnuti obarač i zauvek te otpratiti u večna lovišta.

Zapadnjak se smeškao zagonetno.

Osvel je gutao nekoliko puta, kao da mu je nešto zastalo u grlu. Njegovo lice prekrila je bela boja, kao kreč.

— Telegram na suncе, debeli!

Zapadnjakov revolver se nekako nežno pripio uz debeli Osvelov trbuh.

— Šta to ... kakav telegram? — mucao je Osvel zbunjeno.

— Nemoj da me ljutiš, hombre — reče Zapadnjak osmehnuvši se blago. — Mislim da ionako, nećeš imati nikakve koristi od njega, mogu se opkladiti u to.

Osvel pogleda Zapadnjaka pitomo. Prišao je pisaćem stolu i iz njega izvukao jedan komad papira. Stavio ga je na sto.

Zapadnjak je radoznalo pogledao papir. Znači, bio je u pravu kad je pretpostavljao da tu nećeš ima.

Bila je to vest, koju je toliko dugo čekao. Ali, nije mogao da raspozna sadržaj poruke, jer, sve je bilo šifrirano i to se moralo najpre dešifrovati pomoću ključa koji je samo on znao.

— Izvanredno — osmehivao se zadovoljno Šejn. — Stvarno, odlično. — Ali, tu je još nešto drugo!

— Šta drugo, zaboga? Šta još hoćete od mene? — stenjao je Osvel. — Nema ničeg drugog!

— Ima, ima — odvrati Zapadnjak zagonetno. — Ali, meni se čini da vam je u ovom trenutku potrebno mnogo svežeg vazduha, mister. I zato predlažem da se malo prošetamo. A, možda ćemo morati i konje da uzjašemo. Ko zna.

Osvel je buljio u Zapadnjaka kao da je on neko novo svetsko čudo. Nije uopšte mogao da odgonetne šta taj prepredeni momak namerava da učini s njim.

— Šta vam nije jasno, mister? — upita Šejn. — Elsi Prajs, ili ako vam je tako jasnije Elsi Vesli. Toliko čeznem da već jednom vidim svoju verenicu. Moraš me razumeti, amigo. Na žalost ona mi je malo izmakla iz ruku, ali to je druga priča. Sada ćeš ti mene odvesti kod nje, zar ne, gospodine debeljko? A, da ne pravimo gužvu, hajde skoćićemo kroz prozor. A, u slučaju da nam budu potrebni konji, dva su već osedlana i stoje nam na raspolaganju.

— Hajde, makni se već jednom, lupežu — nastavi Zapadnjak. — I, upamti. Najmanji sumnjiv pokret, bićeš već poslat u večna lovišta, a to ti svakako ne bi prijalo. Zato pazi, jer inače ću te napuniti olovom do guše. Govorim ozbiljno, amigo.

XXVII

Jedan konj se lagano kretao glavnom ulicom Taunshila. Na njegovim leđima bio je presamićen čovek kome su noge i ruke landarale kroz vazduh.

Ljudi na stepeništima iznenađeno su potrčali da vide ovaj neobičan prizor.

Odjednom je neko uzviknuo prodorno.

— Ljudi, pa to je naš šerif Paund!

Kurt Singer je baš izlazio iz saluna kad je čuo ovaj piskavi glas.

Zamenik šerifa je potrčao brzo.

Jedan mladić je zaustavio konja. Radoznala masa ljudi tiškala se napred. Singer je polako krčio sebi put napred.

— Prokleti đavoli — povika on — pa, to je Paund, ljudi! — Bespomoćno je buljio u čoveka koji je po svim znacima već verovatno bio mrtav.

— Oni ga ubiše, oni — viknu neko iz gomile ljudi koja se okupila. — To su one hulje koje je on proterao iz grada.

— Hajde, momci, brzo, pomozite mi — uzviknu zamenik šerifa ostrim glasom.

Dva momka pomogoše zameniku i uskoro je Paundovo telo bilo skinuto s konja i odneseno u kancelariju. Stavili su ga na klupu za stranke.

Za trenutak se Singeru učinilo da je Paund otvorio oči i pogledao u njega.

Singer zaurla:

— Doktora, molim vas brzo dovedite doktora! Pa ljudi, on je još živ, sigurno.

Doktor je pregledao temeljno Paunda koji je ležao ne dajući nikakve znake života.

— Prokleta gadna stvar, mister Singere — reče zabrinuto — Olovo se zaglavilo u njegovom ramenu i još uvek je tamo. Pucali su na njega otpozadi i on je izgubio jako mnogo krvi.

— Da li, i pored svega, može da preživi, doktore? — upita zamenik promuklim glasom.

Lekar sleže ramenima.

— Budite sigurni da ću učiniti sve što je u mojoj moći, mister Singere. Ipak, najhitnije je to da izvadimo olovo iz njegovog tela. Molim vas, potrebno mi je mnogo tople vode i čistih krpa, razumete?

Singer je potrčao. Pri tom je prohujao i pored ćelija u kojima su se nalazili uhapšenici. Bio je tako uzbuđen da skoro nije ni primetio Suzanu Vesli.

Ali, ona je snažno prodrmala šipke i uzviknula:

— Pustite me odavde, šerife!

— Sto mu gromova — kriknu Singer i izbulji oči — kako se to moglo desiti da vi upadnete ovamo, madam Vesli?

— Taj, Šejn, bitanga, me je uhapsio.

Zamenik je to čuo samo sa pola ujeta.

— U redu, madam, kasnije ćemo o tome.

— Ovo je đavolski nezgodna stvar — reče doktor dok je pincetama vadio trijumfalno komad olova.

Singer je gutao pljuvačku. Pobledeo je kao krpa i zabrinuto gledao u doktora.

— Hej, amigo, gucnite malo viskija — cerekao se doktor. — Inače ćete se srušiti preko mene, Singer.

Pružio je zameniku bocu s viskijem. Jer, Paundu u ovom trenutku ona stvarno nije bila potrebna, pošto je još uvek bio u nesvesti.

— Hoće li taj stari drugar preživeti, doktore — upita zamenik tihim glasom.

Lekar podiže ramena uvis.

— Ja ću učiniti sve što je u mojoj moći da bude tako. Nadam se da ćemo uspeti, mada je izgubio mnogo krvi. Ali, taj Paund je žilav.

Lekar je uzeo svoju torbu i krenuo prema vratima. Ali, umalo se nije sudario sa Kelijem, koji je pored njega šmugnuo u kancelariju.

— Šta ćete vi, Keli? Zar želite da zavedete neki red ovde? — iscerio se doktor.

— Do đavola, pa otkud sad i vi ovde, Keli? — zamenik priđe vratima.

Pri tom je primetio komad papira koji je stajao na pisaćem stolu. Ali, nije obratio pažnju na njega.

— Mister Osvel je iščezao bez traga i glasa, šerife — reče Keli. — Nigde ne možemo da ga nađemo. Jedan momak tvrdi da je video kako je Osvel kroz prozor svoje kancelarije iskočio napolje, a pri tom je neki momak stalno držao uperen revolver u njegove slabine. On je siguran da je to video, a čini mi se da to može biti samo jedan jedin' čovek, Šejn!

Singer stvarno nije znao gde mu je glava.

A, onda su se Singer i Keli odjednom zbunjeno pogledali i uperili svoje poglede prema komadiću hartije koji je stajao na stolu. Keli pročitao poluglasno.

„Pripazite na Suzanu Vesli, Paunde. Osvel hoće da je ubije, zato što ona sve zna i hoće da se izgubi u nepoznatom pravcu. Š.”

Dok se u Singerovoj lobanji nešto sve vrtelo u krug, zato što mu je bilo potrebno dosta vremena da sve shvati, Keli je već držao otkočen revolver u levoj ruci i razvukao lice u pakostan osmeh.

XXIII

— Sto hiljada dolara. Ako kažete „ne” sada, onda ste vi jedna obična budala.

Osvel je bespomoćno pogledao Šejna. Bila je to već treća

ponuda u poslednjih pola sata i, Osvel je svaki put đavolski visoko dizao cenu, ali Zapadnjak je ćutao uporno.

Ubrzo se pred njim pojavila koliba. Nalazila se na bregu pored jednog dubokog jarka.

Osvel je oprezno posmatrao Zapadnjaka. Ali, i Zapadnjak nije bio zaspao. Primetio je kako se debeljko pakosno smeška.

— Ko čuva Elsi? — upita Šejn.

— Niko! — odgovori Osvel.

Zapadnjaku se učini da je suviše brzo odgovorio, i da tu izgleda nisu čista posla sasvim.

— Samo jedna stara crnkinja — dodade Osvel kao uzgred. — I to je stvarno sve.

Zapadnjaku je već odmah bilo jasno da se krišom nikako ne može prići kolibi. Rov je bio uzan i morali su da dojašu upravo do kolibe.

Šejn je bio siguran da bar jedan momak vreba sakriven u kolibi, a možda i dva. Taj lisac Osvel svakako nije mogao da dozvoli da Elsi pobegne i dođe do šerifa.

A, osim toga, taj podmukli izraz na Osvelomovo licu. Dakle, to je zamka, zaključio Zapadnjak. Ali, ipak, nije hteo suviše da rizikuje.

— Dole s konja! — naredi on.

Osvel sleže ramenima i siđe s konja.

Zapadnjak mu priđe i veza mu ruke na leđima, Zatim ~~uze~~ laso, napravi omču i stavi je debeljku oko vrata.

Osvel je režao besno.

— Šta tek ovo sada treba da znači? — upita on mračno. — Potreban je samo jedan jedini korak i to proketo uže će me ugušiti, sigurno.

Zapadnjak se osmehnu neprimetno, ali, nije odgovorio. Ta đavolska sigurnost na Osvelovom licu istopila se kao sneg na toplom suncu.

Koliba je sada bila udaljena oko stotinu koraka. Zapadnjak veza kojna za jedan žbun.

— Dakle, idemo — reče kratko.

Revolver je držao čvrsto u ruci i trudio se da Osvel oseti njegov vrh naslonjen na svojim leđima.

Debeljko je dahtao teško. Ali, Zapadnjak je osetio da to nije zbog pešačenja, sigurno. A te graške znoja koje su tako uporno tekle niz njegovo lice, nije to svakako bilo zbog toga što mu je bilo toplo. Ne, nikako. Napolju nije bilo tako sparno.

Bili su već pred malom kolibom. Levo i desno od ulaznih vrata nalazila su se dva mala prozora bez stakla. Zapadnjak je odmah primetio da dve revolverске cevi ciljaju u njega i Osvela.

— Hoćeš li da te tvoji sopstveni ljudi koriste kao metu, Osvele? — upita Zapadnjak podigavši obrve.

Debeljko opsova.

Zapadnjak uperi ledeni pogled u Osvela.

— Oni tamo preko, mister Osvele, neka odbace svoje topove i neka s rukama uvis izađu ispred kolibe — naredi Šejn.

— Zobaravljaš da su oni dužni po svaku cenu da čuvaju tvoju verenicu — zabruna Osvel.

Zapadnjak se osmehnu kiselo.

— Šta vi tu meni pevate, hombre? Pa, vama je jako dobro poznato da ta devojka nikad nije bila moja verenica.

— Meni se čini da je tebi jako stalo do toga da devojku povedeš živu sa sobom, zar ne? — upita Osvel namršteno.

U glasu ovog nitkova Zapadnjak je osetio prizvuk nesigurnosti u sebe samog.

Iznenada, prasnu pucanj. Taj bandit mora da je đavolski vešt u gađanju, jer, kugla prozvižda pored Osvela i skide Zapadnjaku šešir sa glave.

Šejn munjevito opali dva metka iz svog revolvera.

Tamo preko čuo se krik, i jedan revolver pade kroz prozor.

— Jednog sam učinio bezopasnim, mislim — konstatova Zapadnjak. — Hajde Osvele, pozovi onog drugog da se preda!

Zapadnjak je očekivao sasvim nešto drugo. Ali, odjednom se iz Osvelovog grla ote piska prodoran glas.

— Pucaj, Henri! Bez obzira na mene, pucaj!

Šejn to svakako nije očekivao. Ali, Osvel se izgleda odlučio na rizik, pa šta bude nek bude.

Zapadnjak munjevito zgrabi debeljka i zajedno s njim kliznu na tlo. Upravo u poslednjem momentu, jer, baš u tom trenutku, sevnu pucanj s drugog prozora i prosvira iznad njihovih glava.

— Ne, ne, prestani da pucaš! — vikao je Osvel iz sveg grla.

Bilo je očigledno da Osvel dolazi k sebi. Ali, momak na prozoru ili nije čuo ili nije hteo da čuje glas svoga gazde. Meci su zviždali oko njih. Jedna kugla se zari u pesak tik pored njihovih glava.

Zapadnjak isprazni ceo doboš pucajući, ali nije ništa postigao. Pucnji s druge strane nisu prestajali.

Šejn je upravo vadio svoj drugi revolver, kad odjednom prestade pucnjava iz kolibe.

A, zatim odjeknu devojački glas.

— Možete doći. Ovaj vam više ništa ne može naškoditi.

Možda je to bio neki đavolski trik, ali, Zapadnjak je reskirao. Zgrabio je Osvela za revere i podigao ga uvis. Potrčali su prema kolibi. Zaista, ne odjeknu nijedan pucanj više.

Bili su već nekoliko koraka ispred kolibe. Pred njima izroni iz tame vitka figura devojke.

Držala je „vinčesterku” u rukama, a njene oči su s nepoverenjem buljile u Zapadnjaka i Osvela.

Mora da je to Elsi, pomisli Šejn. Bila je to devojka dosta

krhke građe, ali, izgleda žilava i odlučna. Vrlo malo je ličila na svoju stariju sestru Suzanu. Uostalom, Suzana je svakako bila mnogo lepša i ženstvenija. Ali, kad je Zapadnjak bolje zagledao njeno vedro, otvoreno lice, odjednom mu prostoruja kroz glavu misao da bi se ipak pre odlučio za Elsi nego za Suzanu. Neki unutrašnji glas mu je to govorio.

— Ko ste vi, mister? — Elsi je radoznalo posmatrala nepoznatog čoveka ispred sebe.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Ja se zovem Šejn, devojčice i došao sam da vas odvedem odavde.

Elsi ga je posmatrala s nepoverenjem.

— Di li vas možda Suzana šalje ovamo? — upita.

Zapadnjak je za trenutak ćutao. Ali, onda se odlučio da slaže, jer u njenim očima kao da je pročitao poverenje i bezgraničnu odanost Suzani.

— Da, šalje me madam Suzana — osmehnu se Zapadnjak.

— A, šta je s onom dvojicom momaka u kolibi?

Lice devojke se smračilo.

— Jedan ima rupu u glavi — odvrati — a, drugog sam sredila ja lično. Morate da pogledate, jer mislim da neće tako dugo biti u nesvesti.

Osvelova grimasa na licu opomenula je Zapadnjaka, ali, izgleda da je već bilo kasno.

Na vratima se već pojavio čovek s uperenim „koltom” koji je đavolski opasno izgledao. Ipak, pomalo se teturao.

Pre nego što je Zapadnjak mogao išta da preduzme, video je kako vatra bljuje iz cevi.

XXIX

Zamenik šerifa je kao začaran buljio u malu okruglu rupu iz koje je trebalo da sevne smrt. Nesvesno je uzdahnuo.

Kad je pucanj prasnuo, Singer se instinktivno uhvati za grudi. U glavi mu se mutilo. Ali začudo. Nije osećao bol.

Pretpetio je da se Keli vrati na nogama kao strašilo na vetru. Njegove oči kolutale su unaokolo i onda o pod odjeknu tup udarac revolvera. Keli se stropošta kao klada. Nije se više micao.

Singer udahnu duboko vazduh. Šta li se to zbi za tren? pitao se on. Glava ga je bolela tako strašno da nije mogao da sastavi ni jednu najjednostavniju misao.

— Zaključaj vrata — prostenja Paund umorno, takoreći na izmaku snaga. „Kolt” mu je bio tako težak da ga je jedva još mogao držati u ruci.

Kada je zamenik čuo tupi udarac revolvera o pod, tek tada je uspeo da dođe k sebi.

Paund ga pogleda iskolačivši oči umorno. Već sledećeg trenutka njegovi očni kapci se sklopiše.

Zamenik se osećao kao neko koga su ubili kao psa. Samom sebi je izgledao mali, glupav i ružan, jer, shvatio je da ga je spasao ovaj čovek koji je na umoru. Ja ovako jak i zdrav nisam učinio ništa, već mora da me spasava šerif kome život visi o koncu i ko zna šta će biti snjim.

— Viski — začu se slabašan glas šerifa Paunda.

Zamenik je zabezeknuto buljio u svog šefa. Prosto nije verovao svojim ušima.

— Viski, momče — ponovi Paund.

Singer skoči kao oparen i ubrzo se stvori pred njim sa bocom viskija.

— Biće sve dobro, gazda, zar ne? — odahnuo je Singer.

Paund povuče jedan dobar gutljaj. Njegovom izduženom licu polako se vraćala boja.

Singer tek sada priđe Keliju. Zrno ga je pogodilo u grudi, bio je mrtav.

— Izveštaj, Singere — reče Paund slabim glasom.

— Čoveče, mora da ste stvarno građeni od kamena — mumlao je Singer.

Ispričao je o Suzani Vesli i ceduljici koju je Zapadnjak ostavio. Rekao mu je i to da verovatno Šejn drži Osvela u šahu i ne da mu da mrdne.

— Čini se kao da je propao u zemlju, gazda — završi Singer zamišljeno.

Kad je pogledao Paunda utvrdio je da on više nije tako ošamućen i iscrpljen. Kako se samo brzo oporavio.

Neko kao da se meškolji oko vrata. Onda se začu kucanje. Singer otvori. Pred njima se pojavi sudija.

— Kako je Paundu? — upita Rosi brzo, i baci jedan letimičan pogled u kancelariju.

— Znači, počelo je? — upita Rosi pošto je Singer ćutao.

— Zar niste čuli? — upita zamenik brzo. — Pukovnik Vord prodro je u rezervat Apača sa svim svojim vojnicima, sigurno, pre pola sata. Izgleda da mu se pridružila jedna velika grupa kopača zlata. Valjda će se najzad gore u Crnim planinama jednom već rasčistiti stvar.

Singer opsova tiho. Rosi nabra obrve i upita oštro:

— Je li mister Keli još uvek ovde? I Džon Osvel je nestao bez traga i glasa. Zašto već jednom nešto ne preduzmete, mister Singere? Pa krajnje je vreme.

Na vratima se pojavi jedna senka. Bio je to štabski oficir Ferguson.

— Ah, pa to ste vi, poštovanje — pozdravi se Rosi. — Da niste možda nešto saznali o mister Osvelu? Ja sam mislio da ste vi gore u Crnim planinama sa pukovnikom.

Ferguson odmahnu glavom.

— Ne, ja sam ostao sa nekoliko momaka da se brinem o snabdevanju i ostalim potrebama.

— Ako ste došli da vidite Kelija, mister Fergusone — upade Singer u reč — onda eno ga tamo u šerifovoj sobi. Ali, molim vas, da šerifa ostavite na miru, jer, jako je iscrpljen, džentlmeni.

Rosi i Ferguson su krenuli u šerifovu kancelariju. Rosi zamalo nije zapeo za telo na podu. Zapanjeno su buljili u Kelijev lež, kao da ne veruju svojim očima.

— A, šta se zaboga dogodilo ovde? — izusti Rosi ljutito. Paund je ponovo došao sebi.

Singer baci pogled na bocu viskija. Sada je bilo mnogo manje u njoj nego ranije.

Šerif rukom opipa ivicu kreveta, i stenjući se podiže.

— Morate da ležite i ne mičete, šerife! — uzviknu Singer zabrinuto, dok je posmatrao kako Paund polako spušta noge na pod!

— Ko ima na svojoj savesti tog momka Kelija? — hteo je da zna Ferguson. Njegov glas bio je oštar i preteći.

— Ja, mister — odvrati Paund i nasmeši se kiselo.

Njegovi obrazi bili su sada crveni, i izgledao je mnogo snažniji nego što u stvari jeste. Jedino je Singer znao da to dolazi od viskija.

— Moraćete biti osuđeni zbog toga, Paunde — viknu Rosi besno. — Uostalom, krajnje je vreme da vam skinemo zvezdu sa vaših grudi, sigurno.

— Uhapsite obojicu, Singere! — naredi šerif.

Ovog puta Singer po prvi put bio na potezu. Znači, šansa je tu. Izvukao je brzo revolvere i stao iza leđa Fergusonu i Rosiju.

— Čuli ste šta je šerif naredio. Podignite polako ruke uvis i nemojte praviti gluposti, inače pucam. Smesta.

Rosi poblede. Ferguson opsova gadno.

— Paund mora stvarno da je u groznici — uzviknu Ferguson besno. — A, možda je i poludeo.

— Možda ste u pravu — potvrdno klimnu glavom Paund, koji se izgleda poslednjim naporima snage držao uspravno. — Ali, stvarno sam izgleda bio lud, zato što sam dozvolio sve ove svinjarije.

— Uradite to što sam naredio, Singere — dodade.

Kada je Singer dva čoveka ugurao u jednu od ćelija, Rosi i Ferguson nemo pogledaše Suzanu Vesli u susednom kavezu. To što su ovde ugledali Suzanu kao da im je oduzelo moć govora.

Kugla zviznu pored Zapadnjakovog uveta, jako blizu i đavolski opasno. Momčina na vratima potmulo riknu i kao kladu pade na peskovito tlo ispred kolibe.

Zapadnjak ugleda neku crnkinju nešto dalje iza vrata unutra u prostoriji sa tiganjom u ruci.

— Hvala vam, Emi — uzviknu Elsi veselo i zagrlila crnkinju čvrsto.

Tek sada je Šejnu bilo jasno da je ostao živ samo zahvaljujući gvozdenom tiganju ove žene, jer, ona je njime snažno tresnula momka po lobanji.

Nešto kasnije, Zapadnjak je sedeo mirno u kolibi i nešto piskarao olovkom na komadu papira. Elsi je stajala pored njege i bez ijedne reči posmatrala šta on radi.

— Šta vam je to, mister Šejne — upita Elsi kad je Zapadnjak već bio odbacio olovku ustranu.

— Upravo sam dešifrovao jedan telegram, ako vam to obaveštenje nešto znači — odgovori Zapadnjak osmehnuvši se.

— Hm, i ja o tome nešto znam — obavesti ga Elsi.

Šejn je dugo uporno gledao. Zatim iznenada otvori usta.

— Suzana mi je ispričala da ste se vi i Aron jako dobro razumeli s Apačima, je li to tačno, mis?

Elsi potvrdno klimnu glavom.

— To je đavolski tačno — reče.

— Apači su iskopali ratnu sekiru — zurio je Zapadnjak u nju — i vi sigurno znate šta to znači, zar ne?

Elsi zapanjeno pogleda u Šejna, kao da nije verovala svojim ušima u ono što je čula.

— A, zašto za ime gospoda?

— Pripisali su njima, Apačima, da su ubili Arona Veslija i da su zapalili postaju. A, u Crnim planinama pronađeno je zlato i tamo gore su mnogi kopači.

— Kakva podlost — uzviknu Elsi ljutito.

Zapadnjak pogleda papir koji je još uvek pred njim stajao.

— Odjahaću u rezervat i pokušati da sprečim napade na kopače zlata. A, osim toga, pukovnik Vord je spreman da svakog trenutka sa više od četiri stotine vojnika upadne u rezervat.

Elsi prebiede.

— Ali, to će biti jedno veliko krvoproliće, zar to nije jasno pukovniku Vordu? — upita.

— Meni se čini da on po svaku cenu želi da postane general, i zato je nastala cela ta gungula — odvrati Zapadnjak. — Sada ja vas pitam, mis, da li imate hrabrosti da sa mnom odjašete u rezervat? Želim da razgovaram sa poglavicom Crveno pero i pokušam da sprečim ono najgore. Ali, moram vas opomenuti, to će biti jako opasno putovanje.

— Idem s vama — reče devojka odlučno.

— Ali, šta ćemo s ova naša dva zarobljenika? — razmišljao je Zapadnjak glasno. — Svaki trenutak nam je dragocen. Ne možemo, a da ih ne izručimo šerifu u Taunshilu.

— Izgubićemo mnogo vremena, mister Sejne — dobaci devojka tiho i osmehnu se namršteno.

— Mister Osvel, vrlo rđav čovek — reče crnkinja i pogleda u devojku. — Ja držati stražu, mis.

Zapadnjak je pogledao Elsi dvoumeći se. Zatim potvrdno klimnu glavom.

— Pouzdajmo se u Emi, mister. Ona će čuvati stražu. Daćemo joj revolver ili pušku. Čini mi se da je sada važnije da sprečimo taj prokleti rat, nego li da ovog nitkova izručimo šerifu.

Šejn je razmišljao. Ko bi osim Osvela mogao da zna za ovo sklonište? Verovatno samo Keli. Naravno, biće to jedan veliki rizik. Ali, Elsi je bila u pravu, treba pokušati da se spreči rat, a ako ova bitanga Osvel umakne, naći ćemo ga negde.

— Slažem se. Odjahaćemo, mis.

XXXI

— Nazdravlje ti papazjanija! — uzviknu Šejn ljutito. Pokazao je rukom prema obroncima planine gde su se kretale kolone u plavim uniformama.

— Znam jedan kraći put gore u planine — reče Elsi odlučno.

— Možda, ali pitanje je gde ćemo naći poglavicu Crvenopero sa njegovim ratnicima — zabruna Zapadnjak.

Jahali su skoro do ponoći. Elsi se snalazila izvanredno, kao riba u vodi. A, onda su se odjednom pojavili Apači, kao da su iz zemlje iznikli. Prišunjali su se kao neke aveti u noći koja je bila obasjana mesečinom. Zapadnjak zgrabi „vinčesterku” i šapnu devojci na uvo.

— Sagnite glavu i ležite mirno! Da niste mrdnuli, jasno?

Ali, ne lezi vraže. Devojka skoči i uzviknu nešto na apakom jeziku, što Šejn nije mogao da razume. I gle, tamne senke iščezoše kao da ih nije ni bilo.

Zapadnjak je čučao iza jedne stene i osluškivao. Prošlo je već dugo, dugo vremena, a ništa se nije dogodilo. Elsi je bila hrabra, zaista.

— Mislim da su otišli da dovedu poglavicu — šapnula je devojka tiho Zapadnjaku na uvo.

Šejn je bespomoćno slegao ramenima. Najvažnije da mi je skalp još uvek na glavi, pomisli.

A, onda se pred njima iznenada pojavi poglavica Crveno pero. Njegove ruke bile su prekrštene na prsima. Zatim kroz mesečinom obasjanu noć odjeknu njegov, gromki glas.

— Moja bela sestra je zvala i evo me!

Elsi ustade i pođe prema poglavici. Polako i oprezno, Šejn krenu za njom. Srce mu je udaralo kao da hoće da iskoči iz grudnog koša.

— Ovo je mister Šejn — osmehnu se devojka — on ima nešto da vam saopšti, veliki poglavico.

Poglavica Crveno pero prostreli Zapadnjaka jednim ostrim pogledom i klimnu glavom.

— Poznajem tog bledolikog.

— Veliki otac u Vašingtonu ne želi da se prolije krv u Crnim planinama — reče Šejn. — Zato je i poslao mene ovamo.

— Mnogo vojnika je krenulo u naše predele, da li ti je poznato i to, bledoliki?

— Veliki poglavico — odvrati Zapadnjak mirno — jedan visoki oficir je već na putu ovamo, i vratiće plave uniforme natrag u njihove kasarne. Treba sačekati da on stigne. Ako se dotle ne prolije krv, rata neće biti. A, bledoliki koji su bespravno došli u brda gore, moraće brzo da napuste vaš posed.

Zapadnjak primeti da poglavica ne veruje u ono što mu je on kazao.

— Lažeš, bledoliki — zagrmе. — Ja tebi ne verujem.

— Moraš mi verovati, veliki poglavico — mrmljao je Zapadnjak. — Jednom prilikom sam mogao i da te ubijem, a nisam to učinio.

Poglavica krenu nešto napred i pogleda u Elsi.

— A, šta o tome misli moja bela sestra? — upita.

— Verujem mu — odvrati Elsi brzo. — Ja bih uradila onako kako mister Šejn kaže.

Crveno pero pogleda prema mesecu koji je stajao tamo negde iznad njegove glave. Zatim ispruži desnicu i podiže tri prsta jedan za drugim. Šejn je razumeo na šta cilja.

— Dok triput mesec zasija iznad njihovih glava, Indijanci će sačekati.

Poglavica potvrdno klimnu glavom.

XXXII

Dva dana kasnije u Taunshil je stigao general Kuper. Nije se zadržavao već je smesta odjahao gore u Crne planine. A, u tome mu je od neprocenjive pomoći bio njegov vodič, zvao se Šejn.

Negde pre podne četvrtog dana posle Zapadnjakovog razgovora s poglavicom Apača, Kuper i ono malo pratnje zajedno sa Šejnom naišli su na vojnike pukovnika Vorda, koji su se bili ulogorili u jednoj dolini.

— Pukovniče — reče general oštro — vi smesta ovog trenutka odlazite u penziju.

General Kuper obrati se zatim kapetanu Karteru.

— Unapređeni ste u majora, kapetane, i odmah vratite vojnike u Taunshil. Ali, pre toga postarajte se da kopači zlata napuste ovaj teren, ako nikako drukčije onda oružjem.

Pukovnik Vord je zbunjeno buljio u generala, kao da nije verovao svojim ušima.

Istog trenutka, Šejn pokaza rukom na uzvišenja unaokolo. Kuper preblede.

— Mislim da smo stigli u poslednjem trenutku, mister. Ovde bi svakako bilo krvi do kolena — mrmljao je Zapadnjak.

General Kuper je ukočeno posmatrao bakarne figure ratnika na indijanskim konjima koji su nepomično gledali ovamo dole u dolinu.

— Meni se čini da tu ima sigurno hiljadu Apača — mrmljao je general. — Ako nekome uspe da spreči njihov napad, onda ćemo tome podići ogroman spomenik.

Pogledao je zabrinuto u Šejna.

— Ne, pod tim uslovima, za ime boga generale — nasmeja se Šejn. — Spomenici se podižu mrtvima, mister

XXXIII

Major Karter je za ciglih osam dana očistio Crne planine od kopača zlata. Za sve to vreme vojnici su samo jedan jedini put imali priliku da vide jednog Apača i to sasvim slučajno, izdaleka. To je stvarno bilo neverovatno.

Suzana Vesli i Elsi potrčase jedna drugoj u zagrljaj. Zapadnjak je radoznalo buljio u njih. Za trenutak je uhvatio Suzanin molećivi pogled i nemo potvrdio glavom. Ne, Elsi nikad neće saznati da je njena starija sestra za sve ovo vreme mislila samo na sebe. Zapadnjak je bio spreman da tu tajnu ne oda, ne zbog Suzane, nego nije želeo da uništi taj veseli svet njene sestre Elsi. Njoj bi sigurno od toga na srcu ostala duboka rana, a Šejn to ni u kom slučaju nije želeo.

Tri nedelje kasnije Džon Osvel je izveden pred sud i osuđen na smrt. U to doba šerif Paund je još uvek nosio povezanu ruku sa maramom oko vrata.

Jedino su neotkriveni ostali momci koji su pucali na šerifa Paunda.

Šejn je krenuo u nove avanture...

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

SLEDEĆA SVESKA ŠEJN

BROJ 50

DŽEK SLEJD OPASNO PUTOVANJE

Šejn oseti kako Doretina ramena podrhtavaju ispod njegovih ogromnih ruku.

Zapadnjak još više privuče devojkę sebi i istovremeno odmeri Reginu ledenim pogledom.

Čak je uspeo i da se osmehne.

— A, šta će biti sa mnom, Regina? — upita.

— Tebe šaljem u večna lovišta i to što pre — prosikta Regina. — Tenesi Džek će se lično pobrinuti da ti se stavi omča oko vrata.

— Ali, ti dobro znaš da ja imam čeličan vrat — rugao se Zapadnjak. — Imaćete grдне muke sa mnom, sigurno.

— Spremićemo čelično užę, za tebe, đavole.

izlazi 16. jula 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.